

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

မိုးပြာရောင်အစုတ်ဦး

BURMESE
CLASSIC
.COM

Graphic Design Zay Phyo
899870366

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်စီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ကုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ◆ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အကတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မိုးပြာရောင်အရက်ဦး

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၆၃၀၂၀၉
- မျက်နှာမိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၃၂၀၃၀၉
- အမုံးဒီဇိုင်း - သိန်းရှေ့ကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
ပဲယင်းအောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဆုလေးနွယ်
မိုးပြာရောင်အရွက်ဦး/ဆုလေးနွယ် - ရန်ကင်းမြို့
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၀၉
၂၇၀- စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) မိုးပြာရောင်အရွက်ဦး

ဂုဏ်လူက ထမင်းကို ငုံ့စားရင်း သူ့ကို မျက်လွှာလေး တစ်ချက်ပင် ပင့်မကြည့်သော မိန့်မိန့်ဖူးနီရဲ့ အေးစက်စက်ဟန်ပန်တို့ သတိထားမိကာ ရင်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

အရင်ကမှ သူ့အိမ်ကိုရောက်လေ့ရင် “ကိုဂုဏ်ကြီး ဒီည ချော်စင်ကျွန်းမှာ ရဲလေးရှိုးရှိတယ်၊ လိုက်ပို့ပေးမလား၊ ဒက်ဒီက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆို ညဉ့်နက်တဲ့အထိမသွားရဘူး၊ ဘာညာပြောနေလို့ သိလား” စသဖြင့် သူ့ဒက်ဒီနှင့် အခန့်မသင့် မပြေလည်သမျှ ဂုဏ်လူကို တိုင်တည်ရင်ဖွင့် အကူအညီတောင်းတတ်သေးသည်။

အပြင်သွားစရာမရှိဘူးဆိုလျှင်တောင် ဧည့်ခန်းမှာ သူနှင့် အတူ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်း မုန့်လိုက်ကျွေးကြေး အလောင်းအစား လုပ်ရင်း ငြင်းခန်တတ်တဲ့ ကလေးမပါ။

ဒီရုတ်နှစ်တာကာလအတွင်း ဂုဏ်လူနှင့်သူမဟာ အခက်

အတန် ရင်းနှီးခဲ့တာလည်း အမှန်ပါ။

တကယ်တော့ ဂုဏ်လူရဲ့အဖေ ဦးလူမောင်ဟာ အရင်က မိန်မိန်ဒက်ဒီ ဦးမင်းရာဇာရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တပည့်တစ်ယောက် ပါ။ အပြန်အလှန် လေးစားခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ဂုဏ်လူဟာ မူလတန်းအရွယ်ကတည်းက မိခင်ကွယ်လွန် သွားတာမို့ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝနှင့် ရပ်တည်လာရသူ။

ဖေဖေက သူမကွယ်လွန်ခင် ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းလာ ကတည်းကပင် သူ့သားဂုဏ်လူကို ဦးမင်းရာဇာ့ဆီ အပ်နှံခဲ့တာပါ။ သူမရှိသောအခါ တူသားတစ်ယောက်လို ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ အကူ အညီတောင်းခံခဲ့တာကြောင့် ဦးမင်းရာဇာက သူ့ကုမ္ပဏီရုံးမှာ ဂုဏ်လူကို မန်နေဂျာရာထူးနှင့် အလုပ်ပေးခဲ့သလို ဖေဖေရှိစဉ်က တည်းက သူ့ကို တပည့်ရင်းလို အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက် နေရာပေးခဲ့သူပါ။

ဒီမိသားစုရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဂုဏ်လူဆီမှာ အများကြီးရှိပါ သည်။ အန်ကယ်ရာဇာရော သူ့ဇနီး ဒေါ်မာလာဆွေရော၊ ကြီးကြီး မေခင်ရော သူ့ကို ချစ်ခင်ဂရုစိုက် အရေးပေးခဲ့ကြသည်။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကမှ အန်ကယ်ရာဇာရဲ့ဇနီး

အန်တီမာလာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုတော့ မိန်မိန်ဒက်ဒီဟာ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့လေ။

ကြီးမေရော အန်ကယ်ရော သူ့အပေါ် အရင်ကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ နွေးထွေးခင်မင်နေရုံဆိုလျှင် ဘာမှပြဿနာမရှိပေမဲ့ အခုတော့ သူတို့မှာ ဂုဏ်လူနှင့်ပတ်သက်၍ ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

ဂုဏ်လူက ထမင်းတစ်ခွက်စား၊ ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ပါ ကြိတ်ရှိုက်မိ၏။

မိန်မိန်မျက်နှာ မသာယာသောအခါ သူ့မှာ နေမထိထိုင် မသာ။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ခါတိုင်း ထမင်း မောက်မောက်တစ်ပန်းကန် အသာကလေးပြောင်သွားသော ဂုဏ်လူ က ဒီညနေတော့ ထမင်းမျိုးမကျနိုင်အောင်ပင် နင်တင်တင်နှင့် ရင်ထဲ ခိုးလုခုလု တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။

ဖူးနီရိပ်မြူ၏ ထမင်းစားခန်းလေးမှာ ကျယ်ဝန်းသားနား ပြီး တိတ်ဆိတ်လှပသော်လည်း ခါတိုင်းလို သက်တောင့်သက်သာ

မရှိပေ။

မိန်မိန်ဖူးနီသည်လည်း ဒက်ဒီနှင့် ကြီးမေရှေ့မှာရှိသာ
ဣန္ဒြေရရ ခပ်တည်တည်ဟန်လေး ဟန်မပျက် ထမင်းစားနေရပေ
မဲ့ ဒီလူကြီး ဦးဂုဏ်လူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်တာ မဟုတ်ပေ။

သူ့ကို အရင်က ခင်မင်သလိုရှိပေမဲ့ အခု မခင်ချင်တော့
ပေ။

သင်းဟာ တော်ရုံရောင့်တက်တာကိုမဟုတ်။ သင်းရဲ့
အကြံဟာ ဆင်ကြံ။ တော်တော်ကြီးတဲ့ အကြံဉာဏ်။ ဒက်ဒီနား
တကပ်ကပ်နှင့် ဘာမဆို ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ကာ မျက်နှာချို
သွေးနေတာဟာ တကယ်တော့ သူ့မျှော်လင့်ချက်နှင့်သူကိုး။

သူ့မျှော်လင့်ချက်ကလည်း ကြည့်ဦးလေ။

သေးသေးမွှားမွှားမှ မဟုတ်ပဲ။

ဒက်ဒီဦးမင်းရာဇာ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကိုမှ အပိုင်
မျှော်လင့်တာ။ အပီချဉ်းကပ်တာ။ အသေအညှာကိုင်တာ။ ဒီလူကြီး
ကို အရင်လို လျှော့တွက်ထားလို့ မရတော့။

မိန်မိန်သည် သူနှင့်တစ်ဝိုင်းတည်းအတူ ရှိနေရတာကို
စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်။ မကျေမနပ်နှင့် စိတ်တွေ အတော်ကျဉ်း

ကြပ်နေမိသည်။

သူ့ကို မမြင်ချင်ပါဘူး။

ချက်ချင်း ထထွက်သွားရင် မကောင်းတတ်လို့သာ စိတ်
မပါစွာ ထမင်းစားရင်း အချိန်ဖြုန်းနေရတာ။

ဒက်ဒီက သူမမျက်နှာအရိပ်အကဲကို တစ်ချက်မော့ကြည့်
စူးစမ်းသည်။

မိန်မိန်က ခေါင်းသာငုံထား၏။

မိန်မှာ ရည်းစားမရှိသေးတာနှင့်ပဲ သူ့မန်နေဂျာနှင့် သဘော
တူစရာကျနေတာပဲ။

မာမိသာရှိနေရင် မိန်ခံစားချက်၊ မိန်ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း
ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းနိုင်ဦးမည်။

အခုတော့ မာမိက ထွက်သွားနှင့်ပြီ။ မိန်တို့သားအဖကို
အေးစက်စွာ ချန်ထားရစ်ပြီး သူ့ရဲ့သံသရာခရီးကို သူတစ်ယောက်
တည်း မတွေ့ဝေဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီ။

မာမိရယ်...။

ထမင်းကို ဆက်ချိုလို့မရအောင်ပင် မိန်မိန်ရင်ထဲ တင်းကြပ်
ဆိုနှင့်သွားရပါသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ခြောက်လခန့်အချိန်ဟာ ဆုံးသွား
တဲ့လူတစ်ယောက်အပေါ် တရားသဘောနှင့် ဖြေသိမ့်လိုက်ဖို့
လုံလောက်တဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုတဲ့။ ဖတ်ဖူးခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မမေ့နိုင်ပါဘူး မာမီရယ်။

ပြီးတော့ ဒက်ဒီ။ အခုဘာလုပ်နေသလဲသိလား။

သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သမီးကလေးကို အိမ်မှာ
အရှုပ်ထုပ်လို့ထင်နေပြီ။

မိန့်မိန့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့မယ်တဲ့ မာမီ။

မိန့် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီရဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ ထိန်းမရစွာ မျက်ရည်ကြည်
လေး စေ့စေ့ယှက်သန်းလာခဲ့သည်။

မျက်တောင်လေးကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ သူမသိမ်းဆည်း
ဖျိုသိပ်သည်။

ဟင်အင်း... မိန့် မငိုချင်ဘူး။

ပြဿနာတစ်ခုကို မျက်ရည်နဲ့ မဖြေရှင်းချင်ပါဘူး။

ပြဿနာရဲ့ အရင်းခံဟာ ဘယ်သူလဲ။

ဒီဂုဏ်လူဆိုတဲ့ လူကြီးကနေစတာပဲ။

သူကြောင့်ပေါ့။ သူ ဒက်ဒီအနားမှာ ယုံကြည်စိတ်ချစရာ
လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေလို့သာပေါ့။

မိန့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အန္တတာ
ခံ စိတ်ရှည်သဘောကောင်းလို့သာ ဒက်ဒီက သူ့ကို မျက်စိကျလာခဲ့
တာလေ။

သူသာကောင်းပြမနေရင် အရက်သောက်၊ လောင်းကစား
နေ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ပြစ်ချက်တစ်ခုရှိနေရင် ဒက်ဒီက
ဒီလိုစိတ်ကူးမိမှာမဟုတ်။

သူက ဒက်ဒီရှေ့မှာ ဘာလို့သိပ်ကောင်းအောင် နေပြရတာ
လဲ။

ရှင်းနေတာပဲလေ။

ဒီလိုရည်ရွယ်ချက် အစကတည်းက ရှိနေလို့သာဖြစ်မှာ။
စေ့စေ့တွေးမိလေ မိန့် သူ့ကို မျက်မှန်းကျိုးမိလေ။

“သမီး... မိန့်မိန့်”

ကြီးမေ၏ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ စားစရာရှိတာစားလေ၊
မောင်ဂုဏ်လူကိုလည်း ဟင်းထည့်ပေးဦး သမီး၊ ဆတ်သားခြောက်

အကြပ်ကြော်မွှေလေး မြည်းကြည့်စမ်း၊ စပ်စပ်ကလေးနဲ့ အရသာရှိ တယ်ကွဲ့။”

ကြီးမေက ထုံးစံအတိုင်း သူ့စိမ့်ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ဟင်း အမယ်တွေကို ညွှန်းရင်း မိန့်ကိုသာ ဂုဏ်လူပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့် ခိုင်းပါသည်။

မိန့်မိန့်သည် စကားသိပ်မပြောချင်သဖြင့် သူမနားက ဆတ်သားအကြပ်ပန်းကန်လုံးကို ဂုဏ်လူဖက် တိုးရွှေပေးလိုက် သည်။

“ဟဲ့...ထည့်ပေးပါဆိုတာကို”

“ရပါတယ် ကြီးမေ”

သူက အားနာဟန်နှင့် လက်ကာသည်။ မိန့်မိန့်ဖူးနီက အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ဂုဏ်လူပန်းကန်ထဲ သုံးလေးငါးစွန်း ခပ်ထည့် ပေးလိုက်သည်။

“စား...စား ကြီးမေလက်ရာ အရမ်းကောင်းတာ”

ရွဲ့ပြောလိုက်တာ။ အမှန်က ကြီးမေက အစပ်တွေ၊ အင် တွေ တအားသုံးစွဲလို့ မိန့်တို့သားအဖတောင် မခံနိုင်။

“တော်ပြီ မိန့်မိန့်၊ ရပါပြီ”

ဂုဏ်လူက ထမင်းတစ်စွန်းနှင့် ခပ်ယူစားလိုက်ရာ

“အား”

သူ့အသံပင်ထွက်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဂုဏ်ကြီးရဲ့”

မိန့်မိန့်က ပြုံးပြုံးလေး မျက်စိပစ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းစပ်လို့ပါ”

“ဪ...ဒါများ ရှင်ကလည်း ဒီလောက်လေးစပ်တာ ကိုများ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခံနိုင်ရည်မရှိပါလား”

“ဟဲ့...မိန့်မိန့် စကားမများနဲ့၊ ရေဖန်ခွက်အရင်ပေးလေ၊

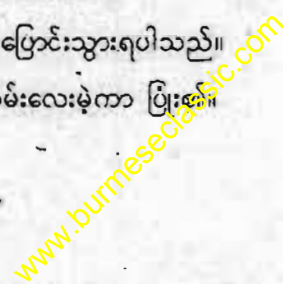
သူက အပေးထဲ အပြစ်တင်နေရသေးတယ်၊ မောင်ဂုဏ်လူ တအား စပ်သွားပြီထင်တယ်၊ သီဟိုဠ်ဆံကြော်လေး စားလိုက်သား၊ အစပ် ပြေအောင်”

ကြီးမေက သီဟိုဠ်ဆံကြော်ပန်းကန်ကို တိုးပေးပြန်၏။

လျှာတွေပူထူ တအားစပ်သွားသဖြင့် တစ်မျိုးတော့ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားသည်။

ခပ်ဆွေးဆွေး ဂုဏ်လူအာရုံတွေ ပြောင်းသွားရပါသည်။

မိန့်မိန့်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ပြုံး၏။

ကိုယ့်ကိုကြည့်မရဘူးလား မိန့်မိန့်။

ကိုယ် မင်းကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ။

ဂုဏ်လူ စိတ်ထဲကမေးမိသည်။

ခုတလော သူမဟန်ပန်လေးက တစ်မျိုးခက်ထန်နေကာ

ကိုယ့်ကို မလိုလားမနှစ်သက်ပုံ ပြနေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန့်မိန့်ရယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။

သူဌေးသမီး နုနုချောချောလေးမို့ ကိုယ်လိုလူကြမ်းကြီးနဲ့

မတန်ဘူးလို့ ထွက်မိလို့လား။

ဂုဏ်လူသည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသားအရေညှိဝင်းစိုပြေ

ကာ ကိုယ်နေဟန်ထား ကျစ်လစ်ဖြောင့်စင်းပြီး နှုတ်ခမ်းထူထူ၊

မျက်လုံးမျက်ဖန် စူးရှရှ နက်မှောင်မှောင်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော

ရုပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း နူးနူးညှည့် ဖူးဖူးထွဋ်ထွဋ်

ကလေးနှင့် ရှုမငြီးစဖွယ် တင့်တယ်လှသော မိန့်မိန့်ဖူးနီနှင့် ယှဉ်လျှင်

တော့ သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်သလို ဖြစ်ရပါသည်။

သူမက ငါးပေနှစ်လက်မ အရစ်ကလေးနှင့် ပေါင်တစ်ရာ

ခန့် သေးသေးသွယ်သွယ် ကလေးပေါက်စဟန်ပန်လေး။

အသက်အားဖြင့်လည်း ကိုယ့်ထက် ရှစ်နှစ်ခန့်ငယ်သည်။

ပြီးတော့ သူက လူကြီးဆန်ပြီး သူမက ကလေးဆန်

သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးပြီဆိုပေမဲ့ သူမမျက်နှာနုနုဖတ်ဖတ်

လေးမှာ မျက်ခုံးရှုံ့လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်၊ မျက်စောင်းလေး

ရွယ်လိုက်တဲ့အခါ တကယ့်ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ အသည်း

တယားနှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေဆဲ။

ဝတ်လိုက်ရင်လည်း စတစ်ကာအရပ်၊ ဒါမှမဟုတ်

ပန်းထိုးရုပ်တွေ ရင်ဘတ်မှာပါတတ်တဲ့ တီရှပ်ကလေးတွေ။ အသား

ပျော့ပျော့ ပုံဆန်းဆန်းဒီဇိုင်းနှင့် အင်္ကျီလေးတွေကို သရိုးကွာတား

ဘောင်းဘီအရှုံ့ကလေး အိတ်ကလေးပါတဲ့ဟာမျိုးနှင့် တွဲဝတ်တတ်

တာလေ။

ရှူးဖိနပ်အပါး ရောင်စုံလေးတွေသာ စီးတတ်တဲ့ သူမ

ကလေးဟာ အိမ်ထဲမှာ အပေါ်အောက် တက်ဆင်းရတဲ့အခါ

ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေတတ်သလို ခြံထဲမှာလည်း ဆင်းဆော့နေတတ်

တုန်းပါ။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် အရွယ်ရောက် လေဒီတစ်ယောက်

လို ဟန်ကျပန်ကျမရှိပေ။ ဒါတောင် ခုတလော သူမရဲ့မာမီ ဆုံးသွား

ပြီးနောက်ပိုင်း နည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတာ။

အရင်ကဆိုရင် ကြီးမေပြောသလိုပဲ ကြည့်လိုက်ရင် လျှပ်စီးလက်လက်ထနေတာပဲဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲ။

မိန့်မိန့်ဖူးနီဟာ တစ်နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား လက်လက်ထနေ သူလေး။

ဂုဏ်လူ သူမကို စတင်တွေ့ဖူးတုန်းကလည်း အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံလေးနဲ့ အလယ်တန်းရောက်စ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်သာမို့ ခုထက်ထိလည်း သူ့မျက်စိထဲ ကလေးလို့သာ ထင်နေမိတုန်းပါ။

သူကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ကတည်းက အန်ကယ်ရာဇာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တာမို့ အခုလို နှစ်ဆယ်ရှစ် နှစ်အရွယ်မှာတော့ အတော်ကြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိတာပဲလေ။

“ဟား...ဂုဏ်ကြီးတော့ ရှားရှားရှားဖြစ်သွားပြီဟေ့။

ငါ့သမီး မင်းကိုပညာပေးလိုက်ပြီ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

ဂုဏ်လူမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် နည်းနည်းတော့ တစ်မျိုး

ဖြစ်ရသည်။

မိန့်မိန့် သူ့ကို စေတနာမရှိတာ။ စေတနာမရှိတဲ့အပြင် အမြင်ကပ်ပုံပင်ပေါ်နေတာ သူ့ရိပ်မိပါသည်။

လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးတဲ့အပေါ်မှာ သူ့ကို အမြင်စောင်း သွားတာပါ။

ကိုယ်ကတော့ အန်ကယ် စပြီးပြောတဲ့နေ့ကဆို အိပ်မပျော် နိုင်အောင်ပင် ရင်ခုန်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

အန်ကယ်ရာဇာကိုယ်တိုင် သူ့သမီးနှင့် သဘောတူနေရာချ ပေးမယ်ဆိုတာ ဂုဏ်လူအတွက် နည်းနည်းနောနော ဂုဏ်ယူကျေနပ် ရောမဟုတ်ပါ။

အန်ကယ်ဟာ သူ့ကို မျက်စိတော်တော်တွေ့လိုသာ သမီး ဖြစ်သူနှင့် ကြည်ဖြူလက်ဆက်စေချင်တာမဟုတ်လား။

သူ့မှာ မယုံမရဲကြီးနှင့် ပျော်လိုက်တာဆိုတာ။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီလောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ရင်ခုန်ရတာ တစ်ခါမှပင် မရှိခဲ့တာ။

သူ စိတ်ကူးမယဉ်ရဲတဲ့အရာ။ သူ့မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ ဆုလာဘ်။

အခုတော့ အန်ကယ်ဦးရာစာကိုယ်တိုင်က...

“ငါ့သမီးနဲ့မင်းကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ် ဂုဏ်ကြီး အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်းပဲဖြေ တာ၊ မင်းဘက်ကရော ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ချင်သလား”

ဤသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မေးခဲ့တုန်းက သူ့မှာ အံ့ဩတကြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိခဲ့ချေ။

နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပေမဲ့ ထိုစကားကို သူမယုံရင် ရင်တောင် တိတ်တခိုးအဆင့်ကတက်ဖို့ မရှိဘူးလို့ပဲ တစ်ချိန်လုံး ယူဆ စိတ်ခုံးခုံးချထားခဲ့တာပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လိုချင်တဲ့ဆုလာဘ်၊ လိုချင်တဲ့အရာကို ပေးအပ်လိုက်ပုံက စဉ်းစားလို့မရအောင် ဆန်းကြယ်သည်။

“မိန့်...မိန့်မိန့်ကရော အန်ကယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံပါ့မလား၊ သူနဲ့ကျွန်တော်က အသက်ကွာတော့ ဟို”

“ဒါကို မင်းမပူနဲ့၊ သူ့ဖက်ကကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထား၊ ငါဖြေ မယ်၊ အဖေတစ်ယောက်လုံး စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ သူ့သဘောမတူလို့ရမ လားကွ”

ဂုဏ်လူအနေနှင့်ကတော့ မိန့်မိန့်ဖူးနီကို အတင်းအကြပ်

ဖိအားမပေးချင်တာအမှန်။

နုနယ်သောနုလုံးသားလေးမှာ ဒဏ်ရာမရှိစေချင်။
မချစ်ရင်တောင် မမုန်းတော့ မမုန်းစေချင်။

တကယ်တော့ မိန့်မိန့်သာလက်ခံရင် သူ့ဖက်က ဘာပြော စရာရှိဦးမှာလဲ။

ဒီလောက် လှပပြည့်စုံသန့်စင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ မလိုချင်ဘူးငြင်းရအောင် သူကဘာလဲ။

မငြင်းနိုင်ပါဘူး မိန့်မိန့်။

အန်ကယ်စကားမို့ မငြင်းနိုင်တာထက်ကို ကိုယ်မင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမိလို့ပါ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီရင်ဘတ် ထဲမှာ မင်းကို တိတ်တိုက်ဆိတ်ဆိတ် ချစ်နေခဲ့မိလို့ပါ။

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လုံးချင်းအဆုံမခံဘဲ မျက်တောင် ရှည်ရှည်လေးတွေနှင့် ကာကွယ်ထားတဲ့ သူ့ကလေးကို ဂုဏ်လူ မချင့်မရဲလည်း ဖြစ်မိသည်။

စိတ်တွေရှုပ်နေတဲ့ကြားကပင် ချစ်စနိုးလည်းဖြစ်မိပါသေး သည်။

မိန်းကလေးဟာ သူ့ရင်ထဲကို ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် ဖြောင်

ဆန်သွားအောင် ဖန်တီးနိုင်သူဖြစ်သည်။

ဂုဏ်လူသည် ဇွန်းခက်ရင်းကိုချကာ ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

မိန်မိန်ကလည်း မရှေးမနှောင်ပြီးသွား၏။

သူတို့ သစ်သီးအချို့ပွဲ၊ နာနတ်သီးတို့၊ ပန်းသီးတို့ စားနေဆဲမှာ မိန်မိန်ဖူးနီက ထမင်းစားပွဲမှ ထထွက်သွား၏။

ကြီးမေက သူ့ကို အားမလိုအားမရ တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“မောင်ဂုဏ်လူ မိန်မိန်ကြည့်ရတာ မင်းကို ဘာစိတ်ခုနေသလဲမသိဘူး၊ မင်း သူနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်မယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးပြီးပြီလား”

“မဆွေးနွေးရသေးပါဘူး ကြီးမေ၊ ခုတလော သူက ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတာ”

“ဪ...သူမပြောလည်း မင်းပြောပေါ့၊ ဒီကောင်မလေးက ကလေးဆန်တယ်၊ မိန်မိန်အကြောင်းလည်း မောင်ဂုဏ်လူသိသားနဲ့ကွယ်”

ကြီးမေသည် ဂုဏ်လူရဲ့ အေးတိအေးဖက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေပုံ၊ မိန်မိန်မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို တိတ်တဆိတ် မရဲတရဲ

အကဲခတ်နေပုံတို့ကို ကြည့်ကာ ဘေးကနေ မနေနိုင်သဖြင့် ဝင်တိုက်တွန်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီမှာ ဖအေလုပ်သူကလည်း သဘောတူသည်။ ကြီးမေကလည်း ကြည်ဖြူသည်။ မိန်မိန်ကလည်း ကလန်ကဆန် ငြင်းပယ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီကလေးက ဘာကြောက်နေရတာလဲ။

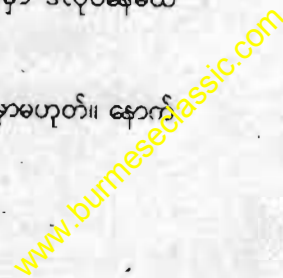
အိမ်ကို နေ့တိုင်းဝင်ထွက်နေပေမဲ့ ခုထက်ထိ လူငယ်ချင်း မဆွေးနွေးရသေးဘူးဆိုတာကိုပဲကြည့်။

ကြီးမေအနေနှင့်ကတော့ မောင်ဂုဏ်လူကို နှစ်သက်သဘောကျ ခင်မင်ပြီးသား။ ပညာအရည်အချင်း၊ အလုပ်အကိုင်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ အပြောအဆို အနေအထိုင်၊ မိဘမျိုးရိုး၊ မိသားစုဘာမှကို ပြစ်ချက်မမြင်။

ဒီလို လူရိုးလူကောင်းလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကိုပဲ ကိုယ့်တူမကို စိတ်ချလက်ချ ထည့်ပေးချင်သည်။

မိန်မိန်ဖူးနီ မတော်တရော်တွေများ ကြီးမေ စိုးရိမ်သည်။ မိန်မိန်က ရည်းစားမထားသေးဘူးပဲထား အိမ်မှာ ဒီလိုပဲနေမယ်ထား။

သူ့ဒက်ဒီ မင်းရာဇာက ဒီလိုပဲနေသွားမှာမဟုတ်။ နောက်

အိမ်ထောင်ပြုမှာ။

တပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူမှာမို့ သူ့အဖြစ်လည်းမဆိုချင်။
နောက်ဆို ဒီအိမ်ပေါ်ကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရောက်လာမှာ ကျိန်းသေ။
လူကြီးမို့ ကြီးမေက ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ဒီတော့ သမီးပျိုလေး၊ တူမပျိုလေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို
အရင်ဦးစွာ စီမံပေးချင်သည်။

သူ့ဒက်ဒီကလည်း ဒီသဘောပဲရှိသည်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီကို ဂုဏ်လူနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်မည်။

ပြီးလျှင် ကိုးမိုင်က ဆောက်ပြီးစတိုက်ကလေးကို သူတို့နေဖို့ လက်ဖွဲ့
လိုက်မည်။ စီးစရာကားရော၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအပြည့်အစုံရော
ပိုင်ဆိုင်သင့်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပါ ပေးအပ်ပြီးပြီဆိုမှ ဦးမင်း
ရာဇာ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြုပစေ။

ကြီးမေခင်သည် စိတ်ကူးနှင့် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲပြီးခဲ့
ပြီဖြစ်သလို မိန့်မိန့်ဒက်ဒီနှင့်လည်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီးပါပြီ။

လူငယ်တွေကိစ္စ အချိန်မဆွဲဘဲ စီစဉ်ချင်သည်။

မိန့်မိန့်သည် တဖွတ်ထိုးဆန်ဆန်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်း
မာတတ်တာကလွဲလျှင် လူကြီးသူမစကားကိုတော့ နာယူလက်ခံ

တတ်သူပါ။

ခုလည်းပဲ လိုလိုလားလား ခေါင်းညိတ်တာမဟုတ်ပေမဲ့
အလန်ကတော့ မလုပ်ပါ။

ကြီးမေကတော့ သူတို့လူငယ်ချင်းပါ အသင်ပြေပြေနှင့်
ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ချင်သည်။

လူကြီးမိဘ သဘောတူရုံမကဘဲ အချင်းချင်း မြတ်နိုးစုံ
အပ်ကြလို့ လက်ထပ်တာမျိုး ဖြစ်စေချင်သည်။

“ကဲ...မင်းက သူ့နောက်လိုက်သွားလေ၊ မိန့်မိန့် ခြံထဲ
သင်းသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီလိုပေါ်တင်ပြောမှပဲ မောင်မင်းကြီးသားက ငေါက်ခနဲ
ဝမ်းသာအားရ ထသွားလေသည်။

“အင်း...ကြည့်ဦး၊ ရှင့်သမီးကတော့ မောင်ဂုဏ်လူကို
နှိုင်းစားမယ့်ပုံပဲ၊ မျက်နှာတစ်ချက်တင်းရင် သူ့ခမျာ ပျာနေတာ”

“အေးလေကွာ ဒီကောင်ကလည်း”

ဦးမင်းရာဇာသည် သမီးရှင်မို့ ဒီလောက်ပဲပြောကာ
သစ်သီးပန်းကန်ကိုချ မျက်နှာပူပူနှင့် ထထွက်သွားလေသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ ကြီးမေခင်တစ်ယောက်သာ ပြုံးတုံ့တုံနှင့်
ကျန်ခဲ့လေသည်။

မိန်မိန်ပူးနီသည် တီရှပ်အဖြူလေးနှင့် အနားမှာ ဇာပွင့်
လေးတွေပါသော ဒူးဆစ်ဖုံးစကဒ် ချည်သားပျော့ပျော့လေးကို
ဝတ်ကာ ဒန်းပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်နေ၏။

မျက်နှာလေးက သူနီမူနီမူနီ စူကောက်ကောက်နှင့်။
ဂုဏ်လူက တိုက်ထဲကထွက်လာရင်း စူစူတင်းတင်းဖြစ်နေ
တဲ့ သူကလေးမျက်နှာကို အဝေးကပင် လှမ်းအကဲခတ်၏။

သူမအနားကို သွားချင်ပေမယ့် ထိုပုံစံလေးကြောင့် အား
လည်းလျော့သည်။

ကိုယ့်ကို မုန်းနေသလားကွာ။
ဦးမင်းရာဇာရဲ့ အစီအစဉ်ကို သိပ်ကျေနပ်ပုံမရတာကိုတော့
ဂုဏ်လူ ရိပ်မိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခဏခဏ သက်ပြင်းနက်နက်တွေ ရှိကပ်

နေရတာ။

သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်လိုရှေ့ဆက်စခန်းသွားရမလဲ။

မိန့်မိန့်သည် သူ့ဆီ ခြေလှမ်းစုန်စုန်နှင့် ဦးတည်လျှောက်
လာနေတဲ့ ဂုဏ်လူကို ကြည့်ပြီး ရယ်ယ တစ်မျိုးတစ်ပည့်နှင့် မနေ
တတ်သလို ဖြစ်ကာ မျက်ခုံးကို တွန်ရှုံ့ထားမိသည်။

သူဒီလို ချက်ချင်းထွက်လာမယ်မတင်လို့ မိန့်က ခြံထဲ
ဆင်းလာမိတာ။

အခုမှ သူ့ကို ဘယ်လိုရှောင်ပြေးရမလဲ မေတ္တေ့တတ်။
သူက မိန့်ထံ စေ့စေ့ကြည့်လို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။

မိန့်အနီးရောက်လျှင် ခြေလှမ်းပေါ်သွား၏။

“ရှင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

မေးပုံက ပမာမခန့်လေးနှင့်။

“ကြီးမေလွတ်လိုက်လို့”

“ဘာရယ်”

“ဆွေးနွေးစရာရှိရင် သွားဆွေးနွေးကြည့်တဲ့”

သူ့စကားကြောင့် မိန့်မိန့်ရင်မှာ ရှက်မေးသွားရသည်။
မကြားချင်ပါဘူးဆိုမှ ဒီကိစ္စလေးကို ဆွေးနွေးဦးမှာတဲ့လား။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ယောက်ျားများ မယူချင်သေးပါဘူး။

ဦးဂုဏ်လူကိုဖြင့် စိတ်ကိုမဝင်စား။

တစ်ခါမှလည်း သူနှင့်မိန့်ကို ဒက်ဒီ ရည်မှန်းထားမည်

ရယ်လို့ မတွေးဘူးခဲ။

လောကကြီးမှာ မထင်မှတ်တာတွေ လာလာဖြစ်တတ်ပုံ
က ထူးဆန်းသည်။

“ကိုယ်ခဏထိုင်မယ်နော်”

သူခွင့်တောင်းပေမယ့် မိန့်မိန့်ဖူးနီက ခေါင်းလည်းမညိတ်
ခေါင်းလည်းမခါ။

သူက မိန့်မိန့်အနားမှာ အသာအယာ ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မိန့်ကို စူးစူးနှစ်နှစ်စိုက်ကြည့်၏။

လှလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးကို နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ကြည့်ရ
တော့ ဂုဏ်လူရင်တွေ ဖိုလာသည်။

ဖြူရှင်းပသော အသားအရေနှင့် စူးလက်တောက်ပသော
မျက်လုံးလေးတွေဟာ တကယ့်ကို အသက်ရှူမှားစေနိုင်လောက်
အောင် ညှို့ငင်နိုင်သည်။

ပြာလှဲသောမျက်သားပေါ်မှာ နက်နက်သော မျက်နှာကံဝန်း
လေးဟာ တစ်ချက်ကြည့်မိတိုင်း ဂုဏ်လူအသည်းတွေ ဒန်းခနဲ
လှိုက်ဖို့ရသည်။

ဒါ အရင်ကတည်းကပါ။

တစ်ခါတလေ ခိုးကြည့်မိစဉ်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
စိတ်လှုပ်ရှားမှုပါ။

ပန်းအဖူးအင့်လေးလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး
မို့ သူနှင့် သဘောတူကြည့်ဖြူလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်မတွေးအားရဲခဲ့
ပါ။

အခုလည်း စိတ်ချလက်ချ မယုံရဲသေး။

သွေးရောင်လွမ်းကာ ပန်းနုရောင်ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းထူ
ထူ ဖူးဖူးအိအိလေးကိုဆိုလျှင် ဂုဏ်လူ ကြာကြာမကြည့်ရဲ။

အင်း...သူလေးကို အဖူးကလေးကို ငါလက်ထပ်ရမှာ
တဲ့။

ကြည်နူးပီတိက တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ့်ပြန့်သွားသည်။

ထို့အတူ စိတ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ရင်ထဲမောလာပါသည်။

“ကဲ ရှင်ဘာပြောမှာလဲ ဦးဂုဏ်လူ၊ မိန့်ကို ဘာကိစ္စ

ခိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

နှလုံးသားထဲထိ ထွင်းဖောက်တော့မလို သူ့ရဲ့အကြည့်
ငေးကို မိန့် သိပ်မခံချင်။

ဒက်ဒီ သဘောတူတယ်ဆိုတာနှင့် မျက်လုံးအဓိပ္ပာယ်ပွေ
က ပြောင်းလဲစူးရဲလာတာကို မိန့်မကြိုက်ပါဘူး။

သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာမယ့် အရုပ်တစ်ရုပ်ကို နှစ်သက်သလို
အသာစီးနဲ့ ကြည့်နေတာလေ။

ရှင်ထင်သလိုလည်း မိန့်က ရှင်ဇနီးဖြစ်ဦးမှလေ။

ဘာကိုမှ အပိုင်မတွက်ပါနဲ့ဦး ဦးဂုဏ်လူရေ။

c န်ခါတစ်ခါ ကြိုတွက်တာတွေက တက်တက်စင်
အောင် မှားယွင်းတတ်ပါသေးတယ်။

“ကိုယ် မကြည့်ရဘူးလား”

“မကြည့်နဲ့”

မိန့်မိန့်ဖူးနီက မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ဆောင့်ခနဲရွယ်၏။

ဒီမျက်စောင်းလေးကြောင့် ဂုဏ်လူနှလုံးသားတွေက ပိုတောင်လူးလွန်း
ယိမ်းမူးသွားရသေးသည်။

“စကားပြောတာ မကြည့်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဒီတိုင်းပဲပြော”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ကိစ္စ”

“အဲဒါ ဒက်ဒီနဲ့သွားပြော၊ မိန့် လာမပြောနဲ့”

“ဟာ...လက်ထပ်ရမှာ ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့လောကွာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ်ပြောလို့လဲ၊ တော်ပြီ

နားမထောင်ချင်ဘူး”

မိန့်မိန့်ဖူးနီက စိတ်တိုတို ရှက်တက်တက်နှင့် ဒန်းပေါ်က
နေ ဖျက်ခနဲ ထရပ်ပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“နေပါဦး မိန့်မိန့်၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

ဟင်...ကြည့်စမ်း သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရဲရဲတင်းတင်းနှင့်
မိန့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲဟား၏။

အရင်ကဆို မိန့်မျက်နှာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် သေချာမကြည့်ရဲသူ
ဟာ အဆင့်တွေခုန်တက်လိုက်တာ ကြည့်ဦး။

မိန့်မိန့်ဖူးနီက သူမလက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲရုန်း၏။

“ခဏလေးပြန်ထိုင်ပါဦးကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို ဘာလုပ်မှာ
မို့လို့လဲ၊ စကားပြောရုံလေးပဲပြောမှာ”

“အောင်မာ စကားပြောရုံမပြောလို့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်

သေးလို့လဲ”

“မိန့်မိန့် ဘာလို့စိတ်ညစ်နေတာလဲ”

“ရှင်မသိဘူးလား၊ ဒီလိုစိတ်တိုအောင် ဘယ်သူဖန်တီး
တာလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ဆွေးနွေးမယ်လေ၊ ဆယ်မိန့်လောက်
နားထောင်ပေးပါ”

ဂုဏ်လူသည် ရိုးသလိုအသလိုနှင့် အတင့်ရဲမည့်ရဲတော့
လည်း မိန့်လက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဒန်းပေါ်အတင်းပဲ ပြန်ထိုင်စေသည်။

“ပြေပြေလည်လည်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်တို့က တော်ကြာ
ဘဝအဖေ့အတွဲ ဖြစ်တော့မှာ”

ပြောပုံကို မိန့် အသည်းယားမိပေမဲ့ ပြန်ချေပဖို့ စကား
လုံးရှာမရ။

“ထပ်မပြောနဲ့”

“မင်းသိတယ်မို့လား၊ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထား
သလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

သူ ဤသို့ အလေးအနက် ခပ်တည်တည်ပြောလျှင် မိန့်မိန့်
မျက်ခုံးလေးရှုံ့သွားသည်။

ဒီလူကြီးကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်လို့ကိုမရ
သေးပါဘူး။

မိန်သိတာ အိမ်မှာ ကားဒရိုင်ဘာမရှိရင် သူ့ကို ဟိုလိုက်ပို့
ခိုင်း၊ ဒီလိုက်ပို့ခိုင်း၊ ထိုင်စောင့်ခိုင်း၊ မိန်လိုချင်တာဝယ်ခိုင်း၊ စားချင်
တဲ့မုန့် သွားဝယ်ခိုင်း၊ ကားပျက်ရင် ဖုန်းနဲ့ခေါ်ပြီး လာပြင်ခိုင်း၊
နက်ဂိမ်းဆိုင် ညဖက်အဖော်အစောင့်ခေါ်၊ အိမ်မှာ မိန်မိန် မေ့ကျန်
ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သွားယူပေး စသဖြင့် တောက်တိုမယ်ရ
အားကိုးဖို့လောက်ပဲသိတာ။

ဒီလို ကိုယ့်လက်အောက်က လူ့ကို ဘာကြောင့် သားမက်
လောင်းအရာထားပြီး ဘာကြောင့်များ မိန်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်လာရ
တာလဲ။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသည်။
သူမရဲ့ဘဝဟာ သိပ်ကို ပစ်စလက်ခတ် ဆန်သွားသလို
ပင်။

ဂုဏ်လူသည် သူမမျက်နှာလေးကို မျက်စိမလွှဲဘဲ ကြည့်
နေရာ စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် ညှိုးသွားတဲ့ အရိပ်ကလေးကိုမြင်သည်။
သို့သော် သူ့ကိုကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးမှာ တင်းမာရိပ်။

ကျေနပ်ရိပ်က ရှိနေဆဲ။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးဂုဏ်လူကို ကျွန်မ လုံးဝစိတ်မ
ဝင်စားဘူး၊ ကြိုက်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့ကတော့
ဒီထက်တောင်ပိုဝေးတယ်၊ ကိုဂုဏ်ကြီး ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်
မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်လည်းသိမှာပါ၊ ဒက်ဒီကို မယူနိုင်ဘူးလို့သာ
အပြတ်ငြင်းပေးပါ”

ဟာ...ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ။

“ဒါဆို မင်းကငြင်းမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“ဪ...ကျွန်မ ငြင်းလို့မရလို့ပေါ့၊ ရရင် ငြင်းပစ်လိုက်
မှာပေါ့”

“အန်ကယ့်သမီးရင်းဖြစ်တဲ့ မင်းကတောင် ငြင်းလို့မရ
ဘူးဆိုရင် ကိုယ်လိုကောင်ကရော ဘယ်လိုငြင်းမလဲ၊ အန်ကယ့်
ကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်ဆီမှာတစ်ပုံကြီး”

“ဪ...ဪ ဒါကြောင့် ရှင်က ဘဝနဲ့ကိုရင်းပြီး
ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

သူမက ခပ်ငေါ့ငေါ့မေး၏။

“နားထောင်ကောင်းအောင် မရေရွတ်ပါနဲ့ ဦးဂုဏ်လူ၊

ရှင်စိတ်ထဲက အကြံအစည်တွေ ကျွန်မမသိဘူးထင်နေလား၊ ရှင်က ကျွန်မကိုသာမက ကျွန်မဒက်ဒီရဲ့ စည်းစိမ်တွေပါ လိုချင်မက်မောနေတာမဟုတ်လား။”

“ဟာ...မိန့်မိန့်ရယ်၊ ဒီလိုတော့မစွပ်စွဲပါနဲ့”

သူမရဲ့ ခန့်သလို ရွဲသလိုကနေ တဲ့တိုးဆန်လာသော စကားတွေကြောင့် ဂုဏ်လူမျက်နှာ နီမြန်းပြီး ရှက်အမ်းအမ်း ငပူသွားရပါသည်။

သူမခံချင်စိတ်လည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

မိန့်မိန့် အထင်သေးတာကို ခံပြင်းမိတာအမှန်။

အဲကိုတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး

“မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး”

“ရှင်စိတ်ထဲက အမှန်တရားကို ပြောတာလေ၊ နားခါး သွားလိုလား။”

သူမက မခိုးမခန့်လေး မျက်စပစ်လျှက်မေးသည်။

ဒီကောင်မလေးဆီမှာ သူ့အပေါ် အမျက်ဓာတ်ခံ၊ အမှန်ဓာတ်ခံ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ သူမထင်ခဲ့မိပါလား။

“နားခါးတယ်ဆိုတာထက် မင်းစကားက ကိုယ့်ကို မစော်

ကားနေတယ်”

“မကျေနပ်ဘူးလား၊ မကျေနပ်တော့ ရှင်ကဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောစမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဆန္ဒက အန်ကယ်စီစဉ်တာကို လက်ခံချင်တယ်”

“ဘာ”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွား၏။

ဒါက မတန်မရာစကားတစ်ခွန်း ဖြစ်နေသလိုပုံစံ။

“မင်းကိုလက်ထပ်ချင်တယ်”

ကောင်မလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဂုဏ်လူက တစ်လုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ပြောလိုက်သည်။

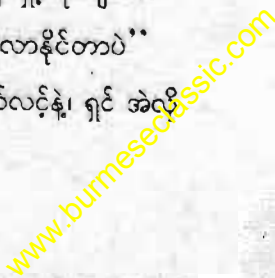
မိန့်မိန့်ဖူးနီ မျက်နှာလေးမှာ ရှက်စိတ်နှင့် နီမြန်းသွား၏။

သူ့ဒီလိုပြောစရာလား။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လည်း အလကားပဲ ကျွန်မမှ ရှင်ကိုမချစ်တာ”

“အခုမချစ်ပေမယ့် နောက်တော့ချစ်လာနိုင်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း...ဝေးသေးတယ်၊ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ရှင် အဲလို

အခွင့်အရေးယူရင် ပိုတောင်မှန်းသေးတယ်၊ ဟွန်း မှတ်ထား”
မိန်မိန်ဖူးနီက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဟန်ပန်လေးနှင့် ပြောပေ
မဲ့ ဂုဏ်လူ စိတ်မနာနိုင်ပါ။

အခွင့်အရေးသမားလို့ ထင်လည်းမတတ်နိုင်။
သူကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။
ပြောပြောဆိုဆို မိန်မိန်က စကားဆုံးတာနှင့် လှစ်ခနဲ
ထပြေးဖို့ကြံသည်။

ဒါကိုသိတော့ ဂုဏ်လူက သူမပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို လှမ်း
ဆုပ်ကိုင်ထားမိသေးသည်။
သို့သော် မရ။ သူမက အမိမခံတဲ့အပြင် ဂုဏ်လူကိုပါ
လက်နှင့်ပြန်တွန်းထုတ်ပြီး အငိုက်မိတွန်း အနားက ပြေးထွက်သွား
လေသည်။

မျိုးပပသည် ကောင်တာမှာရပ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ စောင့်
မိန်မိန်ဖူးနီထိုင်နေရာ စားပွဲဆီသို့ နောက်ပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ကလေးရဲ့ မှန်ချပ်ကြီးကနေတစ်ဆင့် မိန်မိန်
အပြင်ဖက်ကို လက်ပေါ်မေးထောက်လျက်သား ငေးနေသည်။

ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော မျက်နှာလေးမှာ မျက်တောင်ကော့
ကာ၊ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူရဲရဲလေးနဲ့ အင်မတန်ချစ်စရာ
ကောင်းတဲ့အပြင် မေးစေ့က အချိုင်ကလေးဟာလည်း တစ်မျိုး
ဆွဲဆောင်မှုရှတဲ့ ကလေးမ။

ဆံပင်စလေးတွေကို နှစ်ထပ်ခွဲ စည်းနှောင်ထားတာမို့
လေးလေးတချို့ မျက်နှာပေါ် ကပိုကရိုကျနေပြီး ပန်ထားတဲ့ အသံပုံ
အကြီးကြီး နားစွဲကြည်ကြည်လေးနှင့် ဘယ်လိုချစ်စဖွယ်ကောင်း

နေသလဲမသိပါဘူး။

ဝတ်ထားတာက နောက်ဖက်မှာ ခါးစည်းကြီး ချည်နှောင်ထားတဲ့ စကားဝါရောင် အင်္ကျီပါးပါးလွင့်လွင့်လေး။ ဘောင်းဘီက သရိုးကွာတာ အသားရောင်ပျော့ပျော့။ ဘောင်းဘီအနားက ခူးဆစ်အောက်မှာ ကြိုးချည်အင်္ကျီကလေးပါသေးတော့ ကလေးဆန်လျက်။ စီးထားတဲ့ဖိနပ်က ရွှေမင်ရောင် ရှူးဖိနပ်အပါးလေး။

ခြေနှစ်ဖက်ကို ချိတ်ထားဟန်က ကျောကျောမော့မော့နှင့် မင်းသမီးလေးလို။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် တင့်တယ်လှပလွန်းတဲ့ ငေးချင်စရာ ရုပ်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံတော့ မနာလိုပင်ဖြစ်မိသား။

မျိုးက ပင့်သက်ရှိက်၏။

တကယ်တော့ ဒီကောင်မလေးနှင့် မျိုးက အသက်ကွာတဲ့ အပြင် ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်ပါသေးသည်။

မိန်မိန်ဒက်ဒီ ဦးမင်းရာဇာက ဖေဖေရဲ့ညီတစ်ဝမ်းကွဲတော်သည်။

ဒီတော့ မိန်မိန်နှင့် မျိုးကြကော့ နှစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်မ ခေါ်ရမှာပေါ့။

အမျိုးထဲမှာ မိန်မိန်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးလည်း ဖြစ်၊ အမွေပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သူလေးလည်း ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက ပိုင်းဝန်းအားကျငေးမောရသူပါ။

မျိုးက ဦးရာဇာကုမ္ပဏီမှာ (Chief Accountant) တစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ။

တူမတော်တယ်ဆိုပေမဲ့ တကယ်တော့ သူ့ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်ထမ်းပါပဲ။

မျိုးတို့က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဦးလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရလို့ ဦးလေးရဲ့သမီး မိန်မိန်ဖူးနီကိုလည်း အခြေအနေကြည့်ကာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် မျက်နှာသာပေးရပါသည်။

မိန်မိန် ရုံးကိုလာလို့များက ကော်ဖီဆိုင်ထွက်ထိုင်တာ။

ဒီကော်ဖီရှောလေးက မျိုးတို့ရုံးနား မလှမ်းမကမ်းမှာရှိပြီး နှစ်ဝမ်းကွဲတစ်ဖက် ကူးလိုက်ရုံနှင့် ရောက်တာမို့ ရုံးကလူတွေ ဧည့်သည်အဖြစ် ခံစကားပြောစရာရှိတိုင်း ဒီကော်ဖီဆိုင်ကိုပဲ လာလိုက်တာများသည်။

ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်မို့ မိန်မိန်ကို စားပွဲမှာထိုင်စေလျက် မျိုးက ဗန်းလာသယ်တာ။

တကယ်ဆိုရင် မျိုးက မိန့်မိန့်ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါး အသက် ပိုကြီးသည်။ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးဖြူပြီး ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်း လည်း ဝတ်ထားတော့ မျက်နှာက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုရင့်နေ လိမ့်မည်။

သို့သော် ကလေးနှင့် တွက်ကပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ မိန့်မိန့်ရုံးကို ယောင်မှားရောက်လာတိုင်း မျိုးက ပျာပျာ သလဲ ဂရုစိုက် အရေးပေးရသည်မဟုတ်လား။

စားချင်တဲ့မုန့်ရှိရင် ချက်ချင်းမှာပေးရတာ။ မျိုးကိုယ်တိုင် ကလည်း အရေးပေးရသည်မဟုတ်လား။

စားချင်တဲ့မုန့်ရှိရင် ချစ်ခင်တွယ်တာချင်စရာလေးပါ။ မျိုးပပက ကော်ဖီပန်းလေးနှင့် စားပြုရှိရာ ပြန်ရောက်လာ သည်။

“မိန့်မိန့်လေး ဘာတွေငေးနေတာလဲဟေ့”

“စိတ်ညစ်နေတာ မမျိုးရေ”

“ဟောတော့ ညည်းလေးမှာများ စိတ်ညစ်စရာရှိသေး လား”

မျိုးပပက နှုတ်ကမေးရင်း ချောကလက်မစ်ရှိတ် ဖန်ခွက်

ကိုလည်း မိန့်မိန့်ဖူးနီရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

မိန့်မိန့် ချောကလက်ကြိုက်တာ မျိုးသိသည်လေ။

မုန့်ကလည်း ချောကလက်ခိုးနုတ်ပါပဲ။

“ရှိတာပေါ့လို့”

“အမယ်လေးနော်...ထူးထူးဆန်းဆန်း”

လိုလေသေးမရှိ ရွှေဘုံပေါ်က မင်းသမီးလေးလို စံစားနေ တဲ့ ကလေးမကများ ညည်းညည်းညူညူဆိုတော့ မျိုးက ပြုံးမိ လေသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေရင်ဖွင့်မလို့လဲ”

မိန့်မိန့်သည် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် သူ့ကိုယ် ရေးကိုယ်တာတချို့ကို မျိုးထံ လာတိုင်ပင်ပြောပြတတ်သည်။

မျိုးက သူလိုရာ အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ အစ်မကြီး တစ်ယောက်လိုမျိုး ဖြေရှင်းပေးရတာ။

ဤသို့ ဘော့စ်ဦးလေးရဲ့သမီးနှင့် တရင်းတနီးရှိတာကို လည်း မျိုးက ဂုဏ်ယူသဘောကျမိစမြဲပါ။

အိမ်မှာဆိုလည်း မျိုးက သမီးအကြီးမို့ အရာရာဦးဆောင် နေရတာ။ မောင်ညီမတွေကိစ္စ ကူညီဖြေရှင်းပေးရတာမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မိန့်မိန့်ရဲ့ ပြဿနာလေးတွေကတော့ အမြဲတမ်း
ချိုင်းပလေးဆန်ဆန်ပါ။

မပူဇော်မျက်နှာပုံး အလှပုံရိတ်ချင်တာ သူ့ဒက်ဒီက
ခွင့်မပြုတာတို့၊ ဟစ်ဟော့ အဆိုတော်ဆီ ဖုန်းနဲ့မိတ်ဆက်တာ အဆို
တော်ရဲ့ ရည်းစားက ဖုန်းကိုင်လို့ အခြေအတင်ပြောပစ်လိုက်တာတို့၊
ဗြူတီစပါးသွားပြီး တက်တူးရေးဆွဲကြည့်ဖို့ အဖော်လိုက်ပေးရတာ
တို့၊ သူငယ်ချင်းနဲ့စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်တာတို့ ဒါမျိုးလေးတွေပဲ
ဖြစ်သည်။

ဘာမှကြီးကြီးမားမား ရေးကြီးခွင်ကျယ်လည်း မဟုတ်ပါ
ဘဲ ပေါက်ကရက်စွလေးတွေနှင့်ပဲ ကွီကွီကွီကွီ ဖြစ်လာတတ်တာ
မျိုးက အကြောင်းသိလေ။

ဒါကြောင့် မိန့်လေးကို အပြုံးနှင့်သာ ကြည့်နေမိရင်း
“ချော့ကလက်ရိတ်လေး အရင်သောက်ဦး၊ ပြီးမှ
အေးအေးဆေးဆေးပြောပြ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဒီတစ်ခါ အေးအေးဆေးဆေးမဟုတ်ဘူး မမျိုးရဲ့”
မိန့်မိန့်က နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထောက်ကာ...
“အစကတည်းက ရည်းစားထားမိရင်ကောင်းမှာ”

“ဘာရယ်”
“အခု မိန့် ရည်းစားလိုချင်တယ်”

“ဘုရားရေ...ဒါ ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊ တိုးတိုးလုပ်စမ်း
ပါ မိန်းကလေးရယ်၊ သူများတွေကြားသွားမှဖြင့်”

မျိုးပပက မျက်လုံးပြူးနှင့် ဟန်မိသည်။
ပြောပုံကကြည့်လေ အခုချက်ချင်း ရည်းစားရှာပေးရမယ့်
ပုံ ဖြစ်နေပြီ။

“တကယ်ပြောတာ မမျိုးရဲ့၊ မိန့်မှာ ရည်းစားရှိမှဖြစ်တော့
မှာ သိရဲ့လား”

မျိုးသည် မထိတ်သာမလန့်သာဖြင့်
“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

မိန့်မိန့်က စိတ်မရှည်သလို
“ရည်းစားမရှိရင် သူတို့ပေးစားတဲ့သူ ယုံရမယ်တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”
“ဒက်ဒီကပေါ့”

မိန့်မိန့် ပြောပုံကြောင့် မျိုးပင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရ
ပါသည်။

“အစတုန်းကတော့ သူတို့ပဲ ရည်းစားမထားရဘူးဘာညာ
နဲ့ ပိတ်ပင်ထားပြီး အခုမှ မိန်လေးမှာ ချစ်သူမရှိရင် သူတို့သဘော
တူတဲ့သူ လက်ခံရမယ်တဲ့”

“နေစမ်းပါဦး အန်ကယ်ရာဇာက ဘယ်သူနဲ့သဘောတူ
တာလဲ”

မိန်မိန်ဖူးနီက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ငြိမ်သက်နေကာ
ချက်ချင်းမဖြေ။

ဒက်ဒီရော ကြီးမေရော မှာထားတာက ဒီသတင်းကို
လျှောက်မပြောနဲ့ဦးတဲ့။

မိသားစုအရေးကိစ္စ အပြင်ကို မပေါက်ကြားစေနဲ့ဦးတဲ့။

ဒါပေမဲ့ မိန်တော့ မြဲမနေနိုင်ပါဘူး။

ပြောပြလိုက်မှာပဲ။

တစ်ခဏ စဉ်းစားပြီးတာနဲ့ မိန်မိန်က မဖုံးကွယ်တော့ဘဲ

“ဘယ်သူရှိမလဲ ဟိုလူကြီးပေါ့”

“ဘယ်လူကြီးလဲ”

မျိုးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲပင် တုန်သွားရသည်။ ရင်ထဲက နှလုံး

သားက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် တုန်ခါလှုပ်ရှားသွားသည်။

သိချင်စိတ်ဖြင့် ဖွင့်လာမည့် မိန်မိန် နှုတ်ခမ်းလေးဆီ
ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူဟာ မျိုးတို့နဲ့မှ အရွယ်တူ အတန်းတူ။ ရင့်ကျက်တည်
ငြိမ်မှုချင်း မကွာဟမှာ။

ဆံပင်ကို ဂျဲနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြိုးတတ်ပြီး ခန့်ညားချော
မောတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင်က မျိုးအာရုံထဲ အလိုလိုဝင်လာသည်။

အင်္ကျီဖြူလွယ်လွယ်နှင့် ဦးချည်အရောပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ဆင်တတ်
တဲ့ ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ကိုလူညိုချော။

သမောကောင်းမွန်ရည်ပြီး အပြုံးလေးက ချိုသာဖော်ရွေ
လွန်းလို့ တစ်ရုံးလုံး ဝိုင်းချစ်နေရတဲ့ မန်နေဂျာ ကိုရွှေချော။

မဟုတ်ပါစေနဲ့။ ဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့။

အမောတကော ဆုတောင်းနေဆဲ။

“ကြီးမေကတော့ လျှောက်မပြောရဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မိန်
စိတ်ဆိုးလို့သေတော့မယ်၊ မမျိုးကိုတော့ ပြောပြလိုက်မယ်”

“အင်း...ပြောလေ”

မကြားရဲဘဲ အသက်အောင့်ထားမိ၏။

“ကိုဂုဏ်လူကြီးပေါ့”

“ဟင်”

မျိုးပပနလုံးသားကို ဆွဲနှုတ်ခံလိုက်ရသလို အံ့အားတသင့် နာကျင်ကြွေမွသွားရပါသည်။

“ဂုဏ်ကြီးနဲ့ မိန်မိန်နဲ့ ဟုတ်လား”

မယုံနိုင်စွာ ထပ်မေးမိ၏။

“အင်းလေ...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မအပ်စပ်ဘူး၊ တခြားစီတွေ နော်၊ ဒက်ဒီ ဘာစိတ်ကူးပေါက်တာလဲမသိဘူး၊ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် စီစဉ်စရာလား၊ မကြိုက်ပါဘူး၊ မိန်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံ နိုင်ဘူး သိလား”

မျိုးပပသည် ဘာမှထပ်မပြောနိုင်ဘဲ ရင်တုန်ပန်းတုန်ကြီး ငြိမ်တွေကြည့်နေမိပါသည်။

သူတို့ပုံကလည်း ကလေးနှင့်လူကြီးလို ကွာနေတာ။

ပြီးတော့ ဂုဏ်လူဟာ မန်နေဂျာဆိုပေမဲ့ အန်ကယ်ရာဇာရဲ့ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစားပါ။ တန်းတူအခြေအနေတူထဲကမှ မဟုတ်တာ။

လှိုင်မြင့်မိုက အပေါ်ဆုံးထပ်တိုက်ခန်းလေးမှာနေတာ။

စီးစရာကားက အန်ကယ်ရုံးက ပေးထားတဲ့ကား။ ပြီးတော့

အန်ကယ် လခစားဝန်ထမ်း၊ မိဘမဲ့၊ အသိုင်းအဝန်းလည်း ဘာမှ မတောင့်တင်း။

ပြောရမယ်ဆို သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးအတွက် ဂုဏ်သရေရှိ အဆင့်အတန်းတူ သူဌေးသားကို ရှာရမှာမဟုတ်ဘူး လား။

ဦးမင်းရာဇာမှာ ဂရိတ်အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေမှ အများကြီးပါ။

ဒါကို ဘာကြောင့် ဂုဏ်လူကိုမှ ပစ်မှတ်ထားမျက်စိကျရ တာလဲ။ လူယုံလူရင်းထဲက လက်အောက်ငယ်သားမို့လို့ ရွေးချယ် တာလား။

မျိုးပပရဲ့အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးမွန်းကြပ်သွားရသည်။

“ကြည့်လေ...မမျိုးတောင် အံ့ဩနေတယ်မဟုတ်လား”

အံ့ဩတာထက် ရင်ကွဲပက်လက် မချီတင်ကဲဖြစ်သွားတာ ပါ ညီမလေးရယ်။

ဂုဏ်ကြီးနှင့် မျိုးဟာ ဘဝအနေအထားချင်း မတိုင်းမယိမ်း တစ်ရုံးထဲမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းမို့ ရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ တာလည်း နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး စကားတွေပြော၊ ထမင်းအတူစား၊ နွေးနွေးထွေးထွေးသာသာ
ယာယာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေ မနည်းပါ။

တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း တစ်ယောက်သိပြီးသား။
အသက်အရွယ်ချင်း၊ ရာထူးခြင်း၊ ဘဝအနေအထားခြင်း
မျှတသည်။ ဘာမှကွာဟချက်မရှိ။

တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးလည်း နားလည်မှုရှိသည်ဟု မျိုး
ထင်သည်။

မျိုးဖက်က မျက်လုံးချင်း နားလည်မှုတွေနှင့် တိတ်ဆိတ်
သော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိနေခဲ့တာ
မညာချင်ပါ။

မျိုးက အမြင့်ကြီးရည်မှန်းတာလည်း မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အပြင့်ကြီး ရည်မှန်းသွားပြီလား။

ဒါကြောင့် အရင်ကတည်းက အန်ကယ်ရာဇာကို မျက်နှာ
လိုမျက်နှာရနှင့် အောက်ခြေသိမ်းကအစ မခိုင်းဘဲ အကုန်ဝင်လုပ်
ပေးနေခဲ့တာလား။

ဝန်ထမ်းထူးချွန်လက်မှတ်က သူပဲ နှစ်တိုင်းရသင့်နေတာ

တစ်ရုံးလုံးက ပြောနေကျ ကိစ္စတစ်ခုလေ။

အခုတော့ ဘော့စ်ရဲ့သားမက်နေရာပင် မျှော်မှန်းနိုင်ပြီ။

“သူဘက်ကရော”

မျိုးဆီက မေးခွန်းတစ်ခု ခုန်ထွက်သွားမိ၏။

မိန်မိန်မူးရီက ခေါင်းယမ်းပြီးလျှင်...

“သူဖက်ကတော့ မိန် မသိဘူး”

ဟု ဆိုသည်။

“ဒါဆို ဘာမှတရားဝင်မကြေညာသေးဘူး၊ လူကြီးတွေ
ဦးစားစီစဉ်တုန်းပေါ့၊ ဒီလိုလား”

မိန်မိန်သည် တကယ်တမ်း နှုတ်လွန်မှာစိုးကာ တိတိကျ
ကျလည်း မဖြေချင်လှပေ။

ကိုဂုဏ်လူကိုယ်တိုင် သူနှုတ်ကနေ “မိန်မိန်ကို လက်ထပ်
ခွင့်ရချင်တယ်” ဟု ပြောခဲ့တာကို အလိုလိုထိန်ချန်ချင်မိ၏။

“ဂုဏ်ကြီးက ညီမလေးကို ဘာမှမပြောဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

မိန် ညာလိုက်သည်။ ဂုဏ်လူပါ လက်ခံပြီဆိုလျှင် သူမ
လက်မခံတာဟာ သူမရဲ့အပြစ် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

“ထင်သားပဲ၊ ဂုဏ်ကြီးကတော့ မိန်မိန်ကို ကလေးလိုပဲ မြင်နေမှာပေါ့၊ ဘယ်စဉ်းစားပါ့မလဲ၊ အန်ကယ်ရာဇာပြောရင်သာ ငြင်းလို့မကောင်းဘဲ မြဲစိစိကြီးငြိမ်နေမှာ၊ မိန်မိန်လေးက သဘော မကျရင် ငြင်းလို့ရတာပဲ ဟုတ်တယ်ခိုလား”

“မသိပါဘူး၊ မိန်တော့ ရည်းစားရှိရင် ကောင်းမယ်လို့ပဲ တွေးမိတယ်”

“ဟယ်...ဘယ်လိုလေးလဲ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရည်းစား ကောက်ထားတော့မယ်ပေါ့”

“အင်းလေ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေထဲက ပရိုပိုစီ လုပ်ထားတာရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကောင်မလေးနော် ပြောပုံကမရိုးဘူး၊ ဟင်း ဟင်း”

မျိုးပပသည် မိန်မိန်ပူးနီ ချစ်သူရှိရေးကို ချက်ချင်းကြီး အားတက်သရော စိတ်ဝင်စားလာမိတာ ဝန်ခံပါသည်။ ဒါမှလည်း ဂုဏ်တစ်ယောက် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက လွတ်လမ်းမြင်မှာ မိန်မိန် က အိမ်မှာ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခံရသူလေးဖြစ်တာကြောင့် သူမမှာ သာ ချစ်သူရှိလို့ကတော့ အိမ်ကသဘောတူတာကို ပြတ်ပြတ်သာ

သားငြင်းပယ်မှာပင်။

နောက်ဆုံး မရဘူးထင်လျှင်လည်း ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ အထိ စွန့်စားဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ပေ။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရူးရူးမှူးမှူး စွန့်လွှတ်စွန့်စား မှုတွေ၊ အားကြီးမာန်တက် ကြီးစားဖန်တီးမှုတွေကို ဘယ်သူကများ ကြာရှည်တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားလို့ ရမှာလဲ။

“ပရိုပိုစီလုပ်ထားတဲ့ထဲက မိန်ကြိုက်တာမှမရှိတာ၊ ဘဲဒါ ကြောင့် ညစ်နေတာပေါ့ မမျိုးရဲ့”

“မိန်လေးက ဂုဏ်ကြီးကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောမပြ လိုက်ဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်၊ ကြည့်မရဘူးလို့ကိုပြော ပစ်တာ”

မျိုးပပက မိန်မိန် ရဲ့မဲ့ပြောပုံလေးကို ရယ်မိ၏။ အခုမှ စိတ်ထဲ နည်းနည်းပေါ့သွားရသည်။

ဂုဏ်ကြီးကို သူမကြိုက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဟုလည်း ရင်တမမနှင့် ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ရသည်။

“မိန်မိန် ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့”

“အင်း...မဆိုးဘူး၊ ဘာလဲ”

သူမက စိတ်ဝင်တစား မျက်လုံးကလေးတွေ အရောင် ဖိတ်လဲ့လာသည်။

“မမျိုးသူငယ်ချင်းရဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“ဟင်...မမျိုးကလည်း”

မိန်းဖူးမျက်နှာလေးရဲကာ ရှက်တက်တက်လေး ရယ်မိ၏။

“ဪ...တကယ်မေးတာ”

“ဟဲ...ဟဲ ရှာပေးတော့မယ်ပေါ့”

“ကိုယ့်ညီမလေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာ မကြည့်ရက်လို့ပါ နော်”

“မိန်မိန်က ဂျေးထူတယ်နော်၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပေါ့”

“မမျိုးအသိက ချောလား”

“အနိုက်စားလေးပဲ”

“ဘယ်လိုပုံလဲ”

မိန်းဖူးက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ပြန်မေးသည်။ ရယ်ကျဲကျဲ

ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ ပုံစံကိုလည်း ထိန်းရသေးသည်။

ရှက်တော့လည်း ရှက်တာပေါ့နော်။

G Talk ပြောရင်း Chatting လုပ်ရင်း သိနေတဲ့သူ တွေလောက်မှ မချောရင်တော့ မိန်က စိတ်မကူးချင်ပေ။

အခုနေ ရည်းစားတစ်ယောက် အလိုရှိနေတာတော့ အမှန် ပင်။ ဂုဏ်လူရဲ့ ရိသဲသဲမျက်ဝန်းတွေကို ငယ်မခံချင်ပေ။

“မိန်ကလေးအရွယ်ပဲ၊ ဒီခိုင်းလေးက သန့်တယ်”

“သူက မိန်ကိုမြင်ဘူးလား”

“သိတယ် မိန်ရဲ့၊ YUFLက မိန်မိန်းဖူးနီက နာမည်ကြီး ပဲတဲ့၊ မိတ်ဆက်ပေးမလားလို့ မမျိုးကိုမေးတာ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဟောက်လိုက်တာပေါ့၊ ငါ့ညီမလို့ ကြည့်တောင်မကြည့်နဲ့လို့ ပြော လိုက်တယ်”

“ဟား...ဟား”

မိန်းဖူးက ရယ်သည်။ “ဒီလိုပဲ နာမည်ကြားဖူးကာ ဦးမင်း ရာဇာရဲ့သမီးဆိုပြီး ဖြိုတဲ့သူကလည်း ဖြိုပါသည်။”

“သူဖက်က စိတ်ဝင်စားပြီးသား၊ မမျိုးကိုတောင် တွေ့ တိုင်းပူဆာနေတယ်၊ သူငယ်ချင်းမောင်ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်မောင်”

လို့ အကြောင်းသိပါပဲ၊ ကောင်လေးက ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီး သွားပြီ၊ နေတာက ဘောက်ထော်မှာ၊ မိန့်လေးတွေချင်ရင် တစ်ရက် မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အို...အဲလိုဆိုအောက်တာပေါ့”

“ကိုယ့်ညီမလေး သိက္ခာထိခိုက်အောင် မမျိုးက လုပ်ပါ မလားဟယ်၊ ဒီတိုင်း မိတ်ဆက်ပေးတဲ့သဘောပဲ လုပ်မှာပါ”

မိန့်ဖူးက မမျိုးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒက်ဒီကိုကြောက်တဲ့သူဆိုတော့ ဒက်ဒီစကားနားထောင်ဖို့ ပဲ တိုက်တွန်းနားချမယ်လို့ မိန့်ကထင်တာ။

ရည်းစားထားမယ်ပြောရင် ဖျောင်းဖျော့မော့ပြီး တားမြစ် မယ်လို့သာ တွက်ထားတာ။

အခု မမျိုးက မိန့်ထင်သလိုမဟုတ်။

သူ့သူငယ်ချင်း မောင်နှင့်တောင် မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်တဲ့။

ကြည့်ဦး သဘောတွေကောင်းလိုက်တာ။

မိန့်တို့နှင့် အသက်အရွယ်ကွာပေမဲ့ မမျိုးက လူငယ်တွေ

အပေါ် နားလည်မှုရှိသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ဘဝ ရင်ခုန်သံကို နားလည်သည်။

ခံစားပေးတတ်သည်။

မိန့်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမျိုးကို ရင်ဖွင့်မိတာ မှန်သွားပြီ

လေ။

“ဘယ်လိုလဲ မိန့်လေး”

“အဲဒါတော့ မမျိုးသဘောပဲ၊ စကားပြောကြည့်လို့ ဖီလင် လာရင်တော့ ဆောရီးပဲနော်၊ မမျိုးလူကို မိန့် အားနာမှာမဟုတ် ဘူး”

“အေးပါဟယ်...ငါသဘောပေါက်ပါတယ်”

မိန့်က ကိုဂုဏ်ထင်သလို အတုံးအမလေးမဟုတ်ဘူးဆို တာ ပြချင်သည်။

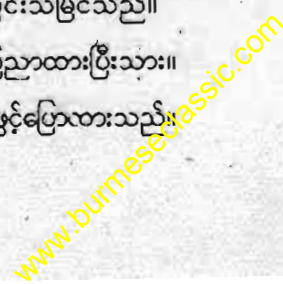
သူတို့ဘာသာ အစီအစဉ်တွေဆွဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းမှာ မိန့်က အရွဲတိုက်ပြီး ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဝွဲလိုက် ချင်တာပါပဲ။

ဒါကို မိန့် ပါးစပ်ဟလိုက်တာနှင့် မမျိုးက ရိပ်မိသည်။

မိန့်မိန့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မိန့်က ကြေညာထားပြီးသား။

အချိန်မဆွဲဘဲ ချစ်သူထားလိုက်တော့မည်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောထားသည်။

“အိမ်ကသဘောတူတဲ့လူကြီး မယူချင်ဘူးဟာ၊ ငါ့ဘာသာ ကိုယ့်ကြိုက်တာ ကိုယ်သဘောကျတာ ရှာချင်တယ်”

“နင်က ရှာစရာလိုသေးလား မိန်ဖူးရဲ့၊ နင်နားမှာ ဒီလောက်ပတ်ချာလည်ပိုင်းနေတဲ့စွာ” ဟု သူငယ်ချင်းတွေက မဲ့ရွဲကြ၏။

ပိုင်းတာက ပိုင်းတာပဲလေ။ ရွေးရခက်တာကလည်း ခက်နေတာပဲ။ သူတို့က မိန်ကို သဘောမပေါက်လို့။

မိန်က ကိုယ်စိတ်ကျေနပ်မှုရပြီး တကယ်ချစ်သွားတာလည်း လိုချင်သေးတာကိုး။

ငါ့ရင်ထဲက အရူးအမူး ချစ်မြတ်နိုးတာကိုမှ လက်ခံချင်တာဟု ဖပ်ကွန့်လျှင် သူ့ကို အမြင်ကပ်ပြီး ပိုင်းအော်တော့မှာ။

ဒီတော့ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတာ။

အခု မမျိုးကကြတော့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ မိန်က အတွန့်တက်ရဲသည်။ အကဲပိုရဲသည်။

မိန်သာပြောပြော မမျိုးက မိန်ကို ရှုံ့ချမယ့်သူမဟုတ်ဘူးလေ။

“ဒီစနေ မမျိုးဖုန်းဆက်မယ်၊ ကောင်းအစ်မနဲ့ လပြည့်ဝန်း”

သွားကြဖို့ ချိန်းထားတယ်၊ မမျိုးတို့အပြင်သွားရင် ကောင်းက လိုက်ပို့ပေးနေကျလေ”

မမျိုးက အားတက်သရော ဆက်ပြော၏။

မိန်မိန်ကတော့ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်လျက် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“မတော်တဆလာဆုံသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ငါမိတ်ဆက်ပေးမယ် သိလား၊ စနေနေ့လည်ပိုင်းလောက်နော်၊ မိန်လေးမေ့နေဦးမယ်”

“အင်းပါ”

“မိန်လေး GSM က အရင်ဟာပဲမဟုတ်လား”

“အင်း”

သူမ ပထမနှစ်စုတက်ကတည်းက ဒက်ဒီက လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဆက်သွယ်ရေးကတော့ အဆင်ပြေပါသည်။ ဘယ်နားရောက်နေနေ ကိစ္စမရှိ။

“သွားစရာတွေဘာတွေ ရှိသေးလား၊ စဉ်းစား”

“သူငယ်ချင်းမွေးနေ့တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက မနက်ပိုင်းလေးခဏပါ”

“မမျိုးက ကြိုပြောထားတာနော်၊ အစီအစဉ်ကို မိန့်လေး
ဖက်က မပျက်နဲ့ဦး”

စိတ်မချလက်မချ မှာနေသေးသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်ပါလက်ပါကြီးကို ကူညီနေချင်
တော့တာ။

“မပျက်ပါဘူး၊ မိန့်လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို အိုကေ”

မျိုးပပက အခုမှပဲ သူ့ရဲ့အိုက်စကော်ဖီခွက်ကို ကောက်မော့
ဖို့ သတိရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ အစီအစဉ်တွေ ဆက်ဆွဲနေမိ၏။

မိန့်လေးက ကလေးမှမဟုတ်တော့ပဲ။ သူ့ဘာသာ ချစ်သူ
ရွေးချယ်ချင်တာ သူ့ဘဝကျတည်းလေ မပုဂံဘူးလား။

နေနေရဲ့ လေးယယ်ခင်းမှာ မိန့်မိန့်ပူးနီက သူငယ်ချင်းဖြစ်
သူ သန္တာကျော်ကို အဖော်ခေါ်လျက် လပြည့်ဝန်းပလာစာသို့ ရောက်
လာခဲ့ပါသည်။

အောက်ထပ်က နောက်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ မမျိုးတို့
လာရောက်နှင့်နေပြီ။

မိန့်လေးက သန္တာကျော်လက်ကိုဆွဲကာ မမျိုးတို့စားပွဲကို
မြင်သလိုဟန်ဆောင်ရင်း ခပ်တည်တည်ပဲ ဆိုင်ကလေးထဲ ဝင်လာ
သည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအကျပ်ကလေးကို ခါးပတ်အပြားကြီးပတ်
ကာ ဝတ်ထားပြီး အပေါ်အင်္ကျီက ဂုတ်ကြိုးသိုင်းလေး ချည်ထားရ
တဲ့ ဆွဲသားအဖြူပျော့ပျော့လေး။ နားကွင်းအဖြူအခိုင်းကြီးက နား
မှာ တလှုပ်တလှုပ်နှင့် ဆံပင်တွေ အကုန်ထိပ်မှာစုစည်းပင်တင် စီးနှောင်

ဆုလေးနွယ် (နေတန်တက္ကသိုလ်)

ထားတဲ့ မိန်းလေးဟန်ပန်က ရှေ့ပင်ထွက်လာတဲ့ဒီခိုင်း။
 ပန်းမှာလွယ်ထားတဲ့ ဖန်စီအိတ်က အစိမ်းပုပ်ရောင်ခပ်-
 ကြီးကြီး။ စီးထားတဲ့ လေဒီရှူးခွာချွန်လေးကလည်း အစိမ်းပုပ်ရောင်။
 လက်ကောက်ဝတ်မှာ လေးထောင့်ပုံစံ နာရီအဖြူလေး
 တစ်လုံးနှင့် ဖန်စီဆွဲကြိုး အရှည်ကြီးကိုလည်း ဆွဲထားသေးသည်။
 နဂိုချောသော ကောင်မလေးမို့ ခေတ်မီမီပြင်ဆင်ခြယ်သ
 ထားသောအခါ မြင်သူငေးချင်စရာ သဏ္ဍာန်လေးဖြစ်နေပါတော့
 သည်။

သူမနံ့ဘေးက သန္တာကျော်သည် ချောကလက်ရောင်
 ဂါဝန်လေးနှင့် အဆင်ပြေ ကြည့်ကောင်းသော်လည်း မိန်းလေးလို
 မထင်ပေါ်ပါ။

မိန်းကလေးပုံစံက ညိုဓာတ်အပြည့်နှင့် အင်မတန်
 ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။

မိန်းမိန်းနီက တခြားစားပွဲမှာ ထိုင်မလိုဟန်ပြင်ဆဲမှာ သန္တာ
 က

“ဟဲ့...ဟိုမှာ မမျိုး”
 “ဪ”

မိန်းက အခုမှလှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ်တော့...မိန်းလေးတို့ပါလား၊ ရှေ့ပင်လာတာ
 သား”

မမျိုးကလည်း အခုမှမြင်သယောင်နှင့် ကမန်းကတန်း
 သနုတ်ဆက်ပါသည်။

မမျိုးနှင့်အတူ မမျိုးတို့အရွယ် ခပ်ပြည့်ပြည့်ကိုယ်လုံးဝဝ
 အင်မကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူနံ့ဘေးမှာတော့ ယုံ့ကေဆံပင်ဒီခိုင်း
 နဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်။

ထိုလူငယ်လေးရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက သူမကိုတွေ့တာနှင့်
 ငြိမ်သက်စိုက်စိုက် ငေးမောသွားပါသည်။

မိန်းပူးကလည်း မမျိုးတို့ စားပွဲရှိရာလှမ်းလာရင်း ထိုကောင်
 လေးနှင့် တစ်ခဏ အကြည့်ချင်းဆုံမိသည်။

ကောင်းမင်းသုန်သည် အစက ခိုးသာကြည့်ရသော မိန်းမ
 ငယ်လေးကို အခုလို နီးနီးကပ်ကပ် ဆုံခွင့်ရတုန်း မမှိတ်မသုန်
 ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ချစ်စရာလေးကွာ။

သူလေးကိုကြည့်နေရတာ ရင်ခုန်ချင်စရာကောင်းလိုက်

တာ။

မိန်ကလည်း ထိုကောင်လေး ရုပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်သွားရသည်။

သူ့ရဲ့မျက်နှာ ဖွဲ့စည်းပုံက အတော်ဆွဲဆောင်မှုပြင်းသည်။

မျက်ခုံးနက်နက်ထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းပါးပါးတို့ဟာ အကြည့်မလွဲချင်စရာ ညှိအားကောင်းလှသည်။

သူမအား သူက စတင်ပြုံးပြလိုက်သောအခါမှာ နှလုံးသားတွေ လူးလွန်လှုပ်ခါသွားရသည်။

အင်မတန် အပြုံးချိုတဲ့ကောင်လေးပဲ။

သူပြုံးလိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာလေးရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက ပိုမို၍ ပြည့်စုံသွားပါသည်။

“ဒီမှာပဲထိုင်လိုက်လေ၊ ဒါမမျိုးသူငယ်ချင်း မခိုင်၊ ဒါက မခိုင်ရဲ့မောင် ကောင်းမင်းသန့်တဲ့၊ ကောင် သူက မိန်မိန်ဖူးနီ သူက သန္တာ”

“မိန်ဖူးကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ မမမျိုးကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခဏခဏပူဆာတာပျ၊ ဒီနေ့မှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိခွင့်ရ

တယ်”

သူက မိန်မျက်နှာလေးဆီမှ အကြည့်မလွဲဘဲ ဝမ်းသာအားရသံနှင့် ဆိုသည်။ နွေးထွေးသက်ဝင်လှသော သူ့အကြည့်ကမင်ဘေးမှာရှိသူတွေကို တစ်စုံတစ်ရာ သိသာနေစေသည်။

မိန်ရင်ထဲမှာလည်း စူးစူးရှရှ ခံစားချက်အသစ်ကလေး တစ်ခု ဝင်ရောက်လာပါသည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်ငေးဟာ နှစ်လို့ဖွယ်ရှိလွန်းတာမို့ မိန်လည်း သာယာပျော်ရွှင်မိသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“မိန်လေး ဘာသောက်မလဲ၊ မှာလေ”

“မိန်က အိုက်ကောင်းနီ”

“ဟဲ့...ဒီတစ်ခါ ကော်ဖီဖြစ်သွားပါလား၊ ချောကလက်မဟုတ်တော့ဘူးလား”

“ချောကလက်က ကလေးကြိုက်လေဗျာ”

“ဪ...ငါ့ညီမက ကလေးပဲခွစာ”

“မမမျိုးနဲ့ မမခိုင်နော်၊ မိန်ဖူးကို အပျိုကြီးလှိုင်းသွင်းဖို့ တော့ မစဉ်းစားကြနဲ့”

“အောင်မာ...သူက ကြည့်စမ်း”

“ကောင်းနော်...ကောင်း”

မမျိုးက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်ကြမ်းသလို မမခိုင်က
လည်း သူ့မောင်အချိုးကို ရိပ်မိပုံပေါ်သည်။

“မိန်မိန် မမျိုးနဲ့ သိပ်မပေါင်းနဲ့ သိလား”

“နင်ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့၊ မိန်လေးက ဒီလောက်ချစ်ဖို့
ကောင်းတာ၊ ငါနဲ့ပေါင်းလည်း အပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ လမ်းမမြင်ပါဘူး
ဟယ်၊ နော် ခိုင်ခိုင်”

“အေးလေ”

မိန်သည် သူမကိုပဲ ဝိုင်းကြည့် ဝိုင်းစနှင့်ဖို့ ရင်ထဲမှာ
ကျေနပ်ရွှင်ပျမိသည်။

“ဟာဗျာ...ဒါဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးစုံစုံရပြန်ပြီ၊ မိန်မိန်
မှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား”

“ဟဲ့...ဘာတွေပေါက်ကရ လျှောက်မေးနေတာလဲ၊ အခု
မှ တွေ့ကြတဲ့ဟာ”

“သိချင်လို့မေးတာပေါ့ဗျ”

“ငါတို့ရှိသေးတယ် ကောင်စုတ်လေးရယ်၊ ဣန္ဒြေအနည်း
နည်းဆယ်ထားဦး”

“ဟာဗျာ”

ကောင်းမင်းသုန်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။ မိန်လေး
နက်နာမှာ ပူနွေးရှိန်းမြသွားရသည်။

“အေးလေ...နှင့်ဟာနှင့် နောက်မှ ဖုန်းထဲမှာမေးပါလား”

မမျိုးက ဖုန်းဆက်ဖို့လမ်းကြောင်းပေးနေပြန်ပြီ။

မိန်မိန်ရင်ထဲမှာ တုန်တုန်ရီရီနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

သူဟာ မိန်စိတ်တွေ တစ်ထိုင်တည်းမှာ ဆွဲဆောင်သိမ်း
ငိုက်နိုင်သည်။

သူ့ရဲ့ ရယ်ဟဟပြောစကားတို့ကို မိန် စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်
သွားမိပြီ။

“မိန်မိန် ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လို့ရမလား”

သူက ချက်ချင်းခွင့်တောင်းသည်။

“ဆက်ချင်ဆက်ပေါ့”

မပွင့်တပွင့်လေး ပြန်ဖြေတော့ ကောင်းမင်းသုန် ယှော်သွား
ရ၏။

ဒီကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်ရင်းနှီးခွင့်ရချင်တာ ကြာပြီ။

ဒီနေ့မှပဲ သူတောင့်တချက်က ပြည့်စုံသွားတော့သည်။

အရင်ကဆိုရင် မမျိုးတစ်ယောက်က သူ့ညီမချောချောလေး

နဲ့ ပတ်သက်ရင် စကားစတောင် ခံတာမဟုတ်။

“မိန်လေးကို ထိဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ဟေ့၊ သူ့ဒက်ဒီနဲ့ တွေ့သွားလိမ့်မယ် ဘာမှတ်လဲ” ဟု ခြိမ်းခြောက်တတ်သေးတာ။ အခုမှ ဘာကြောင့် လိုလိုလားလား မိတ်ဆက်ပေးသလဲ မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဘောကောင်းတဲ့ မမမျိုးကို ကျေးဇူးတင် ရမည်။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း မမျိုးအကူအညီတွေ လိုပါသေး သည်။

သန္တာကျော်က အားတုံအားနာ ဟိုဒီငေးနေသလို မမခိုင် နှင့် မမမျိုးကလည်း သူတို့လေနှင့် သူတို့ပိနေကြတဲ့ အနိုက်အတန် ကောင်းမင်းသုန်က သူမကို ပြောင်စပ်စပ်လေး မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒါဟာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမလိုတဲ့ ရှေးဟောင်းသင်္ကေ တကစ်ခဲပဲလေ။

ကိုယ့်ဖက်က မရိုးဘူးဆိုတာ အလွယ်ကူဆုံးသိစေလိုက် တာ။

ထင်တဲ့အတိုင်း မိန်လေးက မျက်စောင်းလေးတစ်ခုနှင့်

တုံ့ပြန်သည်။ “ရှင်မရိုးတာ သိသားပဲ၊ ဟွန်း လုပ်မနေနဲ့” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လို့ သူကယူဆသည်။

ကောင်းရဲ့အတွေးကတော့ အင်တာနက်ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဓိကက အချိန်မဖြုန်းတီးဖို့ပဲလေ။

စိတ်ဝင်စားရင် အဲဒါကို မြန်မြန်အသိပေး။ စောစောစီးစီး ပရိုပိုစ်လုပ်၊ ရက်စ်အော်နိုးသိအောင် ကြိုးစား၊ ပြီးရင် ကိုယ့်အစီ အစဉ်နဲ့ကိုယ် ဆက်သွားတော့။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သဘောကျရက်နဲ့ ကြိုတ်မြဲ ပြီး ထိုင်ကြည့်နေလို့ကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

အခွင့်သာရင် ရဲရဲတင်းတင်း ချဉ်းကပ်တတ်တာ ကောင်းရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။

ကောင်းသည် စိတ်ထဲက အဆင့်တွေကျော်၊ စိတ်ကူးတွေ လွန်၊ အဆင့်တွေရဲနှင့် မိန်မိန်ဖူးနီနား ကပ်ချင်လှပြီ။ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်း လေးက ဖူးသစ်စ ယန်းငုံကလေးတစ်ငုံလို ကြည့်ရတာနှင့်ပင် စွဲမက် ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်။

ကောင်းရင်တွေက ခုန်ချင်နေပြီ။

ကောင်မလေးကို ခပ်လောလောနှင့် မျက်နှာလုပ်ကာ ကော်ဖီခွက်ကို တိုးရွှေပေးရင်း ဘယ်လိုကဘယ်လို သူ့ရဲ့သေဘက်

လက်စကော်ဖီခွက်ကို တိုက်မိတယ်မသိပါဘူး။

“ဟောတော့”

မိန်လေး ရေရွတ်သံမဆုံးခင်ပဲ ကော်ဖီရည်တွေက စားပွဲ မှတစ်ဆင့် သူမကိုယ်ပေါ် ဖိတ်စင်စီးကျကုန်၏။

“ဆောရီးပဲဗျာ”

မမခိုင်က မမျိုးကို မျက်ခုံးပင့်ပြု၏။ ငါ့မောင်လေးတော့ ပျာယာတွေခတ်နေပြီ။ ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေပြီ၊ တွေ့လား ဆိုတဲ့ပုံစံ။

မမျိုးကလည်း သူ့ကို ရယ်ချင်ဖြိုးတုံနှင့် တစ်ချက်ကြည့် သည်။

သို့သော် ကောင်းသည် မမကြီးတွေကို ဂရုမစိုက်အား ချေ။

မိန်လေးကိုသာ ဆက်ပြီး ပျာယာခတ်နေသည်။

“ပေကုန်ပြီထင်တယ်၊ အားနာလိုက်တာဗျာ”

တစ်သူ့ကို မြန်မြန်ဆွဲထုတ်ပြီး ပေသွားတဲ့အင်္ကျီပေါ် ကိုယ်တိုင်လာသုတ်ပေးတာမို့ မိန်လေးသည် သူ့ရဲ့လက်မြန်ရဲတင်း ပုံကို တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

မနေတတ်စွာ နောက်ဆုတ်ရင်း...

စိုးမိုး - စာပေ

မိုးပြာရောင်အရုဏ်ဦး

“ရပါတယ်၊ မိန်လေးဘာသာသုတ်ပါ့မယ်”

“ခဏလေး ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်”

ဂရုတစိုက်နဲ့ ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် သူက အဲလိုလုပ်တော့ မိန်လည်း ရင်ထဲ ပရမ်းပတာ အားနာအနေခက်မိတာပေါ့။

“အို...ရပါတယ်ဆိုကောင်းရယ်”

မိန် ရှက်စနိုးတားမြစ်ရင်း လက်ချင်းလည်း ထိမိကြ၏။ သူ့လက်ရဲ့ ဖျတ်ခနဲ အထိအတွေ့ဟာ ထူးဆန်းစွာ မိန်ရင်တွေကို သိုက်ခနဲ ဖို့နွေးစေသည်။

အထိအတွေ့လေးတစ်ခု အမှတ်တမဲ့ အကြံဟာ သူမကို ဒီလိုဖျားယောင်းနိုင်လိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မိ။

သူ့မှာ သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုးရှိတယ်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်မလား မသိပါဘူး။

မိန်လေးနှလုံးသားတွေ လှုပ်ရှားတုန်ရီသွားသည်။ ဘေးမှာ ခိုနေသူတွေကို တခဏမှေ့လျော့သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ရေလှိုင်းစီး နေရသလို၊ ချားရဟတ်စီးနေရသလို တလှုပ်လှုပ်ဖို့သွားရတာကို မိန် မမေ့နိုင်တော့ပါ။

စိုးမိုး - စာပေ

www.burmeseclassic.com

ပြောရောင်အရက်ဦး

မိန်မိန်ဖူးနီက အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ မှန်ရှေ့မှာ တစ်ခါကြ
ရပ်ကြည့်သည်။

အပြာနှင့်အဖြူ နှစ်ရောင်စပ် နှစ်ထပ်အင်္ကျီ အသားကျော
ပျော့လေးဟာ မိန်မိန်ကိုယ်ပေါ်မှာ ကွက်တိပါပဲ။

ဒီအင်္ကျီလေး လှတယ်ဆိုပြီး ကောင်းကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်
ပေးခဲ့တာ။

မိန်ဖူးသည် အင်္ကျီကို မချွတ်လဲနိုင်သေးဘဲ နှုတ်ခမ်းလေ
ဘွ ပြုံးနေမိသည်။

နားထဲမှာ သန္တာစကားကိုလည်း ပီတိတသိမ့်သိမ့်နှင့်
ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာ ကိုရီးယားမင်းသားနှင့်
မင်းသမီးလေး ကျနေတာပဲဟာ၊ အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူက

နင်တို့ တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတာနော်၊ မျက်လုံးတွေကလည်း ချိုမြိန်
တွေ့ပျောင်းနေတာပဲ၊ နင်လည်း ရင်တွေ့ခုန်နေတယ်မို့လား၊ မိန်မိန်
ငါ့ကိုမညာနဲ့နော်”

မိန်က သန္တာစကားကို မဖြေရှင်း မငြင်းဆန်ဘဲ ရယ်သာ
နေမိခဲ့သည်။

ရယ်နေတာဟာ ပျော်လို့ပေါ့။

ပျော်နေတာက ကြည့်နူးစိတ်ချမ်းသာလို့။

အဲဒီကြည့်နူးမှုတွေကို ပေးတာကတော့ ကောင်းမင်းသုန်
ဆိုတဲ့ ကောင်းပေါ့။

မိန်အင်္ကျီဖြူဖြူမှာ ကော်ဖီတွေ စွန်းပေသွားတာကို သူက
အားတုံ့အားနာဖြစ်မဆုံး။

“အသစ်တစ်ထည် ဝယ်လဲလိုက်ပါလား၊ မိန်လေး၊
ကျွန်တော် အမှတ်တရဝယ်ပေးမယ်လေ” ဆိုတော့ မိန်က ခေါင်းခါ
ငြင်းပါသေးသည်။

သို့ပေမဲ့ မမျိုးကရော မမခိုင်ကပါ အင်္ကျီစွန်းပေနေတာ
ကြည့်မကောင်းတာမို့ လဲလှယ်ဖို့ အကြံပေးကြရာ လပြည့်ဝန်းပေါ်
အက်ပြီး (LADN LASS)ဖက်ရှင်ဆိုင်ထဲကနေ ကောင်းကိုယ်တိုင်

www.burmeseclassic.com

မိန့်ဖို့ အင်္ကျီတစ်ထည် ခပ်မြန်မြန်ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

အဲဒီအင်္ကျီကိုယူပြီး တွိုင်းလက်စိတ်ဝင်ကာ လဲလှယ်ရသေး၏။ ပြန်ထွက်လာတော့ ကောင်းက သူမကို ချစ်စနိုးဆီးကြိုစောင့်စား ကြည့်ရှုလေရာ မိန့်မိန့်မှာ ရှက်ရင်ဖိုစွာ မနေတတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

ကောင်းနှင့် စတင်ဆုံစည်းပုံလေးက မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်တရအဖြစ်အပျက်ကလေးများနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။

“သူ့အမူအရာက အရမ်းသိသာတယ်ဟာ၊ သူ့ဘယ်တုန်းကစပြီး နင့်ကိုကြိုက်နေတာလဲ မိန့်မိန့်၊ အဲဒီကဏ္ဍ ငါ့ကိုလျှို့ဝှက်တာမဟုတ်လား” ဟု သန္တာက မကျေမနပ် မေးနေခဲ့သေးသည်။

သူ့ဘယ်တုန်းကစပြီး စိတ်ဝင်စားနေသလဲ မိန့် မသိပေမဲ့ မိန့်ကတော့ သူ့မျက်နှာမြင်လိုက်ရကတည်းက ရင်ထဲ နွေးမြမြဖြစ်နေရတာ အခုထိပဲ။

သူ့အကြည့်၊ သူ့အမူအရာ၊ မတော်တဆအဖြစ်အပျက်လေးတွေအားလုံးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်စဉ်းစားကာ ကြည့်နူးနေမိသည်။

အင်္ကျီကိုချွတ်လဲပြီး တယုတယလေး ချိတ်မှာချိတ်ကာ သူ့လက်ဆောင်လေးဟု မက်မောတန်ဖိုးထားကာ ကြည့်ရှုမဝ။

“နင်လည်း အမူအရာပျက်နေပါတယ် မိန့်မိန့်ရယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိသာပါတယ်”

သန္တာက ဤသို့ နောက်တစ်မျိုး စွပ်စွဲခဲ့သေး၏။ ဒါပေမဲ့ မိန့် မငြင်းနိုင်။ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာ ဝန်ခံပါသည်။

“သူက အရမ်းတော့သွက်တယ်နော် နင်သတိထား”

“ဘာလို့လဲ”

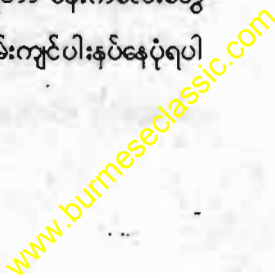
“နင့်အသားကို ဖျတ်ခနဲ ထိဖို့ဝန်မလေးဘူးလေ၊ အပေါ်တက်ဖို့ နင်ငြင်းတော့ စက်လှေကားဆီ လက်ဆွဲခေါ်လိုက်တာ ငါမြင်သားပဲ”

“အဲဒါ အမှတ်တမဲ့ပါဟယ်”

“သူ့ကြည့်ရတာ မိန်းကလေးတွေအထာကို နပ်နေတဲ့ပုံပါ”

“သန္တာနော်...ကောင်းက သဘောကောင်းတာပါ”

သူမက ကာကာကွယ်ကွယ် ဖာထေးမိသည်။ အမှန်တော့ သန္တာထောက်ပြသလိုပင် ကောင်းကိုကြည့်ရတာ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုပြောဆိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်နေပုံရပါသည်။

အတွေ့အကြုံရှိတာ သိသာနေသည်။

သို့သော် ဒါကို မိန်က အပြစ်မမြင်။ ကောင်းအကြည့်၊

ကောင်းအပြုအမူလေးတွေက သူမနှလုံးသားကို ထိထိရှရှလေး ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။

စွဲမက်ဖွယ် ပြုံးစေ နှုတ်ခမ်းများက မိန့်အာရုံမှာ ယစ်မူး စရာ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသည်။

ခဏခဏ ပြန်စဉ်းစားမြင်ယောင်နေမိသည်။

ခွဲခွာလာခဲ့လည်း ဆက်ပြီး သတိရတမ်းတမိတာဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အစပထမနိဒါန်းပဲလား။

မချစ်ဘူးလို့ မိန့် သေသေချာချာမသိ။

မမျိုးက ဘယ်လိုလဲဟု အခြေအနေမေးလျှင် “ဆောရီး ပဲ၊ ထပ်တွေ့ချင်တော့ဘူး” ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောနိုင်တော့မည် မထင်။

သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်ရစဉ်ခဏ မိန့်ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ သာယာနေမိတာ ဘယ်လိုငြင်းမလဲနော်။

မိန့်မိန့်သည် အိမ်နေရင်း ပိုးသားဂါဝန် ပန်းနုရောင်လေး တစ်ထည်ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်

သည်။

ကောင်းမျက်နှာလေးကို မျက်စိမှိတ်ကာ မြင်ယောင်ကြည့် နိုင်ကဦးမည်။

သူနှင့်မိန့်တို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် သမီးရည်းစားတော်သွားမှာ သား။ တွေးကြည့်လိုက်တော့ ရင်ဖိုချင်စရာကောင်းပါဘိ။

ကောင်းမင်းသုန်သည် ထိုညက အတော်ညဉ့်နက်နေမှ အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ် ရှိုက်ဖွာရင်း မိန်မိန်ဖူးနီ ဆီ ဖုန်းဆက်သွယ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးရဲ့ ချစ်စရာမျက်လုံး ရွန်းတောက်တောက် လေးတွေက သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်ဟု သူထင်သည်။

သူတွက်ရင် မမှားနိုင်ပါဘူး။

မိန်မိန်က ဖြူစင်ရိုးသားပုံလေးရသည်။ သူမစိတ်ထဲက လှုပ်ခတ်မှုလေးတွေကို သူကောင်းစွာရိပ်မိသည်။

မိန်မိန်လို မိန်းကလေးမျိုးကို သူလိုအပ်နေတာကြာပြီ။

ကောင်းမင်းသုန်သည် ငယ်ရွယ်သော၊ ချမ်းသာပြည့်စုံသော မိန်းမချောလေးတွေကိုသာ တောက်လျှောက်ရွေးချယ်တွဲလာခဲ့တာ။

အခုနောက်ဆုံးတွဲနေတဲ့ အိမ်သက်ထားနှင့် ခုတလော အဆင်မပြေ။

အပေးအယူတွေ ညှိလို့မရဘူးဖြစ်နေသည်။

မိန်နဲ့သာတွဲဖြစ်ရင်တော့ အိမ်သက်ကို ခဏနားထားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညတော့ ဖုန်းဆက်မည်။

တွေ့တာ သုံးရက်ရှိပြီလေ။ မိန်လေးလည်း သူဖုန်းဆက်လာမလား တမျှော်မျှော် တထိတ်ထိတ် ရှိနေရှာလိမ့်မည်။

“ဟဲလို”

မိန်ဖူးရဲ့ ထူးသံတိုးပျော့ပျော့လေးက မရဲတရဲ။

“မိန်လေး”

“ကောင်းလားဟင်”

မေးရင်း လက်ဖျားကလေးပင် အေးစက်လာမိသည်။ သူ့အသံကိုကြားရတာ မိန်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်ဝသွားသလိုပင်။

“ကျွန်တော်မှန်းသိတယ် ဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့၊ ရှင့်အသံကို မှတ်မိသားပဲ”

သူသည် ကျေနပ်ရွှင်မြူးစွာ ဟက်ခဲနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး

“မိန်လေးက အရမ်းဖြူစင်တယ်ကွာ၊ တခြားကောင်လေးတွေလို ပဲမများဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါမျိုးပဲကြိုက်တာ”

သူ့စကားများက မိန်နုလုံးသားထဲသို့ ကြည်မွေစွာ တိုးဆွသွားကြ၏။

“မိန်လေး...အသံကိုပဲ မှတ်မိတာလား၊ ကျွန်တော့်ကို သတိရောမရဘူးလား”

လူလည်လေးက တစ်ဆင့်တက်လာပါသည်။

မိန် တိတ်နေလျှင် သူက...

“ကျွန်တော်ကတော့ မိန်လေးကို အရမ်းသတိရတယ်၊ အခုလည်း အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဆက်ကြည့်လိုက်တာ၊ အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်ပါဘူး၊ မိန်မှ မအိပ်သေးတာ”

“အိပ်ပျော်နေရင်ရော ကျွန်တော့်ဖုန်းဆို မကိုင်ဘူးလား”

“အိပ်ပျော်နေရင် ဘယ်ကြားမလဲ၊ ဖုန်းပါ ပါဝါပိတ်လိုက်တာပေါ့၊ ဟင်း ဟင်း”

“ဟာ...အဲလိုမရဘူး၊ ဒီညကစပြီး ဖုန်းဖြင့်ထားတော့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတိရရင် တရေးနိုးခေါ်ချင်တယ်”

“အဲလောက်တော့မလုပ်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော်က ခင်ပြီဆိုရင် နည်းနည်းသည်းတယ်”

သူက ရယ်သံနှင့် ဝန်ခံသည်။

“မိန်ရော ကျွန်တော့်ကိုခင်လား”

“ကောင်းက ခင်စရာကောင်းတာပဲ”

“ဒါဆိုခင်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ကျွန်တော့်နဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေရင် သဝန်တို့မယ့်သူရော ရှိလား”

သူက သွယ်ဝိုက်မေးလျှင် မိန်အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသူက ကိုဂုဏ်လူပါပဲ။

ဂုဏ်လူသိရင် သဝန်တို့မှာလား။

သူမ ညကြီးသန်းခေါင် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းအကြာကြီးပြောတာ သူသိလျှင် ဝန်တို့ကန့်ကွက်မှာလား။

အို...သူနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

“မိန် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကောင်းက ဘာကိုမေးတာလဲ”

“မိန့်လေးသိသားနဲ့ကွာ”

“သဝန်တိုမယ့်သူဆိုတာဘာလဲ”

“ပတ်သက်တဲ့လူ၊ ဆိုင်တဲ့လူပေါ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့်

သက်ဆိုင်သူလေ၊ ဟား ဟား”

“မရှိပါဘူး၊ ကောင်းမှာသာ ရှိချင်ရှိမှာ၊ မိန်းကလေးရွပ်တဲ့ ပုံကြီးလေ၊ သိသားပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား ကျွန်တော့်ကိုစွဲတယ်လို့ အထင် ကြီးတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟွန်း...ချောတယ်ဆိုပြီး မာနတက်မနေနဲ့”

“ကျွန်တော် တကယ်ချောလို့လားဗျ”

“သွား...မသိဘူး”

“ရမ်းကြိုက်မှာသာ နွားချောတာ၊ မိန့်လေးကြိုက်မှ ကောင်း ချောမှာ”

“အဲမယ်”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ကြိုက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြင်ကတည်းက စွဲသွားတာ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရိသဲ့သဲ့စကားလေးများကြောင့် မိန့်မိန့် ရင်ဖိုရှက်နွေးနေရ သည်။

သူမရဲ့အသံလေးကလည်း မှုန့်န့်ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်လို့နောက်ကြည့်တာပါ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့”

မိန့်မိန့်နှုတ်ခမ်းလေးမှာ စုထောင်နေရ၏။

“ကျွန်တော်က မိန့်နဲ့စကားပြောရတာ ပျော်လို့ပါ”

မိန့်ကပဲ သူ့ကိုပျော်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်သလိုလို။

“နောက်ညတွေလည်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်၊ ရမလား”

“ပြောစရာရှိရင် ဆက်ပေါ့”

“ပြောစရာပွေ့ကတော့ တစ်သက်လုံးတောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲလောက်တောင်များတယ်”

“များတာပေါ့ဗျာ၊ ရင်ထဲက အလိုလိုထွက်လာတဲ့ စကား လုံးတွေလေဗျာ၊ ကုန်သွားတယ်လို့ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

“ကြောက်တောင်ကြောက်လာပြီ”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“ဖုန်းဘီလ်တက်မှာ”

“ဟာကွာ...မိန့်ကနေကပ်တယ်၊ ဒါကိုတော့မပူနဲ့ ပိုက်ဆံ ကုန်ရင်ကုန်ပါစေ ကျွန်တော်ပဲ အမြဲစခေါ်မှာပါ”

“မိန့်က စတာပါနော်”

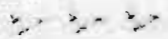
သူမက တိုးသဲ့သဲ့လေး ရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်သံချို လေးက ကောင်းရင်ထဲထိ ရောက်သွားသည်။

“ဒါဆို တစ်ခါတလေတော့ မိန့်လည်း ဖုန်းဆက်မှာပေါ့ နော် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သင့်ခံယူပါဗျာ၊ မိန့်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

မိန့်မိန့်နှလုံးသားများ ကြည်နူးစွာ လှုပ်ခနဲနွေးသွား၏။ ပွတ်နိုင်လို့နှုတ်ဆက်ပြီး သူဖုန်းပြောပြီးသွားတဲ့ထိ မိန့် အိပ်မပျော် နိုင်ဘဲ အသည်းအိမ်မှာ တစ်ညလုံး နွေးထွေးစွာ ကျန်ရစ်သည်။

မျိုးပပသည် သူမတို့ ထမင်းစားနေကျ မှန်ပြတင်းပေါက် နားကပ်လျက်က စားပွဲလေးမှာ ဂုဏ်ကြီးကို ထိုင်စောင့်နေမိသည်။

ဂုဏ်လူက အန်ကယ်ရာဇာ ခိုင်းထားသောကိစ္စနှင့် ကုန်သွယ်မှုဘဏ်ကို သွားနေတာမို့ တစ်နာရီထိုးခါနီးထိ ပြန်ရောက် မလာသေး။

မျိုးက ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း သူပြန်အလာကို စောင့်နေ ခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့ ဂုဏ်ကြိုက်တတ်တဲ့ ပုဇွန်တန်ပူရာကြော်နှင့် ချိုလီ ဆော့လေးလည်း ထည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖန်ချည်းသီးနှင့် မွှေးနေ အောင် ကြော်နှပ်ထားတဲ့ ကကတစ်ကြော်နှပ်လည်းပါသည်။

ဘူးသီးဟင်းချိုကိုလည်း အပူခဲဗူးလေးထဲ ဂရုတစိုက်နှင့် ထည့်လာသည်။ သူကြိုက်တဲ့ မြင်းခွာရွက်သုပ်လည်း ပါသေး

သည်။

မျိုးသည် မှန်ချပ်ကြီးများမှတစ်ဆင့် အောက်ဖက်ကားပါ
ကင်မှာ ထိုးဆိုက်လာမည့် သူ့ကားကိုသာ ကြည့်နေမိ၏။

တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုမှာ ဂုဏ်လူမောင်းတဲ့
အာပလပ်စ် R+ အပြာလေးက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာ အထပ်မြင့်
တာဝါရဲ့ အနောက်ဖက် ကားပါခံကင်ထဲ မောင်းဂင်လာတာ အပေါ်
ကနေ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူက ရှုပ်အင်္ကျီဖြူဆွတ်ဆွတ်နှင့် အုန်းခွံရောင် ပိုးချဉ်
အရောပေါ် အနက်ရောင်အစက်အပျောက်လေးတွေပါတဲ့ ပုဆိုးကို
သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။

ကားရပ်ပြီးလျှင် ဖိုင်တွေ အိတ်တွေ ပိုက်ဆံထုပ်တွေ
ကိုင်ကာ အပေါ်သို့တက်လာသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်၊ ခန်းမကျယ်ထဲဝင်လာလျှင်
ထောင့်စားပွဲက မျိုးကို သူ့လှမ်းပြုံးပြသည်။

မျိုး စောင့်နေမှန်းသိသော်လည်း မျိုး စားပွဲနားသို့ သူမလာ
နိုင်သေး။

အန်ကယ်လ်ရာဇာအနားသို့ အရင်ခင်ကာ ဘီရိုထဲထဲ

ဖိုင်တွေ အိတ်တွေ အရင်သွားသိမ်းပေးရသည်။

ပြီးမှ ချွေးဖို့နေသော မျက်နှာနီနီဖြင့် မျိုးဆီလျှောက်လာ
သည်။

“စောင့်နေတာလား၊ စားနှင့်ရောပေါ့ မမျိုးရာ၊ ဒီမှာ
တူန့်တော် ဘဲကင်ဝယ်လာတယ်”

“ဟုတ်လား ဟင်း ဟင်း စောင့်ရကျိုးနပ်သွားပြီ”

“ဒီနေ့ တအားကြာသွားတယ်ဗျာ”

“အင်းလေ ကြည့်ဦး၊ ချွေးတောင်ပုံနေပြီ၊ ရော လက်ကိုင်
ဝေါ”

ဂုဏ်လူက နေပူထဲသွားလျှင် နဖူးချွေးထွက်တတ်၏။
သောကျားကိုင် သဘက်သား လက်ကိုင်ပဝါကို အမြဲဆောင်ထား
သော်လည်း ခဏခဏပျောက်တတ်သည်။

ဒါကိုသိသော မျိုးဆီမှာ သူ့အတွက် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူ
လေးတွေ အမြဲအသင့်ရှိတတ်၏။

ဂုဏ်လူကမငြင်းဘဲ လှမ်းယူကာ နဖူးကို ပွတ်သုတ်လိုက်
သည်။ အဲကွန်းခန်းထဲ ပြန်ရောက်လျှင် နေသာထိုင်သာတော့ ရှိသွား
ပါပြီ။

“ကိုစိုးကျော်တို့ မမွေးတို့ရော”

“ဒီနေ့ ရှင်ကိုမစောင့်နိုင်လို့ ဆဲဗင်းစတားကို သွားနှင့်ကြ
ပြီ ဂုဏ်ရေ၊ မေးမနေနဲ့”

သူ့နောက်ကျရင် နေ့လယ်စာထမင်းစားဖို့ ဗိုက်ဆာခံကာ
စောင့်တတ်သူက မျိုးတစ်ယောက်ပဲရှိပါသည်။

ဂုဏ်လူကလည်း တစ်ယောက်တည်း ထမင်းထိုင်စားနေရ
မှာ အင်မတန်ပျင်းသည်။ ကိုယ့်ဘဝ အထီးကျန်တယ်ဆိုတာ
ခြောက်သွေ့နေတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာသလို ခံစားရသည်။

အစတုန်းက တိုက်ခန်းမှာ အဖော်သူငယ်ချင်းဝေယံရှိတော့
အဆင်ပြေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဘီယာလေးဘာလေး အတူသွား
သောက်ကြနှင့် စိုပြေနေတာ။

ပြီးခဲ့တဲ့လက ဝေယံက သင်္ဘောတက်ဖို့ ထွက်ခွာသွားရာ
အခုဆို အိမ်မှာလည်း ဂုဏ်လူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတော့သည်။

ရုံးမှာတော့ သူ့မှာ အဖော်တွေများသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မျိုးပပတစ်ယောက်ပဲရှိ၏။ မမျိုးက
သူ့အတွက် ဂုဏ်တစ်ဖူးဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးသည်။

သူက ထမင်းစားရင် အအေးတစ်ခုခု စုပ်သောက်ရင်း

စားတတ်သူမဟုတ်လား။

ဖန်ခွက်ထဲမှာ ဗိုက်တံကလေးပါ အသင့်တပ်ပေးထား၏။

ဂုဏ်လူက ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ ဂုဏ်အချို့ရည်ကို
စုပ်သောက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စကားတောင် သိပ်မပြောဖြစ်ဘဲ ဗိုက်ဆာဆာနှင့်
ထမင်းအရင်စားကြ၏။

ဂုဏ်လူက သူ့ပန်းကန်ထဲ မမျိုး ဟင်းထည့်ပေးသောအခါ
ဘီတစ်ရက်က ထမင်းပိုင်းမှာ သူ့ကို ဆတ်သားအစပ်ကြော်ထည့်ပေး
ဘဲ စုအောင်စုအောင် ပုံစံလေးနှင့် မိန်မိန်ဟန်ပန်လေးကို ပြန်သတိ
ရသည်။

သူ့အကျင့်က ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်မိန်ထံ လှစ်ခနဲ
အတွေးရောက်သွားတတ်တာပါပဲ။

ထူးတော့လည်း ထူးဆန်းသည်။

အဲဒီကလေးမကိုမြင်လျှင် ဂုဏ်လူနှလုံးသားတွေက
ငူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်လာတတ်တာ။

မမျိုးအနားမှာရှိတာ ထမင်းအတူစားရတာကြ သူ့ဘာမှ
မဖြစ်။

တခြားရုံးက အမျိုးသမီးတွေကိုလည်း ဒီလိုရင်မခန့်တတ်။
သူရင်ခန့်ဖူးတာ မိန်မိန်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

မိန်မိန်ဖူးနီကိုမှ ဒီနှလုံးသားက ဘာလို့ တောင့်တသလဲ
သူမစဉ်းစားတတ်။

ဘယ်တုန်းက စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းလည်းဆိုရင် အင်း
သူ့အန်ကယ်ဆီ အလုပ်ဝင်ကာစတစ်ရက်မှာ ခြံထဲကိုသွားခဲ့တုန်းက
ပေါ့။

မိန်မိန်ကို စတင်မြင်ဖူးတာ။

မိန်မိန်က ကလေးသာသာအရွယ်ကလေး။ ဘာရှိဦးမလဲ
ရွှေရင်သိမ်းသစ် ဆယ်သုံးနှစ်လောက်ပဲထင်သည်။

အဲဒီအချိန်က ဧပြီလဆန်းစ သင်္ကြန်နားတော့ နီးကပ်ပြီ။
ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်တော့မရောက်သေး။

ညဖက်က မိုးတဖွဲဖွဲလေးရွာချတော့ မနက်မှာ ပိတောက်
ဖူးတွေက တစ်ပင်လုံး ပွင့်သွားပြီ။

လမ်းထဲဝင်တာနှင့် ပိတောက်ရနံ့တွေ မွေးမြင်ကြိုင်သင်း
နေသည်။

သာယာစိမ်းစိုနေသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း ပိတောက်ပွင့်

တွေ ကြွနေသည်။ အဲဒီတုန်းက အန်ကယ် သူ့ကို ကားမပေးထား
သေး။

မိန်မိန်တို့ခြံရံရာ သူလမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တာမှတ်မိ
သည်။ သူမက ခြံရှေ့က ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထမီတိုတို
လေးဝတ်ကာ လက်ထဲမှာ တံချူရှည်ရှည်တစ်ခု ကိုင်လျက်သား။

“ဟယ်... ကိုဂုဏ်ကြီးလာပြီ၊ အတော်ပဲ မိန်ကို ပိတောက်
ပန်းခူးပေး”

သူ့ကို အန်ကယ်က ဂုဏ်ကြီး ဟော့ကောင်ဘာညာနဲ့ ခေါ်
တတ်တော့ သူကလေးကလည်း ဂုဏ်ကြီးဟုသာ အမည်တပ်သည်။

ဆံပင်နှစ်ဖက်ခွဲချည်ကာ စွပ်ကျယ်ပုံ ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီလေး
ဝတ်ထားတဲ့ သူမကိုကြည့်ရတာ အသည်းယားစရာလေး။ ဘယ်လို
ကြောင့် ပါးကလေးတွေ ဆွဲလိမ်ချင်စိတ်ပေါက်မိမှန်း မသိတော့
ပါ။

“အေးကွာ... ခူးပေးရတာပေါ့”

ဂုဏ်လူက သူမလက်ထဲက ဝါးတံချူရှည်ရှည်ကို ယူလိုက်
ပြီး ပိတောက်ခက်တွေကို ချိုးချ၏။

အကိုင်းအခက်ကြီးကြီး သုံးလေးခုလောက်က ရမှာပဲ။

“ဂုတ်...ဂုတ်”

“အမယ်လေး”

ခပ်လှမ်းလှမ်းခြံက တံခါးအဖွင့်မှာ ခွေးတစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသည်။

ခွေးက အယ်လ်ဇေးရှင်းလောက် မကြီးပေမဲ့ အညှီရောင် ခပ်ထွားထွားဖြစ်သည်။ လူလစ်တုန်း ခုန်ပေါက်ပြေးဆော့ပြီး ထွက်လာတာဖြစ်သည်။

ဒီဖက်ကို ပြေးလာသဖြင့် မိန့်မိန့်မျက်လုံးလေးပြူးကာ ထိတ်လန့်တကြား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ကိုဂုဏ်ကြီးရော မိန့်ကြောက်တယ်၊ လုပ်ပါဦး”

ခွေးကြည့်ရတာဆိုးမယ့်ရုပ်။ ကိုက်မယ့်ပုံဆိုတော့ ဂုဏ်လူလည်း ပါးတံချူကိုင်ကာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ခွေးဆိုတာကလည်း သခင်တွေက ဘယ်လောက်ပဲထိန်းထိန်း ပြေးမကိုက်ပါဘူးဟု အာမခံနိုင်တာမဟုတ်။

ခြံထဲကနေ သူ့သခင်ဖြစ်ဟန်တူသူကလည်း အထိတ်တလန့် နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာပါသည်။

ကြောက်လန့်သွားတဲ့မိန့်က သူ့နောက်ဖက်ပုန်းကာ သူခါး

ကိုဖက်ပြီး ခုန်စွခုန်စွ ဖြစ်နေပါသည်။

ခွေးကြီးက မျက်စိနောက်ပုံဖြင့် သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

နာခေါင်းရှုံ့ကာ အနံ့ခံနေ၏။

လူစိမ်းဆိုတာတော့ ဒီကောင်သိပုံပင်။

“ဟေ့ကောင် ဒက်ဘီ၊ မလုပ်နဲ့နော်”

သခင်လုပ်သူရဲ့ ဟန်တားသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

မိန့်သည် သူခါးကြီးကို အတင်းဖက်ရမ်းကာ သူ့နောက်ပါး

မှာ နေစရာမရှိအောင် ရင်တုန်ထိတ်လန့်နေမိ၏။

အသက်ပင်မရှူရဲ။

“ဒက်ဘီ”

ခွေးသခင်က အချိန်မီလာထိန်းသိမ်း၏။

တော်ပါသေးရဲ့ကွာ။

ဂုဏ်လူနှလုံးသားတွေ ဘယ်လိုအခုန်ကြမ်းသွားရသလဲမသိ။ အပျိုပေါက်စမလေးတစ်ယောက်က သူခါးကို နောက်ကနေ အတင်းဖိကပ် ဖက်ထားခံရတာလေ။

ငြိမ်သက်တောင့်တင်းပြီး လူက ဓါတ်လိုက်ခံလိုက်ရသလို

ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

ခွေးကြီးကို ပြန်ဆွဲခေါ်သွားတော့မှ မိန်မိန်က ရင်ဘတ်က လေးဖီကာ လျှာတစ်လစ်လုပ်ပြသည်။

“ရင်တုန်လိုက်တာ ကိုဂုဏ်ကြီးရယ်”

သူကလေးက ခွေးကြောက်လို့ရင်တုန်တာ ဂုဏ်လူက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရင်ခုန်မြန်ရသလဲမသိ။

သူကတော့ ခွေးကိုက်မှာကြောက်လို့ မဟုတ်တာသေချာ ဖြစ်၏။

“ဂုဏ်...ရှင်ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

“ဗျာ...မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဟာ ဟင်းကကောင်းလို့ပါ”

“မျိုးချက်တဲ့ဟင်းတွေ တအားလေးနေလို့လား၊ မျိုးက တော့ သူစားလို့မြိန်ပါစေဆိုပြီး ညနေကတည်းက ကိုယ်တိုင်ဈေး သွားပြီး ပြင်ဆင်ထားရတာ၊ မနက်ကလည်း ငါးနာရီကတည်းက ထချက်ရတာ သိရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ပျွန်တော်က ဘာပြောလို့လဲ”

“ထမင်းစားရင်းနဲ့ ဘယ်သူ့အကြောင်း တွေးနေတာလဲ”

“ဟာဗျာ...မမျိုးကလည်း မတွေးပါဘူး”

“ခုတလော ရှင်မရိုးဘူးနော် ဂုဏ်၊ ကျွန်မ အကဲခတ်နေ တာကြာပြီ”

မမျိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအမဲ၊ မျက်စောင်းအဝင့်ဟာ တစ်စုံတစ်ခု သော အဓိပ္ပာယ်များ ပါလေသလားဟု ဂုဏ်လူ သင်္ကာမကင်း တွေးသည်။

အန်ကယ်ရာဇာနဲ့ သဘောထားကို ရိပ်မိသွားပြီလား။ သူနှင့် မိန်မိန်တို့ကိစ္စက ရုံးထိပေါက်ကြားသွားပြီလား။

မသေချာသေးဘဲ သူက မသိစေချင်ပေ။

အန်ကယ်ကတော့ ဒီအကြောင်းကို အလကားနေရင်း ကြေညာမှာမဟုတ်။

သူလည်း ရင်းနှီးတဲ့ဘော်ဒါတွေကိုပင် မဖွင့်ဟရသေး။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဒီရက်တွေထဲ မိန်လေးကတော့ မမျိုးဆီလာသည်။

မမျိုးနှင့် တတွဲတွဲ ပလဲပန်သင့်နေတာ သူတွေ့နေရသည်။

ကော်ဖီဆိုင်ကို ထွက်ထိုင်လိုက်၊ ရှော့ပင်အတူထွက်လိုက်ကြနှင့် ခုတလော မိန်လေး အလာစိပ်တာ သတိထားမိသည်။

သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်တယ်ဆိုတော့

မိန့်မိန့်က မမျိုးကိုများ လျှောက်ပြောသေးလား။

မမျိုးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဂုဏ်လူက အဖြေရှာနေ
မိသည်။

မမျိုးရဲ့အကြည့်က တစ်မျိုးထူးခြားနေကာ သရော်ရိပ်က
လေး စွန်းနေသလား။ သူကပဲ အလိုလိုထင်မိတာလား။

သိသွားပြီဆိုရင်တော့ မျက်နှာပူစရာပဲ။ ကြိုတင်သတင်း
ထွက်နေမှာ သူမလိုလားတာအမှန်။

မိန့်လေးက သူ့ကို လက်ခံခေါင်းညိတ်သေးတာ မဟုတ်
ဘူးလေ။ အန်ကယ်နှင့် ကြီးမေကသာ သူ့ဖက်က ရပ်တည်
ထောက်ခံပေးနေတာ။

မိန့်မိန့် ဆက်ဆံရေးက အေးစက်မြဲအေးစက်နေသည်မို့
သူတောင် စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်ပါ။

“ဂုဏ် ရှင်ဘာလို့စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“မမျိုးက ကျွန်တော့်ကို မရိုးဘူးလို့ ဘာကြောင့်ပြော
တာလဲ”

“ခုတလော ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသလားလို့”

မျိုးပပက သူတစ်ခုခု ဖွင့်ဟဝန်ခံလာမှာကို ကြားချင်

သည်။ ဥပမာ အန်ကယ်ရာဇာက စီစဉ်ပေးခဲ့ သူ့မှာ ဒီလိုမျှော်လင့်
ချက် မထားမိဘူးဆိုတာမျိုး။

“ဘာကိုပျော်ရမှာလဲဗျာ”

“အံ့မယ်...မျိုးမသိဘူးထင်နေသလား”

“ဘာသိလဲ၊ ပြောကြည့်လေ”

“ရှင်က နှုတ်လုံလုံနဲ့ ပီရိပေမဲ့ ဟိုကလေးမက အရမ်း
ပွင့်လင်းတယ်၊ မျိုးကိုလည်း ချစ်တယ်လေ”

“ဗျာ”

ဂုဏ်လူမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်း နွေးသွားရ၏။

မိန့်မိန့် တကယ်ပဲ လျှောက်ပြောထားပြီလား။ မျိုးပပကို
ခင်မင်ရင်းနှီးပေမဲ့ သူ့ခံစားချက်ကို သူက အလွယ်တကူ ဖွင့်ပြော
တတ်သူမဟုတ်။

ပွင့်လင်းဖို့မလိုအပ်ဘူးထင်လျှင် သူက ခပ်မြဲမြဲနှင့် ဘာကို
မှ မဟတတ်သူပါ။

“ရှင်ကသာ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေတာ မိန့်လေးက
အဲဒီကိစ္စ တော်တော်စိတ်ညစ်နေရှာတာ”

သူမစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကိုယ်က ပျော်ရွှင်တယ်လို့

လည်းဖြစ်၊ အေးစက်တယ်လည်းဖြစ်နှင့်။

“ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ဂုဏ်ရယ်၊ မိန်းလေးက ကလေးလိုနေတာ၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပါ့မလား၊ အန်ကယ်က ဘာလို့ အရင်စလို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တာလည်း မသိဘူးနော်၊ မိန်မိန် သနားပါတယ်”

မျိုးပပစကားကြောင့် ဂုဏ်လူမျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

သူကပဲ အန်ကယ်ပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကိုယူပြီး သိမ်းပိုက်တော့မည့်သဘော ဖြစ်မနေဘူးလား။

“အဓိကက ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဇော်ကြောင့်ပဲ”

“ဘယ်လို မမျိုး၊ အန်တီနွဲ့က ဘယ်လိုပါလာရတာလဲ”

“ရှင်မသိဘူးလား၊ အန်ကယ်က အန်တီနွဲ့နွဲ့ သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ၊ ဒါကြောင့် အမွေကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာစိုးလို့ ကြီးမေက မိန်လေးကို မားစာခံရှာတာ၊ မိန်လေး ရသင့်တာတွေ စောစောလွှဲနိုင်အောင် စိတ်အေးရအောင် ဘာညာပေါ့လေ၊ မိန်မိန်ခမျာ ကြားထဲက မြေဇာပင်ဖြစ်နေတာ၊ သူဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာလေးကို သွားပြဿနာရှာနေတယ်”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ရင် ရှင်လက်ထဲ ဘာကြောင့် လွယ်လွယ် ထည့်ပေးမှာလဲ၊ အန်ကယ်အာရုံထဲမှာ သူ့သမီးရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီနွဲ့တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဒါကြောင့် နီးစပ်ရာကြံ့သလို စီစဉ်တာပေါ့၊ ရှင် ဒါကို မရိပ်မိဘူးလား၊ ဂုဏ်ရယ်၊ ရှင်က တစ်ခါတစ်ခါ လည်မလိုလိုနဲ့ သိပ်အပါလား”

မျိုးသည် သူ့ကို နှမျောလွမ်းဆွတ်စွာကြည့်ရင်း တမင်ဘကာ အားမလိုအားမရဟန်နှင့် ကျပ်ပေးလိုက်၏။

“ဟိုကောင်မလေးက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ ဘာများစားလည်ထိန်းသိမ်းတတ်ဦးမှာလဲ၊ သူသိတာ ဂိမ်းဆော့ဖို့၊ ရှော့ပင်ထွက်ဖို့၊ သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးနဲ့ ဟေးဟေးဟားဟားလုပ်ဖို့ ဒါပဲသိတာ၊ ဒါလေးကို ရှင်သွားစဉ်းစားရင် သေပြီပဲ၊ ဒါက ပြန်ပြင်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဘဝလုံး နစ်သွားမှာ၊ သူက သူဌေးသမီးဆိုတော့ လူတကာက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ရမယ်ပဲ ခေါင်းထဲစွဲနေတာ၊ အချိုးပြေဖို့ကတော့ ဝေးသေး၊ ဂုဏ်လည်း ဒါကိုတွေ့မိမှာပဲလို့ မျိုး ထင်ပါတယ်လေ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် မမျိုးရာ၊ ကျွန်တော် မိန်လေးတို့”

အိမ်ရောက်ဘာ ရှစ်လေးလောက်ရှိပြီဆိုတော့ မိသားစုအရင်းအချာတွေ လို ဖြစ်နေပါပြီ။ မိနီမိနီက ကလေးဆန်တာလေးတစ်ခုကလွဲရင် အရမ်းဖြူစင်ပါတယ်။ လောကကြီးရဲ့ အကွေ့အကောက် အတံမိ အနက်တွေကို သူ့ဘာမှမသိသေးဘူး။ ခုတလော မမျိုးဆီကို သူ ခဏခဏလာနေတာ တွေ့တော်တွေ့ပါတယ်။ မမျိုးလည်း ရုံးလစ် လစ်ပြီး သူ့ကံသွားတစ်ခုနဲ့။ ကလေးကို ဘာတွေမြောက်ပေးနေ သလဲတော့ မသိဘူး။ ဒီကောင်မလေးလည်း ဆိုးလွန်းတယ်ဗျာ အကုန်လျှောက်ဖွနေတယ်။ အမှန်ဆိုရင် ဒါတွေလျှောက်ပြောဖို့မှ မလိုသေးဘူး။”

ဂုဏ်သည် မိနီလေးအပေါ် မမျိုးရဲ့ ရှုံ့ချချအပြောအဆိုကို ဘဝင်မကျသဖြင့် သူ့သဘောထားကို သွယ်ဝိုက်၍ အသိပေးလိုက် သည်။

သူဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်ဖော်မှာ ပဲ ရှိနေမှာ။ အန်ကယ်သမီး မိနီလေးဖက်ကပဲ ရပ်တည်မှာဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့မှာ အန်ကယ် မကောင်းကြောင်းပြောတာ မိနီလေး သိကွာထိခိုက်အောင် ဒါမျိုးပြောဆိုပေးတာတွေ သူ့လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

မျိုးသည် သူ့မျက်နှာထား၊ သူ့လေသံကြောင့် နည်းနည်း တော့ အရှိန်ပြန်လျှော့လိုက်ပါသည်။

“အင်းလေ...အန်ကယ်ရာဇာက အရမ်းအလိုလိုက်ထား ခဲ့ သူဒီလိုဆိုးနေတာပါ။ ရည်းစားရ အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း ပြောင်းလဲရင် ပြောင်းလဲသွားဦးမှာပေါ့။ သူ မျိုးကိုလာပြောတာက တော့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး ဂုဏ်ရယ်။ မျိုးက သူစိမ်းမှမဟုတ် တာ။ ရှင့်ဖက်က လျှို့ဝှက်တာကို သူကဖော်ကောင်လုပ်လိုက်တော့ ဂုဏ် ရှက်သွားတာမို့လား။ မရှက်ပါနဲ့။ ဟင်း ဟင်း။”

“ကျွန်တော်က ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး။ သူ့ဖက်ကိုပဲ ကျွန်တော်တွေ့တာပါ။ ရုံးမှာ ဒီသတင်းခံတော့ မပျံ့စေနဲ့ဦး။”

“မရပါဘူး။ အကုန်လုံးကို ကြေငြာမှာ။”

“မမျိုးလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဗျာ။ ကိုယ်ချင်း စာနာပါ။”

မျိုးပပက မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဖဲ့ခြေရှင်းချပစ်မယ့်သူကို မျိုး ကိုယ်ချင်း သည်း မစာနိုင်တော့ဘူး။

အခုဆိုရင် ရှင့်အကြောင်းလည်းသိပြီ။

ရှင်က ငယ်ရွယ်ချောမောပြီး ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ မိန်လေး
ဖက်ကို အလွယ်တကူပါမယ့်သူလေ။

မိန်လေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အထိမခံ၊ အပြောမခံ အဖြစ်
သည်း အကဲပါနေတာလည်း သိရပြီမို့ မျိုးရင်မှာ တဆစ်ဆစ်နှင့်
နာကျင်စပြုလာသည်။ နာကျင်နေတဲ့ နှလုံးသားဟာ ရက်စက်မှု
အခိုးအငွေ့တွေ အလိုလိုထွက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိသေး
ဘူး ဂုဏ်ရဲ့။

ရှင်ကမှ တစ်ဖက်သတ်အချစ်အကြောင်း မခံစားဖူးတာ

မျိုးပပသည် ဂုဏ်လူရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာ
ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ မိန်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းနှင့် မြန်မြန်
နီးစပ်နှောင်ဖွဲ့သွားလျှင် အေးရောဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ကောင်းဖက်ကိုတော့ သူမယုံသည်။

ကောင်းက ငသွက်လေး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့
အသာကလေး ဆွဲဆောင်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လိမ့်မည်။

မိန်မိန်ကလည်း အရိုးခံ မနူးမနပ်လေးဆိုတော့ အလွယ်
တကူ ဖျားယောင်းနိုင်မှာပါ။

သူမဆန္ဒ ပြည့်မြောက်ဖို့ဟာ သိပ်မလို။

“ဂုဏ်က မျိုးကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့မိန်းမလို့ ထင်နေ
တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီတိုင်းပဲသတိပေးတာပါ။ ကျွန်တော်
နဲ့ မိန်မိန်နဲ့ကိစ္စက ပြောဆိုညှိနှိုင်းတုန်းပါ။ ဘာမှတရားဝင်မဖြစ်သေး
ဘူးလေဗျာ”

“ဪ...ဟင်း...ဟင်း ရှင်က တရားဝင်ဖြစ်ချင်ပြီပေါ့
လေ ဟုတ်လား”

“ဟာ...မမျိုးကလည်းဗျာ”

ဂုဏ်လူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ မျိုးပပက
သူရင်ထဲက အမှန်တရားကို အတင်းဖော်ထုတ်ကြည့်နေပါလား။

သူလည်း ဟန်မဆောင်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

သိချင်နေမှတော့ ပြောပြလိုက်တာ ပိုကောင်းမည်။

မတော်တဆ သူ့အပေါ်များ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်
နဲ့လည်း သူမဘာသာ အသာကလေး နောက်ဆုတ်ရုပ်သိမ်းသွား
လို့ရတာပေါ့။

သို့သော် ဂုဏ်လူကတော့ မျိုးပပနှင့် ပတ်သက်လျှင်
ထိုသို့မထင်မိပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ရုံးထဲ လုပ်ဖော်ကိုင်

ဖက်ချင်း ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ပုံစံထက် ဘာမှမလိုဟု သူယုံသည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုရိုးကျော်တို့ မမွေးတို့ မသိမသာ စ၊ချင်နောက်ချင်သည်။ ဂုဏ်လူက အစ၊မခံ။

အမြဲတမ်း ဟန်တားခဲ့သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိန်မိန်အပေါ် ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတယ်။ ကလေးသာသာအရွယ်ကလေးထဲက ဖြစ်သွားမိတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုပါတော့ဗျာ”

“မိန်မိန်ဖက်ကျော့ ဂုဏ်ကို အရေးလုပ် ခေါင်းထဲထားဖို့ မရပါဘူး”

မျိုးပပက ခါးသီးစွာပင် ထင်တဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက် သည်။

ဟုတ်တယ်လေ မိန်းကလေးဖက်ကမှ သူ့ကို စိတ်မဝင် စားတာ။

“ဒါကတော့ မျိုး ခန့်မှန်းတာပေါ့”

“အဲမယ်... ခန့်မှန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်မိန်ကိုယ်တိုင် ပြောတာ၊ ရှင့်ကိုမှန်းကယ်တဲ့၊ ကြည့်မရဘူးတဲ့၊ သူ့ဒက်ဒီစီစဉ်တဲ့ ကိစ္စ သူ့အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာ မျိုး ဗျက်မြင်ပဲ၊ မျိုးကတောင်

ကော်ဖီရော့ခေါ်သွား၊ အပြင်ခေါ်သွားနဲ့ မနည်းချော့မော့နေရတာ”

“သူနဲ့ကျွန်တော်က အသက်ချင်းကွာနေတော့ သူ့တမျိုး ဖြစ်နေတာပါ။ ကြားကြားချင်းတော့ သိပ်လက်မခံချင်ဘူးပေါ့”

“နောက်ရော လက်ခံလာမှာတဲ့လား၊ ဟင်း ဟင်း မျိုးတော့ မသင်ဘူးနော်၊ ဒီကောင်မလေးစိတ်ဖက်တာ မျိုးအသိဆုံး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒါဆိုခါပဲ၊ သူမလိုချင်တာလာမပေးနဲ့ ယူကို မယူဘူး”

“ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော်မပူပါဘူး။ သူ့ဆန္ဒရှိသလို ဆုံးဖြတ်ပါစေ ကျွန်တော်က မိန်မိန် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာကို ပဲ မြင်ချင်တဲ့သူပါ။ သူ့အပေါ် အမြတ်တန်း ခွဲလမ်းနေတာ မှန်ပေမဲ့ နီးစပ်ခွင့်မရရင်လည်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

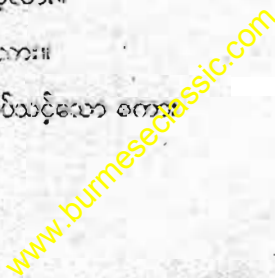
အမြတ်တန်း ခွဲလမ်းနေတာ။

ဂုဏ်လူစကားက မျိုးရင်ထဲကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့် သည်။

သူက မိန်မိန်မှူးနီကို ချစ်မြတ်နိုးသတဲ့လား။

မျိုးထံ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံသတဲ့လား။

ထိုစကားသည် မျိုးအတွက်တော့ အဆိပ်သင့်မဟာ စကား

လုံးတွေပဲဖြစ်သည်။

ချစ်လေ...

သေအောင်ချစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဟိုက ရှင့်ကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်
မလဲ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

သိပ်မကြာခင် သူနဲ့ရွယ်တူ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က
သူ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်ခြေယူလိုက်တော့မှာရှင့် သိရဲ့လား။

ရှင် သူ့ကို စွန့်လွှတ်နေကန်ဆုတ်ရဖို့အချိန်က နီးကပ်နေ
ပါပြီ။

သူများလက်ဦးသွားတော့မှာ။

တခြားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး
တိုးဝင်သွားတော့မှာ။

ရှင် နှမြောကြေကွဲခဲစားရင်း ကျွန်ရစ်ဖြစ်ရမှာ ဂုဏ်လူရဲ့။
မှတ်ထားစမ်းပါ။

“ကြီးမေ... ဒီညနေ ဘာချက်လဲဟင်၊ မိန့် ဗိုက်ဆာနေ
ပြီ”

ရေခိုးချိုးပြီးနောက် အိမ်နေရင်းဝတ် ချည်ဂါဝန်ဖန်းနုရောင်
လက်ပြတ်လေးနှင့် လှေကားပေါ်က ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာသော
မိန့်မိန့်ဖူးနီက ထမင်းစားခန်းက ကြီးမေဆီရောက်လာကာ မေးမြန်း
လိုက်သည်။

ကြီးမေက မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ကာထိုးရင်း...

“ဘာချက်ရမှာလဲ၊ ဒီညစာ အပြင်မှာလိုက်ကျွေးမယ်လို့
ညည်းကို မောင်ဂုဏ်ပြောထားတာ မေ့နေပြီလား”

“ဟွန်း... သူနဲ့မှမသွားချင်တာ”

“သွားလိုက်ပါသမီးရယ်၊ တော်ကြာရောက်လာတော့မှာ
ခုနစ် ကြီးမေဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မိန့်မိန့် ရေချိုးနေတုန်းလို့ ပြော

လိုက်ရတယ်၊ ကဲ အလှသွားပြင်၊ အဝတ်အစားလဲချည်**

“ကြီးမေကလည်း”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကို မကျေမနပ်ခုထော်လိုက်သည်။

ကြည့်မရတဲ့လူကြီးနဲ့ အတူယှဉ်တွဲသွားလာ စားသောက်

ရဦးမတဲ့။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

“ဘာမှစောဒကမတက်နဲ့၊ ဆင်ခြေလည်းမပေးနဲ့၊ လူကြီး

တွေစီစဉ်တာ ညည်းအတွက် မှားစရာကိုမရှိဘူး၊ မောင်ဂုဏ်လို

ရိုးသားအေးဆေးပြီး စိတ်ချရတဲ့လူ ဘယ်မှာသွားရှာမလဲ၊ ညည်း

ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ မိန်မိန်ရယ်၊ ကလန်ကဆန်လုပ်ဖို့ မဖွင့်စား

ပါနဲ့တော့”

ဒက်ဒီနှင့် ကြီးမေက သဘောထားမပြောင်း။ သူတို့ဆန္ဒ

က မိန်နှင့်ကိုဂုဏ်လူကို မြန်မြန်နီးစပ်စေချင်တာ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဖြစ်စေချင်တိုင်း မိန်က လိုက်လျောရမှာ

လား။ တစ်သက်လုံး ဒီလူကြီးမျက်နှာ မြင်နေရမယ့်ကိစ္စ။

မိန်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုကျ သူတို့

ထည့်မတွက်ကြဘူးလေ။

“လိမ္မာပါ မိန်လေးရယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့၊ ညည်း

ဒီအကြောင်းတွေ ဟိုပြောဒီပြောလုပ်သေးလား၊ အဲဒါမေးမလို့”

“မပြောပါဘူး”

“မျိုးပပက သိနေပါလားအေး၊ သူဘယ်ကကြားတာလဲ”

မိန်မိန်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းလေးဖွကုတ်သည်။

ဒီတစ်ယောက်ပဲပြောရသေးတာ ဒါလေးပဲ လာပြဿနာတက်နေပြန်

ပြီ။

“ရှုံ့မဲ့မနေနဲ့၊ ညည်းကိုက နှုတ်မလှဘူး”

“မမျိုးကို တိုင်ပင်တာပါ ကြီးမေရဲ့”

“ဘာတိုင်ပင်စရာရှိလဲ၊ ညည်းဒက်ဒီ အမျိုးတွေ

အကြောင်း ငါမကောင်းပြောတယ် ဖြစ်ဦးမယ်၊ အဲဒါ မိမျိုးက

နေရာတကာ သိပ်ဆရာလုပ်တတ်တာနော်၊ ခုတလော ညည်းကို

သူက ဟိုခေါ်ဒီခေါ်နဲ့ ဒီနေ့လည်း ရုံးအားရက်လေး အိမ်မှာအေး

အေးမနေရဘူး တစ်နေ့ကုန် အပြင်လျှောက်ခေါ်သွားတယ်”

“မိန်မိန်ဘာသာ လိုက်သွားတာပါ၊ မိန်မှ ကလေးမဟုတ်

ဘာ”

“အဲလိုကလေးမကျ လူကြီးမကျ ဖြစ်နေလို့ပဲ စိတ်ပူတာ”

ဟိုတစ်ညက ညည်းဆီ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်သေး
 တယ်။ ညည်းဖုန်း စက်ပိတ်ထားလို့တဲ့။ ငါကဘယ်သူလဲမေးတော့
 ညည်းသူငယ်ချင်းတဲ့။ ကောင်းကောင်းတဲ့။ ငါမှမကြားဘူးတာ။
 ဆက်မေးတော့မှ မိမိမျိုးကနေတစ်ဆင့် ခင်တာလို့ပြောတယ်။ အဲဒီ
 မိမိမျိုးတစ်ယောက်က ညည်းကို ဘယ်ကချာတိတ်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်
 ပေးနေတာလဲ။ မိန်မိန်နော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ ဘာမှမကြားချင်
 ဘူး။ ငါကြိုပြောထားပါရဲ့။”

“ကြီးမေကလည်းတစ်မျိုး၊ မိန်ကို လိုက်ချုပ်ချယ်နေတာ
 ပဲ။”

“ဟဲ့...ငါက ဆင်ခြင်ဖို့သတိပေးနေတာ။ မိမိမျိုးနဲ့လည်း
 သိပ်မပေါင်းနဲ့။ ညည်းဒက်ဒီတူမဆိုပေမဲ့ သူ့အမျိုးအချိတ်ကို
 ငါမကြိုက်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံသာမရှိတာ လူက တင်တင်စီးစီးနဲ့ ပြော
 လိုက်ရင်လည်း မိုးတလုံးလေတလုံးနဲ့ ဘဝင်ကခပ်မြင့်မြင့်။”

ကြီးမေက မဲ့ကာရွဲကာပြောတော့ မိန် ရယ်ချင်မိ၏။
 မမျိုးက လောလောဆယ် မိန်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ သူက
 တစ်ဆင့် ကောင်းနှင့်ဆက်သွယ်မိခဲ့တာလေ။
 မမျိုးက မြားနတ်မောင်။ အဲ မြားနတ်မယ်ဆိုရင်လည်း

မမား။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရယ်။ မမျိုးက မိန်ကို
 ချစ်ပါတယ်။ အရမ်းလည်း အရေးပေးတယ်။”

“အဲဒါအကောင်းမမှတ်နဲ့။ ညည်းဒက်ဒီကို ဖားတာ”
 ဘယ်ဖက်က လှည့်ပြောပြော ကြီးမေက ကောင်းကွက်
 မမြင်နိုင်ပေ။

မိန် ဆက်မပြောတာပဲ ကောင်းမည်။
 ကြီးမေကို စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ
 “ကဲပါ အဲဒါတွေအားလုံးကားဦး။ မိန် ခုလောလောဆယ်
 ခိုက်အသာပြေ ဘာစားရမလဲ။”

“ငှက်ပျောသီးတို့၊ ဂျယ်လီတို့၊ ဘီစကစ်ပုံးတို့ရှိတာပဲ”
 မိန်က မုန့်ကြိုက်တတ်သူ။
 ငယ်ငယ်ကတည်းက ထမင်းသိပ်မစားဘဲ မုန့်ပဲ တတ္တတ်
 တွတ် စားနေတတ်ခဲ့သူမဟုတ်လား။

“ထောပတ်သီးရှိရင်ဖျော်ပေး။”
 ကြီးမေကို ပူဆာလိုက်ကာ မိန်မိန်က ထမင်းစားပွဲမှာ
 အသင့်ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ကြီးမေ ကော်ပတ်သီးဖျော်တာ တအောင့်ပဲကြာသည်။

ပြီးတာနှင့် သူမရှေ့သို့ ကိုင်းတပ်ဖန်ခွက်ကြီးနှင့် အပြည့် ထည့်ပေးသည်။

“ရှေ့လျှောက် ငါ့တူမကြီးက လူကြီးစိတ်မွှေးတော့၊ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်လာတဲ့အခါကြာ သိသင့်တာတွေ အလိုလိုသိ သွားလိမ့်မယ်။ မောင်ဂုဏ်က သမီးရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည် စောင့်ရှောက်မယ့် ယောက်ျားကောင်းပါကွယ်၊ ဒါကို သံသယမရှိနဲ့၊ မောင်ဂုဏ်က ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း နားလည်တတ်ကျွမ်း နေပြီ၊ အောင်မြင်ပြီးသား ကိုယ့်ဒက်ဒီရဲ့ကုမ္ပဏီကို သမီးတို့က ဆက်ထိန်းသွားရမယ်လေ၊ သူများလက်ထဲ အပါခံလိုဘယ်ဖြစ် မလဲ”

“နေခင်းက နဲ့နဲ့လာတယ်၊ ညည်းဒက်ဒီနဲ့ စကားလက်စုံ ပြောမကုန်ပဲ၊ နဲ့နဲ့က သူမောင် လင်းဇော်ကို ကုမ္ပဏီထဲ ဆွဲခေါ် သွင်း အကြံရှိတယ်”

“ဟုတ်လား... အဲဒီဦးလင်းဇော်က သင်္ဘောသားမဟုတ် လား”

“အခုသင်္ဘောမဟုတ်တော့ဘူး၊ သူက သူ့ဌေးယောက်ဖ

ဖြစ်တော့မှာလေ”

ကြီးမေခင်ကတော့ အခွင့်သာတုန်းမှာ တူမဖြစ်သူကို ဘဝ အရေး၊ စီးပွားအရေးတွေ နားလည်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ပြောပြ နေသွင်းနေမိတာပဲ။

မလေးလက်အောက်နေရတာထက်စာလျှင် သူ့အိမ်ထောင် နဲ့သူ အခြေကျအဆင်ပြေတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။

မိန်းမိန်လေး လိမ္မာဖို့လည်း ကြီးမေ အရမ်းမျှော်လင့်ထား သည်။

“ညကြမှ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ ကောင်းရယ်”

“အခုအပြင်ခဏလိုက်ခဲ့”

မိန်က အိမ်ဖက်ပြန်လှည့် နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ...

“ကြီးမေသိရင်ဆူမှာ ကောင်းရဲ့”

“ခဏလေးပဲကွာ၊ လာပါ”

သူက မိန်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ခေါ်၏။ သူ့လက်ဖဝါးဆီက အနွေးဓာတ်တစ်မျိုးဟာ မိန်ဆီ စီးဆင်းဝင်ရောက်လာကာ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲတုန်မိ၏။

“ကောင်းက ဇွတ်ပဲကွာ”

မိန်နှုတ်က အလိုမကျသလို ရေရွတ်နေမိပေမဲ့ လူကလေးသူ့ကားထဲပါလာရသည်။

“မိန်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ပါ”

မိန်က ခွန်းမတုန်တော့ဘဲ ကားမှန်ကနေ ရှေ့တူရုံကိုကြည့်နေမိသည်။

လမ်းထိပ်အထွက်နားမှာ မိန်တို့လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာသည့် အာပလပ်စ် R+ ကစ်စီးနှင့်ဆုံသည်။

“ဟော့တော့”

မိန်က အာမေဇိုတ်သံလေးနှင့်အတူ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ကွယ်၏။

သို့သော် ကိုဂုဏ်လူက သူ့မကိုမမြင်ပါ။

ဒီကားပေါ် သူမပါသွားတယ်လည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။

သူ့ဟာသူ မောင်းဝင်သွားမှ မိန်အသည်းအေးစွာ ပင့်သက်ကလေး ဖြုတ်မိ၏။

“အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“ဒက်ဒီမန်နေဂျာပါ”

“သူ့ကို မိန်က ကြောက်ရတာလား”

“အို...ကြောက်တာတော့ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

မိန်မိန်က ကောင်းကို မျက်စောင်းကလေးရွယ်သည်။ ဟွန်းသံနှင့်မျက်နှာထားက မိန်ကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နှင့်နဲ့။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကောင်းက စိတ်ပူလို့မေးရတာပါ”

မိန်မိန်က ကူရှင်လေးကိုမှီလျက် သူ့ဖက်သို့ စုထောင်ထောင် ဆောက်ချိတ်ချိတ်လေး ကြည့်မိသည်။

သူက ချောမော့သလို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ ပြောင်ပြ၏။ ကားပေါ်မှာ မိန်တို့နှစ်ယောက်ထဲမို့ စိတ်တွေက လှုပ်ရှား

ခုန်ပေါက်နေကာ မလုံခြုံသလို ဖိုနွေးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။
သူသည် ကားကို ရှင်းနေတဲ့လမ်းတွေ ရွေးမောင်းသည့်
ဆိုင်တစ်ခုခုကို သွားမယ်ထင်ပေမဲ့ မိန်ထင်သလို ဆိုင်

မသွား။
မီးမိန်လူပြတ် ကားရှင်းတဲ့လမ်းပေါ်မှာပဲ မောင်းနေပြီး
နောက်တော့ လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်စေ
လိုက်၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မိန်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်
အချိန်အခါနှင့် နေရာဒေသ အခြေအနေကိုက ရင်ခုန်
ကို မြန်စေထိတ်စေတာ။

ကိုလူလည်လေးက ကားရပ်ပြီးတာနှင့် မိန်ဖက်သို့ လှည့်
လာသည်။

“ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးဗျာ၊ ကားမောင်း
လိုတောင်မရဘူး သိလား”

ကောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားသံနှင့်ဆိုသည်။
မိန်မိန်က သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက်စေ
ငြိမ်နေမိသည်။

“မိန် ကောင်းရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်ပါလား၊ ရင်တွေ
အားဆောင်ခုန်နေတယ်၊ မိန်လေးကိုမချစ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“အို...ကောင်းနော်”
သူက မိန်လက်ကလေးဆွဲယူကာ သူ့ဝဲဘက်ရင်အုံမှာ
အပ်ထားတော့ လန့်သွားမိတာပေါ့။ သို့သော် မိန်မိန်အသံလည်း
မုန်ဘဲ တိုးဖျော့တုန်လှုပ်နေသည်။

ဒါဟာ သူ့စိမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်က သူမကို ပထမ
အိန်းနီးကပ်ကပ် စကားပြောတာပဲ။

ပြီးတော့ ပထမဆုံး ထိတွေ့ဖို့ ကြိုးစားတာပဲလေ။ အပျို
ရှင်းလေးမို့ ရင်မခုန် မတုန်လှုပ်ပဲ နေပါ့မလားနော်။

“မိန်မိန်ကို အရမ်းချစ်တယ်”
သူက နားနားကပ်ပြောလျှင် မိန်နှလုံးသားတွေ ခုန်ပေါက်
ညှစ်လာရ၏။

“ကောင်းချစ်နေတာ မိန်လည်းသိမှာပါကွာ”
သူကပြောရင်း မိန်လက်ဖမိုးလေးကို တခြောက်တနီးဟန်ဖြင့်
ဆွဲယူနမ်းရှိုက်သည်။

မိန် အင်္ဂါမိပြီးငြိမ်နေတော့ သူက မိန်ပခုံးလေးကိုဖက်

သလို မိန်က စိတ်လေပြီ၊ ယိုင်နဲ့မျောပါလွယ်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဆောင်းညရဲ့ မှောင်ကာစ ညဦးအချိန်လေးမှာ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်သော လမ်းမသစ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ တစ်နေရာ ရပ်ထားသော ကားပေါ်မှာ ရင်ခွင်ထဲက ကောင်းမလေးကို ကောင်းတစ်ယောက် အားပါးတရ အနမ်းမိုးတွေ ဆက်တိုက်ရွာပစ်လိုက်မိသည်။

မိန့်ခမျာ မလှုပ်သာအောင် မချင်မရဲ တအားဖက်ထား သည်။ မိန် ကြောက်လန့်တကြားလေး ရုန်းဖယ်နေပေမဲ့ အတွေ့ အကြုံ အတော်အတန်ရှိထားတဲ့ ကောင်းက ချိုမြိန်သော ချစ်စကား လေးများဖြင့် မိန့်မိန့်ကို ကောင်းစွာ ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းထားနိုင် ခဲ့လေသည်။

ကောင်းမင်းသုန်က သူမကို ခြံရှေ့အရောက် ပြန်ပို့ပေး သည်။ သူမကားပေါ်က ဆင်းကန်နီးမှ ...

“မိန့်မိန့် ပျော်တယ်ဦးလား၊ ကိုယ့်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစား ချော်”

“မစဉ်းစားပါဘူး”

သူမက စုတူတူလေးပြန်ပြောရင်း ဂါဝန်လေးကို သပ်ရပ် အောင် ဆွဲချသည်။

“ညကျရင် ဖုန်းဆက်မယ်၊ တာ့တာ”

ကောင်းမင်းသုန်လေသံက ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည်။

မိန့်မိန်က လက်ကလေးတွေယမ်းပြကာ သူ့ကားထွက်သွား တာကို ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ခြံထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

ရင်ထဲမှာ နွေးမြမြဟာတာတာကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှန်းမသိ

ထူအမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းသားလေးကို မလုံမလဲ လက်ဖမိုးနှင့် တစ်ချက်ပွတ်သပ်မိသည်။

“မိန်မိန်”

နောက်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားမိ၏။

“မင်းနောက်ကျလို့ ငါထွက်စောင့်နေတာ၊ ဒါ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ပြောစမ်း”

ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်တဲ့ ဦးဂုဏ်လူပုံစံကြောင့် ရင်ထဲ လန့်ဖျပ်ကြောင်အမ်းသွားမိ၏။

“ပုဂံက မင်းကားတစ်စီးပေါ်တက်ပြီး လိုက်သွားတယ် ဆိုလို့ စိတ်ပူပြီး ထွက်စောင့်နေတာ၊ ကြီးမေကိုလည်း ခွင့်မတောင်း သွားဘူး”

“အို...အပြင်လေးခဏ မုန့်ထွက်စားတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုန ကားမောင်းပို့ပေးတာ ဘယ်သူလဲ”

“မိန့်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လိုက်မေးနေရတာလဲ၊ ဒါ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲ”

မိန်မိန်ဖူးနို့ရဲ့ စွာတာတာပြန်ဖြေပုံကြောင့် ဂုဏ်လူ နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုသွားမိသည်။

မထီမဲ့မြင်စတိုင်လ်နှင့် မေးကလေးကို ပင့်မောထားသေး ကာ သူ့ကို မထီတရီ မျက်ဝန်းလေး မှေးစင်း၍ ကြည့်နေသည်။

“ဘာဆိုင်သလဲဟုတ်လား၊ မင်းဟာ ငါ့ဇနီးလောင်းဖြစ် နေပြီ မိန်မိန်၊ အရင်လို ကလေးဆန်ဆန်မနေပါနဲ့၊ မင်းဒက်ဒီက ငါ့ကိုအပ်ထားပြီးသား”

“အဲမာ...ဘာဇနီးလောင်းလဲ၊ ရှင်ကိုမစဉ်းစားဘူး၊ ပြောပြီးသားပဲ ဟွန်း”

သူမက မျက်စောင်းထိုး ခြေဆောင့်ကာ ချာခနဲ လှည့် သည်။

ဂုဏ်လူကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရိပ်မိသဘောပေါက် သလိုဖြစ်ပြီး အလိုလိုပင် သဝန်တို သွေးဆူနေမိရာ သူမရဲ့လက် ကောက်ဝတ်ကလေးကို လျှင်မြန်စွာ ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ မိန့်လက်ကိုလွှတ်”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်ရုန်း၏။

“ငါမေးတာ အမှန်အတိုင်းဖြေ၊ ခုနကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“သူငယ်ချင်းလို့မြောပြီးပြီလေ၊ ရှင့်ဘာသာမလုံဘူးဆို ရင်တော့ ထင်ချင်သလိုသာထင်လိုက်”

“ဘာကွ”

ပမာမခန့်ဖြေပုံလေးကို ဂုဏ်လူ ပို၍အထိနာသွားမိ၏။

“သူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း ညကြီးမိုးချုပ် ဒီလိုနှစ်ယောက် တည်း သွားစရာလား၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မင်းမှာ ဆင်ခြင်ဉာဏ် မရှိဘူးလား၊ ငါ့ကားဝင်လာကတည်းက မင်းတို့ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်အကြာကြီး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ငါချက် ချင်း ကားနဲ့ပတ်ရှာတယ်၊ ဒီနားက ကော်ဖီဆိုင်တွေ၊ စနက်ဘာဂါ ဆိုင်တွေ အကုန်စင်ကြည့်တယ်၊ တစ်ဆိုင်မှ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဒီနီးနီး နားနားသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ဒီကောင် ဘယ်အထိခေါ်သွား တာလဲ မိန်မိန်၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေစမ်းပါဟယ် ငါအရမ်း စိတ်ပူနေပြီ၊ မင်းက အိမ်မှာကလေးလိုနေတာ ဘာမှအတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘူး၊ မင်းကို အသာကလေး လှည့်ဖျားသွားလို့ရတယ်ကွ နားလည်လား”

မိန်မိန်ပခုံးနုလေးကို သူက ဒေါသနှင့် ခပ်ဖိဖိဆုပ်ကိုင် လှုပ်ခါ၍ မေးနေသဖြင့် မိန် တအံ့တဩ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်း လာသည်။

သူတစ်ခါမှ မိန်ကို ခုလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆို ဆက်ဆံဖူးတာမဟုတ်၍ အံ့အားသင့်ကာ ဝမ်းနည်းနည်းမိသည်။

သူ့မှာ မိန်ကို ဒီလိုချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ဖို့ ပါဝါတွေ ဘယ်လို ကြောင့် ရှိသွားတာလဲ။

ဒီအခွင့်အရေးတွေ ဒက်ဒီက ပေးလိုက်တာလား။

မိန်သည် ဘယ်သူ့ကို နာကြည်းရမလဲမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းခပြင်းနေမိ၏။

မိန်ဘာသာ မိန် ရည်းစားထားရင်ရော သူ့အပူလားလို့။

ငိုရှိုက်၍ ရုန်းထွက်ပြေးဝင်လာလျှင် ဂုဏ်လူကလည်း သူမနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာခဲ့သည်။

ခြံထဲသို့ ဝရန်းသုန်းကား ဝင်လာကြသော သူတို့နှစ် ယောက်ကို ကြီးမေက အံ့အားတသင့် ရင်ဘတ်ဖိကာ ကြည့်နေ၏။ အိမ်မှာ ဒက်ဒီကမရှိ။

မိန်ဖူးသည် ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲနှင့် ဂုဏ်လူကို မကျေ

မနပ် ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်တာမို့ ကြီးမေက တအံ့တဩ။

“ဟဲ့...ဟဲ့ မိန်လေး မလုပ်နဲ့လေ”ဟု တားမြစ်ပြန်ဖြေ

သည်။

ဂုဏ်လူလည်း သူမလက်ကလေးတွေကို ကာကွယ်ဖမ်း

ချုပ်ရင်းက မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်။

“မင်းကွာ...တော်တော့”

“မတော်ဘူး၊ ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မကိစ္စဝင်စွက်သလဲဟင်၊

ရှင်က ဒီလိုချုပ်ချယ်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာပတ်သက်သလဲ၊

အခု ရှင်ကိုပိုမုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ် သိရဲ့လား”

“သမီးမိန်မိန် လူကြီးကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ၊ ဒီလက်

တွေက ခုလွှတ်စမ်း”

ဂုဏ်လူအင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲထားတဲ့ မိန်မိန်ဖူးနီ

လက်တွေကို ကြီးမေက ဝင်ဖြေမှ မိန်မိန် လွှတ်ကာ ခြေသံတဖုန်း

ဒုန်း ဆောင့်နင်းလျက် သူမအခန်းဖက် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဂုဏ်လူသည် သူမရဲ့ ခေါင်းမာမာ တဖွတ်ထိုး ဆတ်ဆတ်

ထိမခံ တုံ့ပြန်ပုံကို ပါးစပ်အဟောင်းသားကြည့်ရင်း မျက်နှာကြီး

နီရဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုပြဿနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒက်ဒီပြန်ရောက်လာလျှင်

ကြီးမေက ဘာတွေပြောသည်မသိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကစပြီး ဒက်ဒီနှင့် ကြီးမေက

ခါတိုင်းလို သူမကို အလစ်မပေးတော့ချေ။

ကစ်နေရာရာ ရောက်နေလျှင် ဖုန်းဆက်ပြီး ချက်ခံကင်

သုပ်တတ်သည်။

ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လာမယ်၊ ကယ်အချိန်ပြန်ရောက်

မယ်ဆိုတာတွေလည်း မိန် သေချာတင်ပြပြီးမှ အိမ်ကထွက်ခွင့်ရ

သည်။

ဒါတောင် သူတို့က မိန်နဲ့ကောင်းတို့အကြောင်းကို မသိ

သေးလို့ပါ။

ချစ်သူတွေဖြစ်လာကာစမို့ ကောင်းကလည်း သူမကို

နှုတ်ခမ်းကို နုရွန်းစိုနေအောင် Lip Gloss အရည်လေး
တင်ပြီးမှ စုတ်တံနှင့် မရမ်းဖျော့လေး ထပ်တင်လိုက်၏။

မပိုမလိုနှင့် တော်ရုံလေးပြင်ထားတော့ ကိုယ့်မျက်နှာကို
ပင် ကြည့်မဝအောင် မိန်မိန် သဘောကျမိသည်။

ဒါမှ ကောင်းက ဟာခနဲ ငေးစိုက်သွားမှာ။

ချစ်သူရှိသောအခါ အလှပြင်ရခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပို
လေးနက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားသည်။

ဒီအလှအပကို ချစ်သူက ချီးမွမ်းတဲ့အလှ ရင်ထဲစိန်ခဲ
ပီတိဖြာရတယ်လေ။

မိန်မိန် ဆံပင်တွေက ရှိုင်းဖြစ်နေပြီးသားမို့ ဒီအတိုင်းထဲ
ပဲ ကပိုကရို ချထားလိုက်၏။

ဒီနေ့ဝတ်မယ့် ဂါဝန်က မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေအပ်တဲ့ ဖက်ရှ
ဆိုင်မှာ သေချာအပ်ပြီး ထွင်ချုပ်ထားတာ။

မရမ်းရောင်တစ်ထည်လုံးမှာ လိမ္မော်ရင့်လေးစပ်ထား
ခပ်ဆန်းဆန်းပုံစံ။ ရင်ဘတ်ကနေ ဟိုးအောက်ဖက် ဒူးဆစ်ကျော်
အထိ အတွန့်အဖတ်လေးတွေ တွဲလောင်းချထားတဲ့ပုံစံ။

ဖိနပ်ကိုတော့ ခြေကျင်းဝတ်အပေါ်ထိ ကြိုးချည်ရတဲ့

ဖိနပ်ကော်ဖီရောင်လေး ရွေးထားသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ရေမွှေးနံ့လေး တစ်ခန်းလုံး
သင်းပျံ့ကာ မိန်မိန်ပူးနီက ကြော့ကြော့မော့မော့လေး ထွက်လာပါ
သည်။

အိမ်ပေါ်ကနေ မြူမြူလေးဆင်းလာကာ ခြံထဲက ရပ်ထား
တဲ့ကားဆီ အရောက်မှာ...

“ဟင်”

သူမနှုတ်က ယောင်ရမ်းပြီး အသံလေးပင် ထွက်သွား
သည်။ ကားမောင်းသူနေရာမှာ အသံထိုင်စောင့်နေတာက ဒရိုင်ဘာ
ဦးစောမဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်လူဖြစ်နေသည်။

မိန်မိန်က မျက်မှောင်လေးကုပ်သွားရင်း...

“ရှင်က ဒီကားပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခါးထောက်မေးလိုက်သည်။

“မိန်လေးကလည်း အလန့်တကြားပါလား”

“ကျွန်မ မေးတာပဲဖြေ”

“မင်းကိုလိုက်ပို့ပေးမလို့ပါ”

“မလိုဘူး၊ ရှင်အခုပြန်ဆင်း”

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့”

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် မိန့်မိန့်က အလိုလိုစိတ်တိုချင်သည်။

ဂုဏ်လူမှာတော့ အခုတလော အလှတွေ ပြင်တတ်ဆင်တတ်ကာ အချောကြီးချောနေတဲ့ မိန့်မိန့်ထဲက မျက်စိပင် မလွှဲနိုင်။

ပိုလှလာတော့ ပိုစိတ်ပူပန်ရသည်။

“မင်းဘယ်သွားသွား လိုက်ပို့ပေးရမယ်လို့ အန်ကယ်က မှာထားတယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ငါ့ကို မင်းရဲ့ဒရိုင်ဘာလို့ပဲ သဘောထားပေါ့ကွာ”

သူက ဒက်ဒီနှင့် ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ မိန့်မိန့်ဘယ်လို ပြန်ပြောရမလဲမသိတော့။

“အဲဒါတွေလာမပြောနဲ့၊ မသိဘူး”

“ကဲပါ မင်းကားပေါ်အရင်တက်စမ်းပါ”

“ရှင်လိုက်ပို့ရင် မသွားဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ”

တကယ်တမ်း မိန့်မိန့် အိမ်ဖက်ပြန်မလှည့်နိုင်။ ကောင်း

ချိန်းထားပြီးသားဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။

ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားသည်။

သူကတော့ ဒက်ဒီခွင့်ပြုချက်ရထားသူမို့ မဖြစ်မနေ လိုက်ပို့

မင်း တကောက်ကောက်လိုက်ကာ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်မည့်ရပ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ခိုင်ကွက်ရထားတဲ့သူလို မိန့်မိန့်ထဲ ပြုံးမိန့်မိန့်ကြီး စိုက်

ကြည့်နေ၏။

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

မျက်ခုံးလေးရှုံ့လျက် မိန့်ဖူးက တစ်ခဏ စဉ်းစားသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ပြုရင်...

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း အသစ်ခန့်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာ လို့ပဲ သဘောထားပေးရမှာပေါ့၊ ကျွန်မသွားတဲ့နေရာ လိုက်ပို့ပေး၊ ပြီးရင် ကားထဲမှာပဲ စိတ်ရှည်ရှည်ထိုင်စောင့်ပါ၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူမက ဆရာမကြီးလေးသံနှင့်ပြောကာ ကားနောက်ခန်း

ထဲ ကျော့ကျော့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဂုဏ်လူရင်မှာ သူမဟန်ပန်စတိုင်လ်ကြောင့် နည်းနည်း

တော့ အောင့်သွားရသည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးမပျက်။

ကောင်းတစ်ယောက်ကတော့ ကားမောင်းရင်း မြူးပျံနှင့် မောင်းတတ်ပြီး ဟိုကျော်ဒီကျော်၊ တောက်တခတ်ခတ်နှင့်ခို သူ တကယ်ကားမောင်းပြီးဆို ရင်တမမနှင့် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ် ရတာ။

ဂုဏ်လူက လုံးဝအလောတကြီးမရှိ။

စီးပုတဲသူ ငြိမ်ညောင်းကာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ အိပ်ငိုထဲ တတ်တဲ့သူဆိုရင် ကားပေါ်မှာ အိပ်တောင်ပျော်သွားနိုင်သည်။

ဒီလိုနှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ဒဂုံစင်တာရှေ့ရောင် လာသည်။ ပိတ်ရက်မို့ ဒဂုံစင်တာမှာ လူတွေစည်ကားရှုပ်ထွေးနေ ပြီး ကားလည်းများကာ ကျပ်နေတာမို့ မိန့်မိန့် သဘောကျသွား မိ၏။

ဂုဏ်လူက ကားကို ဝင်ပေါက်ပေါ်တီကိုအောက်ထဲ မောင်းလာသည်။ နောက်မှာလည်း ကားတွေ တန်းစီပါလာတဲ့ အတွက် သူချပေးရုံချကာ ရှေ့ဆက်မောင်းသွားပြီး ကားစတန်းနဲ့ နေရာရှာ ရပ်ထားရုံပင်။

“အေးအေးဆေးဆေးဝယ်နော် မိန့်လေး၊ ကားပေါ်က စောင့်နေမယ်၊ စိတ်ချ၊ မင်းကို ကိုယ်ဘာမှမနှောင့်ယှက်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သင့်ခံယူပဲ ဦးဂုဏ်လူ”

မိန့်တကယ် ကျေးဇူးတင်ရကာ ဝမ်းဖန်းတသာနှင့် ကားထဲ က မြန်မြန်ဆင်းလိုက်၏။

သူ့ကိုတောင် ပြန်မကြည့်ဘဲ ပခုံးလွယ်အိတ်ကလေး ဟန်ပါပါလွယ်လျက် လှေကားဝစ်အတိုင်း ပြေးတက်သွားသည်။

စင်တာထဲအဝင်မှာ ဂိတ်၌ လုံခြုံရေးစစ်ဆေးခံရာ၌ လူတွေ များနေ၍ ခဏစောင့်ရသေးသည်။ ပြီးလျှင် လွယ်လာသောအိတ်ကို ဖွင့်စစ်ဆေးခံနေရတာနှင့် စိတ်တွေက ခပ်လောလောဖြစ်နေပြီ။

ဒါက အယောင်ပြရုံလေး ဝင်တာ။ နောက်ဖက်လည်း အသာပြန်လှည့်ကြည့်ရသေး၏။

ပြီးတော့ ဆက်လျှောက်ကာ ပရိုမိုးရှင်းပြုလုပ်ခင်းကျင်း ထားရာနေရာက တစ်ပြန်ပတ်ထွက်ခဲ့သည်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီ မျက်ဝန်းလေးက ဟိုဖက်ဒီဖက် ကျိုးကန်း တောင်မှောက် ဝေဝဲကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။

ပြီးလျှင် လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်ကာ ပြေးဆင်းလာ၏။

ဂမန်းပွင့်ဖက် မြန်မြန်လျှောက်၍ ယလက်ဖောင်းပေါ် အသင့် ရှိနေသည်။ တက္ကစီကိုငှားသည်။

လေးနှင့် မြည်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

မိန့်မိန့်က တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားပြောသည်။

ဂုဏ်လူလည်း ရိုင်းတယ်ထင်ကာမှ ထင်ရာ တမင်တကာ ပင် ဂရုစိုက်နားစွင့်ထားမိသည်။

မိန့်မိန့်မှန်းနီက ဖုန်းကို လက်ကလေးကွယ်ရင်း တိုးတိုး တိတ်တိတ်ပြောနေသဖြင့် သေချာကြီးကြားရတာတော့မဟုတ်ပေ။

“မိန့်လေး ထွက်လာပြီလား၊ ကောင်း ဒီမှာရောက်နေတာ ကြာပြီ”

- “ဟင့်အင်း...မထွက်လာသေးဘူး”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- “ထွက်လာဖို့ အဆင်မပြေလို့ကောင်းရဲ့၊ ဆောရီးနော်”
- “ဘာအဆင်မပြေတာလဲ”
- “ကောင်းမသိဘူး”
- “အခုဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်မှာလား”
- “မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်မှာ”
- “ဘယ်အပြင်မှာလဲ၊ ကောင်းလာခေါ်မယ်”

“အိမ်ကကားနဲ့ လာတာ”

“ဦးစောလား...ပြန်လွှတ်လိုက်လေ”

“အို...မဟုတ်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်”

“ဘာ...ဘယ်ကတခြားတစ်ယောက်လဲ”

“ဒက်ဒီပန်နေဂျာ”

“ဟာ...ဘာလို့ ဒီလူကြီးနဲ့ အပြင်သွားတာလဲ၊ ကောင်း မကြိုက်ဘူး၊ ပြဿနာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲပြော၊ ခုချက်ချင်းလိုက် လာမယ်”

အရေးထဲ ကောင်းက အကြံအကျယ် သဝန်တိုနေသဖြင့် မိန့်မိန့် စိတ်ရှုပ်ကာ မျက်ခုံးလေးပင် တွန့်ရှုံ့နေရ၏။

“မလာနဲ့၊ အိမ်ပြန်နေပြီ”

“မယုံဘူး၊ မင်းမညာနဲ့၊ ဘေးမှာ အဲဒီလူကြီးရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းအသံအရမ်းတိုးနေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ”

“ဒီမှာ ကိုယ်ဘယ်အချိန်အထိ စောင့်ရမှာလဲ”

“မစောင့်နဲ့တော့လေ”

“မရဘူး၊ မိန်လေးနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ကိုယ်မပြန်နိုင်ဘူး”

“ကျွတ်...ကောင်းကလည်း တစ်မျိုးကွာ၊ စိတ်ညစ်လာပြီ”

“မင်း ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ မိန်မိန်၊ ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ဖြေရှင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်ဘူး”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလေ”

“နောက်မှပဲပြောပြမယ်”

“ဒါဆို အခုကိုယ်က တပ်ခေါက်ပြန်ရမှာလား”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကောင်းရယ်၊ မိန်လည်း တွေ့ချင်တာပဲ”

“မိန်လေးအိမ်က အစက ဒီလောက်မချုပ်ချယ်ပါဘူး”

“အခုအခြေအနေ မတူတော့ဘူး”

“ကောင်းတို့အကြောင်းကို သိသွားလို့လား”

“ရိပ်မိတယ်ထင်တာပဲ”

“ကိုယ်စိတ်ပူလာပြီကွာ၊ အခုပဲတွေ့ချင်လာပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ”

“ကိုယ်က လွယ်လွယ်လက်မလျှော့တတ်ဘူးနော်၊

တားမြစ်ရင် ပိုတောင်ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်တယ်”

မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုသဖြင့် ကောင်းတစ်ယောက် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ ဒေါပွနေပုံပေါ်သည်။ မိန်လည်း ချစ်သူကို ဖျောင်းဖျားချပြီး မနည်းချော့မော့နေရသည်။

မိန်ငိုနူးနီရဲ့ တိုးလျှိုးတောင်းပန်ချော့မော့ဟန် ပါသော လေသံတိုးတိုးကို နားထောင်ပြီး ဂုဏ်လူ အတော်အံ့ဩနေမိသည်။

ဒီပုံစံဟာ ရည်းစားကို အောက်ကျိုးနေတဲ့ပုံစံပဲဖြစ်သည်။ သူမအပေါ် စိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင်တဲ့ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာ ယုံမှားစရာမလိုတော့ပါ။

ဟိုတစ်ရက်က စူပါဆလွန်းနှင့် ခေါ်သွားသော ကောင်လေးပဲဖြစ်မည်ဟု ဂုဏ်လူတွက်နေသည်။ ထိုကောင်လေးနှင့် တွေ့ဖို့ အသည်းအသန်ကြိုးစားနေလား။

ကြီးမေ စိတ်မချဖြစ်နေတာ မှန်နေပြီပေါ့။

ရှေ့လျှောက် သူမကို ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့မဖြစ်တော့။ သူ နီးနီးကပ်ကပ် စောင့်ရှောက်မှဖြစ်တော့မည်။

မိန်မိန်ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ သူက တော့ မိန်လေးအနားက ခွာလို့မဖြစ်ချေ။

တစ်ပါးသူလက်ထဲပါသွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်နှင့်
သူ့နှလုံးသားတွေ ပူလောင်ပျာယာခတ်လာမိသည်။

အန်ကယ်ကတော့ မိန့်မိန့်နှင့် လက်မထပ်မချင်း ကုမ္ပဏီ
အလုပ်တွေကို ဒုမန်နေဂျာနေလင်းကိုနှင့် လွဲထားမည်ဟုဆိုသည်။

အခုလိုမျိုး မိန့်လေးက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချစ်သူနှင့်ချိန်း
တွေ့ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဆိုတော့ သူတို့ရှေ့ရေးကို ရင်လေးသွားမိ
သည်က အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အန်ကယ်စကားတစ်ခုတည်းကြောင့်လည်း မဟုတ်။
သူ့ကိုယ်တိုင်က မိန့်မိန့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တာဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို သူကလေးသိအောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။
မင်းကို သူများဦးသွားမှာလည်း ကိုယ်ကြောက်နေပြီ။
လူကြီးမိဘ ကြည်ဖြူသဘောတူပါလျက် သူ့ကျန်ရစ်ဖြစ်
မည်ဆိုလျှင် သူညံ့ဖျင်းတာကလွဲ၍ ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

သူ့လူညံ့မဖြစ်ချင်။
မိန့်မိန့်ဖူးနီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသူပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်။
ဖူးစာရေးနတ်မင်းဟာ သူ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်မှပဲ
ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီက မနက်ခင်းစာ ဘာရိတ်ဖတ်စံစား။ ကော်ဖီ
သောက်ပြီးလျှင် ဝရန်တာထွက်ကာ မနက်ခင်းရဲ့ ဆောင်းနေခြည်
နွေးနွေး နေပူဆာလှဲ့ရင်း သူမရဲ့လက်ကလေးတွေ မခြောက်သွေ့
အောင် လိုးရှင်းလိမ်းနေမိသည်။

ခုတလော သူမနှင့်ကောင်းတို့ စကားပြော အဆင်မပြေ
ဖြစ်ကာ မိန့်က စိတ်ကောက်နေမိသည်။
အလကား မိန့်ကို ပြဿနာလိုက်ရှာနေတာ။
ဒက်ဒီတို့သဘောတူစီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ အခုမှသိရလို့တဲ့။
ဒါကိုလည်း သူ့စိတ်ပူအောင် မမျိုးပြောလိုက်တာလေ။
မိန့် တားနေတဲ့ကြားက မမျိုးက ရအောင်အသိပေးလိုက်
ဒီတော့ ကောင်းက ပေါက်ကွဲနေသည်။

www.burmeseclassic.com

မိန့် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ငြင်းပါတယ်ပြောတာလည်း သူမယုံ။

ဒီကိစ္စ ကောင်းသိရင် ဖြေရှင်းရခက်မယ်ဆိုတာ တွေးမိ လို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပေမဲ့ တကယ်တမ်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြီး အခြေအတင်ဖြစ်ရတော့လည်း မိန့်က အလျှော့မပေး ချင်။

“ဒီလူက မင်းအိမ်မှာချည်းပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ့နေပြီလား” ဘာသာ နှင့် ပစ်စလက်ခတ်စွပ်စွဲသော မေးခွန်းတွေအတွက် မိန့်ကလည်း မကျေမနပ် ခံပက်ခဲ့မိသည်။

မိန့်သိက္ခာကို စော်ကားတာကိုတော့ သည်းမခံနိုင်။

သူ့ကိုချစ်တာက ချစ်တာပဲလေ။

မိန့် သူ့ကို ယုံကြည်ထားသလို မိန့်အပေါ်လည်း သူယုံကြည်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။

တစ်ဖက်သတ်ထင်ကြေးနှင့် လျှောက်စွပ်စွဲနေတာ မိန့် ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်။

သူ့ကိုရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားရတာလည်း မောနေသည်။

ဦးလူဂုဏ် မိန့်တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတာ မိသားစုလို

ရင်းနှီးခင်မင်နေတာ အခုမှမဟုတ်။ မိန့် ချာတိတ်ဘဝ ခပ်ငယ်ငယ် စာည်းက မဟုတ်လား။

ဒက်ဒီသဘောထားကို သိပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဦးဂုဏ်လူက

အနား ပိုအနီးကပ်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတော့ ရှိသည်။

ဖြေရှင်းရခက်ကာ တယူသန်တဖွတ်ထိုးနိုင်လှသော

ဘာဝကို မိန့် တစ်ခါတစ်ခါလည်း သိပ်စိတ်ပျက်မိသည်။

မိဘသဘောတူတဲ့သူက အားသာသွားမှာ သူမလိုချင်ဘူး

မိန့်က သူ့ဘက်ပါရမယ်တဲ့။

သူပြောသလိုဆို မိန့်က ခိုးရာလိုက်ရမှာလား။

ဒီလိုတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ရှေ့ရေးကို မိန့် ပစ်စ

ထက်ခတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်။

ဒက်ဒီထံ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပူဆာတောင်းဆိုရဦး

မပေါ့။

လွယ်လွယ်နဲ့တော့ရမလား။

ကောင်းနဲ့စိတ်ကောက်တုန်းက ကောက်ပေမဲ့ နှစ်ရက်သုံး

ထဲကြာတော့ မိန့်မိန့် တင်းမထားနိုင်။

စိတ်တွေက ပြေလျော့ကာ သူနှင့်ပြန်ခေါ်ချင်လာမိသည်။
သို့သော် မိန့်ဖက်ကလည်း စပြီးမခေါ်ချင်။ စပြီးမဆက်
သွယ်ချင်။

နေနိုင်သလောက် နေကြည့်ချင်သေးသည်။
အိမ်ကို နေ့စဉ်ရောက်လာတတ်သော ဂုဏ်လူက မိန့်မိန့်
ကို အကဲခတ်ကာ နွေးထွေးသော အကြည့်ငေးလေးတစ်မျိုးဖြင့်
ကြည့်နေတတ်သည်။

နက်ရှိုင်းသော သူ့အကြည့်ငေးမှာ လွမ်းဆွတ်နေမိသော
မိန့်မိန့်အာရုံတွေပင် ပြောင်းသွားမတတ် သူက ညှို့ရိုက်ကြည့်တတ်
တာ။

ဂုဏ်လူကြည့်နေလျှင် မိန့်မိန့်က ဂရုမစိုက်သလို
လှည့်ထွက်လာမိစမြဲပါ။

အဲလို မိန့် လှည့်ထွက်သွားလျှင် သူက သက်ပြင်းတစ်
နှင့် ထိခိုက်ခံစားရပုံပေါ်သည်။

မိန့်နှင့်ကောင်းတို့ အဆင်မပြေ ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြတာကို
သူရိပ်မိပုံရသည်။

သူ့ကြောင့်ဆိုတာရော သူ့သိမလား။

သိမှာပါ။ သိသော်လည်း သူက နောက်မဆုတ်ဘဲ
တိုင်တောင်နိုးကပ်အောင် ကြိုးစားနေသေးတာ။

မိန့်မိန့်ရှင်ထဲလည်း ဘာတွေဖြစ်နေသလဲမသိပါ။

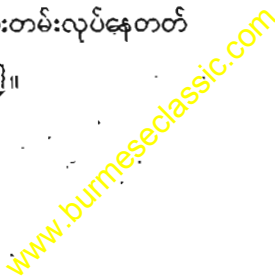
ဝရန်တာလက်ရန်းလေးကိုမှီကာ နေရောင်မှာ လိုးရှင်း
လိမ်းနေတုန်း အောက်ဖက်ပေါ်တီကို ဘယ်ဖက်ကနေ သီချင်းသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂုဏ်လူက ကားတံခါးလေးချပ်စလုံး ဖွင့်ကာ
ကားအတွင်းပိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ၏။ သူကားရေဆေး သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်နေတာကို မိန့်မိန့် အခုမှပဲကြည့်မိ၏။

ဦးစောအလုပ်တွေလည်း သူပဲ စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်လုပ်
နေတာ။

စွပ်ကျယ်ကာကီရောင်နှင့် သရိုးကွာတား ဘောင်းဘီအလှ
ကာကီရောင်နှင့်မို့ သူ့ပုံစံက ပုဆိုးဝတ်ထားတာနှင့်မတူဘဲ လူငယ်
တို့လို ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေသည်။

သူ့အိမ်သူရာလို သဘောထားပြီး မနက်ဆိုရင် ဖန်းပင်ရေ
ဆောင်း၊ ကားတွေရေဆေး လုပ်နေတတ်တာ။

အဲလိုတွေ့ရာမြင်ရာအလုပ်တွေ မနားတမ်းလုပ်နေတတ်
သို့လည်း ဒက်ဒီက သူ့ကိုသဘောကျတာပေါ့။

မိန့်မိန့်က အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကနေ မသိမသာ
 မျက်စောင်းလှမ်းရွယ်ပေမဲ့ သူဖွင့်ထားသော R စာနည်ရဲ့ သီချင်းသံ
 က ကားထဲကနေ သာသာလွင်လွင် ယုံလွင့်လာသည်။
 ရောက်လာချိန်မှာတော့***အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်***
 အမြဲတမ်းပဲ ရှင်းလင်းထားပါတယ်***
 ဝေးနေပါသော်လည်း မျှော်လင့်ဆဲပါ ***
 ပြကွဒိန်စာရွက်များ***တစ်ရွက်စီလှန်ပေမဲ့***
 မင်းအတွက်ရင်မှာ***
 တစ်နေရာစာ ကိုယ်ဦးထားတယ်*** အိုး***အချစ်ရေ
 အလွမ်းတွေဖြူနေတဲ့စိတ်ကူးများ ***
 ညညကျ အိပ်မက်ဖြစ်လာတော့***
 လှိုက်ဖိုရင်တုန်ခြင်း မနက်ခင်းတိုင်း***
 အနမ်းတွေဝေဆာတဲ့ အတိတ်မှာနေထိုင်ရင်း ***
 မင်းအတွက်ရင်မှာ***
 တစ်နေရာစာကိုယ်သိမ်းထားတယ်***အို အချစ်ရေ***
 နေမယ် မနေဘူးကတော့ မင်းရဲ့သဘောပါ ***
 သေချာတဲ့နေရာကရှိခဲ့ပြီ ***

မရေရာတဲ့အကြောင်းတရားတို့ ဖိစီးသည့်တိုင်***
 သေချာတဲ့ ဒီနေ့ထိထက်တိုင် ***
 ဖန်တီးလို့မရတဲ့နေရာကို *** ပျက်စီးလို့မရတဲ့နေရာကို
 ငါသိမ်းထားခဲ့တာကြာပါပြီ*** ဦးထားခဲ့တာကြာပါပြီ
 စောင့်စားခဲ့တဲ့အချိန်တွေဟာလည်း သိပ်ကြာပြီ***
 ဂုဏ်ယူသည့် ဝရံတာက ပန်းနုရောင် အရိပ်ကလေးကို
 မသိမသာ လှမ်းမော့ကြည့်မိသည်။
 အိပ်ရာနိုးပြီးကာစ လန်းဆန်းနုဖတ်နေသော သဏ္ဍာန်
 ကလေးက သူရင်တွေကို ကြည့်နူးလှိုင်းထန်အောင် ပြုစားနေသည်။
 ကော်လံပါသော ပန်းနုရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်ဘီရည်
 အရောင်တူလေး။ သူမဟာ ဘာလေးပဲဝတ်ထားထား ထူးခြားစွာ
 ကြည့်ကောင်းတင့်တယ်သူလေးပါ။
 ကောင်မလေးက သူ့ကိုမမြင်ယောင်ဆောင်၍ ဟိုအဝေး
 ကြီးကိုသာလှမ်းကြည့်နေသည်။
 အပေါ်နှင့်အောက် မလှမ်းမကမ်းလေးမှာရှိနေကြပေမဲ့
 သူနှင့် မိန့်မိန့်ဟာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေသလိုပဲ ရှိသေးသည်။
 နှလုံးသားချင်း နွေးထွေးနီးကပ်ဖို့ သူဘယ်လောက် အချိန်

ဆောင့်ရဦးမလဲ။ တကယ်ရော သူနှင့်မိန်မိန်တို့ ဖူးစာပါပါ့မလား။

ဒါကို ဂုဏ်လူ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေမိသည်။

မိန်မိန်ကတော့ အတွေးထဲမှာ ကောင်းကိုလွမ်းဆွတ်သွားမိပါသည်။ ကောင်းရဲ့ကားထဲမှာ ဖွင့်ထားတတ်တဲ့ လှယက် ခုန်ပေါက်စွာ ဟစ်ကြွေးနေကြတဲ့ ဟစ်ဟော့သီချင်းသံလေးကိုလည်း သတိရမိသည်။

သူ့နှုတ်ကလည်း ရဲလေးသီချင်းတို့။ ဂျေးမီသီချင်းတို့ အမြဲဆိုညည်းနေတတ်တာ။

မိန်နဲ့ကောင်းနဲ့သာ အရွယ်တူ။ ခံစားချက်တူ။ ဝါသနာတူတွေပါ။

ကောင်းရဲ့ အယုအယလေးတွေကို ပြန်သတိရတော့ ရင်ထဲမှာ စိတ်ကောက်နေတာတွေမေ့ပြီး ပူနွေးလှုပ်ရှားလာသည်။

မိန်မိန်သည် ကောင်းထံ အပြေးလေးသွားလိုက်ချင်မိလေသည်။

သူမရဲ့နှလုံးသားဟာ ကောင်းမင်းသုန်နှင့်ပတ်သက်လျှင် စိတ်လည်းကြာကြာမနာနိုင်ဘဲ ခံနိုင်ရည်အားပျောက်ကာ အလွယ်တကူ ယိုင်နဲ့လာတတ်တာ ဆန်းကြယ်သည်။

ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ မိန်တို့မခွဲဘူးနော် ကောင်း။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံသယမဝင်ဘဲ အဆုံးစွန်း

သိ နားလည်ပေးကြရအောင်နော်။

အခုနေ ကောင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး မျက်လုံးလေးမှိတ် ငြိမ်သက်နေလိုက်ရလျှင် ရင်ထဲတင်းကြပ်နေသမျှ ပြေပျောက်ကာ အလွမ်းပြေသွားလိမ့်မည်။

ကောင်းရေ့ မိန်တို့တွေ့ကြရအောင်။

ဦးလူဂုဏ်ကို မိန်မကြိုက်ပါဘူးကောင်းရယ်။ နှစ်တွေ အကြာကြီး နေတိုင်းမြင်တွေ့နေရလည်း သံယောဇဉ်ပိုတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကောင်း အထင်မှားနေတာပါ။

ကောင်း အစိုးရိပ်လွန်နေတာပါ။

တစ်နေ့နေ့ မိန်က သူ့ကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ်လို့

ကောင်းထင်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မိန်မိန်ဖူးနီက အချစ်အတွက် လိုအပ်လာရင် ဘာမဆို ငွန့်လွှတ်စွန့်စားမှာပါ။

အခုတော့ ဒက်ဒီကလည်း အတင်းအကြပ် စီစဉ်သေးတာ

မှမဟုတ်တာ။

ဂုဏ်လူနှင့် သူမကြား လူငယ်ချင်း နားလည်ရင်းနှီးမှုရှိ
လာအောင် အချိန်ပေးပြီး စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေတာပဲ မဟုတ်
လား။

ဒီလိုအချိန်မှာ မိန်ပြတ်သားဖို့ ဖိအားမပေးပါနဲ့ ဦးကောင်း
ရယ်။

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါရစေဦး။

အခြေအနေကို ကောင်းနားလည်အောင် အေးအေးဆေးဆေး
ဆေး စိတ်မတိုစိတ်မကောက်ဘဲ ရှင်းပြရမည်ဟု မိန် တွေးမိ၏။

မိန်မိန်အနေနှင့်ကတော့ ချက်ချင်းကြီးလည်း ဒီဖက်ကို
ဘက်ကန်ပြီး မိုက်မိုက်မဲမဲ မဆုံးဖြတ်ချင်။

ကောင်းနှင့်အဆင်မပြေ ဝေးရမှာကိုလည်းစိုးသည်။

အခုဆိုရင် သူမကို စွဲလန်းတပ်မက်မျှော်လင့်နေသော
ဦးဂုဏ်လူရဲ့သဘောထားကိုလည်း အနည်းငယ် နားလည်သဘော
ပေါက်လာပြီမို့ အားနာမှုနှင့် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စဉ်းစားနေရပါပြီ။

“ဟိတ် မိန်မိန်”

သူလှမ်းအော်ခေါ်မည်လို့ မထင်တာမို့ ငေးနေရာက မိန်

ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဂုဏ်လူက ကားပင်ရေဆေးလို့ပြီးသွားပြီ။

“ဟေ့ ဆင်းလာခဲ့ဦးလေး”

မိန်မိန်က ဝရံတာလေးမှာ ခပ်တည်တည်ဆက်ရပ်နေလိုက်
မိ၏။

“မင်းဝယ်လာခဲ့တဲ့ပန်းပင်တွေလည်း အခြေအနေလာ
ကြည့်ပါဦးကွ”

မိန်မိန်က ပန်းတွေထဲမှာ သစ်ခွ၊ နှင်းဆီနှင့် သဇင်ကိုပဲ
ကြိုက်တာမို့ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် ပျိုးဥယျာဉ်သွားပြီး ဝယ်လာတတ်
သည်။

ဟိုတစ်ရက်က ဒင်ဒရီဘီယံ သစ်ခွပင်လေးတွေဝယ်လာ
ပြီး သေချာအိုးမခွဲရသေးတာ အခုမှသတိရသည်။

ဂုဏ်လူကလည်း သူမကို ပန်းပင်အကြောင်းပြခေါ်ယူ
တာ။ ဒီတိုင်းဆို အနားကိုရောက်လာဖို့မှမလွယ်တာ။

ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ခေါက် သူချိန်းထားပြီး မသွားရလို့ ပြဿနာ
ဘက်ကတည်းက ဂုဏ်လူကို သူမက သိပ်မကြည်ဘူးလေ။

“ညနေမှကြည့်မယ်”

“အခုလာကြည့်စမ်းပါ”

အပြန်အလှန်အော်ပြောနေရတာ ရက်သလိုဖြစ်လာတာမို့ မိန့်မိန့်က ဖျပ်ခနဲလှည့်ဝင်လာကာ လှေကားမှအောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ဂုဏ်လူသည် အိမ်တံခါးဝသို့ မရဲတရဲ ဖျော်ကြည့်နေမိကာ တခဏကြာလျှင် မိန့်မိန့်က ကွင်းထိုးဖိနပ် မွေးပွရောင်လေးစီး၍ မထွက်ချင်ထွက်ချင် ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွားရသည်။

နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ထားသော်လည်း သူမဟန်ပန်မှာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ဂုဏ်လူသည် သူကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သတိလက်လွတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မိန့်မိန့်ပန်းပင်တွေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်ပြီလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ရှိပါတယ်”

“အိုးပေါက်စအဖြူလေးတွေဝယ်ထားတာရော တွေ့မိသေးလား၊ အဲဒီအိုးလေးတွေထဲ ပြောင်းစိုက်မှာနော်”

“ရှင်မလုပ်ရင်လည်း ဦးစောလုပ်ပေးမှာပေါ့”

မနက်ပိုင်းဆို ဦးလေးစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ထိုင်

ဘတ်တာကြောင့် ကားရေးဆေးတာပင် သူ့ကိုယ်တိုင်ဆေးထားပြီးပြီ။

“ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ မိန့်မိန့်ဘေးကနေပြောပေးလေ”

သူက သူ့အနားရှိစေချင်လို့ပါ။

မိန့်မိန့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သစ်ခွရုံလေးဖက် အတူလိုက်ခဲ့

၏။

ဒီနေ့ သူမရန်မစွာဘဲ နူးနူးညံ့ညံ့လေးရှိနေပုံက ဂုဏ်လူနှလုံးသားတွေကို ပျော့ပျောင်းရင်ဖိုစေသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားကလား”

မေးမိပြီးမှ စကားမှားမှာကြောက်ရသေးသည်။

“မသွားပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထဲအောင်းနေတာလဲ”

“စိတ်လေးနေတာလေ ဟင်း ဟင်း၊ ဘဲဘဲနဲ့ အဆင်မပြေလို့ပေါ့”

မိန့်မိန့်က နည်းဗျူဟာပြောင်းကာ ကိုဂုဏ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ဂုဏ်လူက သူမရဲ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေးကို

မယုံသလို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဘဲဘဲ ဟုတ်လား”

“အင်း ဒက်ဒီနဲ့မတိုင်ဘူး ကြီးမေကိုလည်း ပြန်မပြောဘူး လို့ ကတိပေးရင် ကိုဂုဏ်ကြီးကို မိန် အမှန်အတိုင်းပြောပြမယ်”

နေရင်းထိုင်ရင်း မိန်က ကိုယ့်လူသူဖက်သားလုပ်ငွေ စည်းရုံး နေလေပြီ။

ဂုဏ်လူ မချိုပြုံးလေးပြုံးမိသည်။

သူမရဲ့ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟတော့မှာလား။ ကိုယ်က ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ နားထောင်ပေးရမလဲ။ (ကိုယ့်မှာရော ခံစား တတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိရဘူးလား။)

ကိုယ့်ဖက်ကိုတော့ မင်းက ထည့်မတွေးဘူးလား မိန်မိန် ရယ်။

ကိုယ်က မင်းရဲ့ချစ်သူအကြောင်း သွေးအေးအေးနဲ့ နားထောင်ပေးရမှာလား။

မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် နှမြောဝန်တိုစိတ်နဲ့ သွေးဆူလာတတ် တာ မင်းက ဆက်ပြီး မသိကျိုးကျွံပြုနေဦးမှာပေါ့လေ။

“မိန်က ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် အစွဲအလန်းကြီးတတ်တယ်

ကိုဂုဏ်ကြီးရဲ့ သိရဲ့လား၊ အခုလည်း သူနဲ့မပြေလည်လို့ မိန် ဘာမှလုပ်မရဘူး၊ ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ဆီဖုန်းနဲ့ ဆက်ချင်လို့ အောင့်ထားရပေမဲ့ မိန် သူ့အသံပဲ ကြားနေချင်တယ်၊ သူ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေချင်တယ်၊ အရမ်းလည်းသတိရတာပဲ”

ဂုဏ်လူဆီက ကတိစကားမကြားရသေးခင်ဘဲ သူမက စိတ်ထရှိသလို ပြောချလိုက်သည်။

တစ်ပါးသူတစ်ယောက်ကို သတိရတမ်းတနေသတဲ့လား။

မိန်လေးရယ် မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်လည်း ကျောက်ရုပ်

တစ်ရုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ အရာရာ သည်းခံစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားမျိုး ရှိသေး... ဘူး။

မင်းနှုတ်ခမ်းလေးကနေ မင်းချစ်သူအကြောင်း မကြားရ ဘူး။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို ဝန်မခံပါနဲ့။ ဆက်မပြောပါနဲ့။

ဂုဏ်လူစိတ်ထဲက တားမြစ်နေမိသော်လည်း လူကတော့

ကျန်မလှုပ် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုဂုဏ်ကြီးသိပါတယ်၊ ကိုဂုဏ်

ကြီးထင်တဲ့သူပါပဲ၊ သူ့နာမည်က ကောင်းမင်းသုန်တဲ့၊ အကုန်လုံးက

မိန့်မိန့်ဖူးနီကိုသာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလျှင် သူဘယ်
လောက်ထိ နာကျင်ကြေကွဲ နှမြောလွမ်းဆွတ်ရမည်ဆိုတာ မသိလို
လား။

ဒါမှမဟုတ် ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲရမှာကိုပဲ မြင်ချင်လို
လား။

အဲဒီလိုမြင်ချင်တာက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။
ဂုဏ်လူက မျိုးပပကို စိတ်ပျက်ခါးသီးစွာ ကြည့်နေမိစစ်
မျိုးပပက ဂုဏ်လူ၏အကြည့်ကို ခံစားမိပါသည်။
ဂုဏ်လူ မျိုးကို နာကြည်းသွားခဲ့ပြီ။

အရင်ကမျိုးအပေါ် နှစ်လိုမက်မောခြင်းမဟုတ်ရင်တောင်
ခင်မင်နွေးထွေးသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်တတ်သေးသည်
အခုတော့ သူ့အကြည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ဥပေက္ခာနှင့် စိမ်းကအ
သာရှိတော့သည်။

အင်းလေး ရှိပါစေတော့။

မျိုးချစ်တဲ့သူဆီက အချစ်တွေကို မရနိုင်လျှင်တောင် အနစ်
တွေ၊ ခါးသီးမှုတွေ မကျေနပ်ခံပြင်းမှုတွေကို လက်ဆောင်အဖြစ်
ယူဆောင်သွားရမည်ပေါ့။

ပူးတာ၊ အခု မိန့်မိန့်နဲ့ကြိုက်နေတာ အဲဒီချာတိတ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ကောင်းက ရည်းစားမရွပ်ပါဘူးနော်”

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဒီချာတိတ်နဲ့ ဘယ်မှာဘယ်လိုတွေ့

ပြီး သိတာလဲ”

“မမျိုးကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးတာပါ”

“ဟာ”

ဂုဏ်လူ မျက်မှောင်ကုပ်နှင့် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

မမျိုးက။ ဟာကွာ ဒီအမျိုးသမီး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကောင်းကောင်းက မိန့်ကိုတွေ့ပြီး
သဘောကျလို့ မမျိုးကတစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပူဆာနေတာတဲ့၊
ဒိန်တို့စတွေတော့ မမျိုးပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းလည်း အတူသွား
အတူစားရင်း ရင်းနှီးလာတာ၊ အဲဒီကမှ စိတ်ချရလို့ မိန့်ကအဖြေ
ပေးလိုက်တာပါ၊ ကောင်းက အပြင်လူလည်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်
အချင်းချင်းတွေထဲကပဲဆိုတော့ မဟုတ်တာလည်း မလုပ်ရဲဘူးပေါ့၊
သူ့အကြောင်းတွေကလည်း မမျိုးအကုန်သိပြီးသား၊ အတွင်းသိ
အစင်းသိထဲကမို့လို့ မိန့် ရွေးတာပါနော်၊ အပြစ်တင်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့
ဘွန်း”

“တော် မမျိုးကွာ၊ တော်တော်လုပ်ရက်တာပဲ။ မင်းကို သူမြှောက်ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကြီးမေက ဒါကြောင့် မင်းကို မမျိုးနဲ့ ဟိုဒီမသွားဖို့ဆူနေတာကိုး”

ဂုဏ်လူအခုမှ သဘောပေါက်သွားရသည်။

“အို ကိုဂုဏ်ကြီးကလည်း မမျိုးအဖြစ်မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စက မိန့်မိန့်ဆုံးဖြတ်တာပါ။ သူက မိတ်ဆက်ပေးရုံလေးပဲဥစ္စာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ အမျိုးတော်နေတာ၊ သူဒီလို မလုပ်သင့်ပါဘူးကွာ။ ဘာကြောင့် မင်းကို ဒီလိုရှောက်ချရသလဲ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ဂုဏ်လူသည် သူ့အပေါ် ဖော်ရွေသဘောကောင်းလှသော အလိုက်သိ အောက်သက်ကျေလှသော မျိုးမမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်မိရင်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

မိန့်လေးအပေါ် ဒီလိုပြုမှုတဲ့ သူ့မသဘောထားကို ခံပြင်းနားလည်မိသည်။

မိန့်လေးရဲ့ စိတ်ထက်ထက်သန်သန်ပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး အခြေအနေက မလွယ်တော့ဘူးဆိုတာ တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်ရသည်။

ဒီကလေးကို ရည်းစားမြန်မြန်ထားဖြစ်အောင် ကူညီသေးပေးတာကတော့ ရိုက်ချက်ပြင်းလွန်းသည်။

အန်ကယ်သာသီရင် မျိုးမမတော့ လွယ်မှာမဟုတ်တော့။

ဒီအမျိုးသမီးနှင့် သူ့သွားရှင်းရမည်။

ဂုဏ်လူရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆူဝေလောင်မြိုက်လာရ၏။

“ကံပါ ဦးဂုဏ်ကြီးရဲ့၊ မမျိုးကို အထင်လွှဲပြီး စိတ်ဆိုး

ပေါ့နဲ့၊ မိန့်နဲ့ကောင်းနဲ့က ဆုံဖို့ကို ကံပါလာတာပါ။ အခုလို

မိန့်က အမှန်အတိုင်းပြောပြတော့ ကိုဂုဏ်ကြီးလည်း စိတ်ရှင်းသွား

တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒက်ဒီမေးတန်းကတော့ မိန့်က ချစ်သူတွေ

ဘာတွေမရှိသေးတော့ မရှိဘူးလို့ပဲဖြေလိုက်တာ။ အဲဒါနဲ့ အစီအစဉ်

မထင်တာတွေဖြစ်ကုန်တာ။ အခု မိန့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတော့

အဲဒီလည်း တစ်မျိုးပြောင်းပြီး စိစဉ်ချင်စိစဉ်မှာပေါ့။ ကိုဂုဏ်လည်း

အဲဒီကို ကူပြောပေးပါ။ မိန့်တို့အဆင်ပြေအောင် ကူညီရမယ်နော်။

အဲဒီလိုပြောရမယ်နော်။ ဒီလိုပြောရတာ မိန့်လည်း အားနာပါတယ်။

ကိုဂုဏ်က လူကြီးပဲဟာ သူ့နားလည်ပေးမှာပါလို့ ကောင်းကိုပြော

တယ်”

သူသည် မိန့်မိန့်ရဲ့ တောင်းဆိုလှည့်ပတ်ပြောနေပုံလေးကို

ရင်ထဲထိခိုက်နာကျင်စွာ ဆွဲအသွယ်တစ်ယောက်လို ဘာမှမတုန်ပြန်ဘဲ
ငေးမော၍သာကြည့်နေမိသည်။

မိန့်မိန့်လေးက ကလေးဉာဏ်နှင့် အနုနည်းသုံးပြီး
လှည့်ပတ်ရှောင်ထွက်နေတာပါလား။

“ကိုဂုဏ်ကြီး မိန့်ပြောတာကြားရဲ့လားဟင်”
သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါ၍ထပ်မေးသည်။
သူ့စိတ်မသက်မသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိရင်း

“ကောင်းပြီလေ၊ မိန့်မပြောရဲဘူးဆိုရင် မိန့်မှာ ချစ်သူရှိ
ပြီလို့ ကိုယ်ပြောပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဂုဏ်လူမျက်နှာ ခပ်ပျက်ပျက်မှာ မိုင်းညှို့သုန်မှုန်သွားတာ
မြင်သဖြင့် မိန့်မိန့် နည်းနည်းတော့ အားနာပါးနာ အနေခက်ရစေ

သူက ဒက်ဒီဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပြီး မိန့်ကို
လက်ထပ်ပါရစေ တောင်းဆိုထားတာ။ မိန့်ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး
သည်းခံခွင့်လွတ် အနစ်နာခံမည့်ပုံလည်းရပါသည်။ သူဒီလို အ
အတာခံတတ်မှန်းသိလို့လည်း မိန့်မိန့်ရောင့်တက်ပြီး ရည်းစား
တာကြေညာရဲလား။

သူကတစ်ဆင့် ဒက်ဒီသိတာဟာ မိန့်ကိုယ်တိုင်ပြောရတာ

ဘက် မျက်နှာပူသက်သာတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဆူပူအော်ငေါက်စရာရှိလျှင်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေတဲ့
သူ့ကို အရင်ကြိမ်မောင်းမှာ။

“ပြောပေးတဲ့နေရာမှာလည်း မိန့်ကို ဒက်ဒီ စိတ်မဆိုး
အောင် မဆူအောင်လို့ သေချာပြောပေးနော်”

ဂုဏ်လူက သက်ပြင်းသာရှိကံ၏။

ချစ်သူလေးက ဒီလိုတောင်းဆိုတော့လည်း ရင်နာတာကို
အသလို ကြိတ်မှိတ်ခံရုံမှတစ်ပါး သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“အဲဒီကောင်လေးကို မင်း အဖျော်တွဲတာမဟုတ်ဘူးနော်၊
ဘာကယ်လက်ထပ်ချင်တာလား”

သေချာအောင် သူထပ်မေးမိသည်။

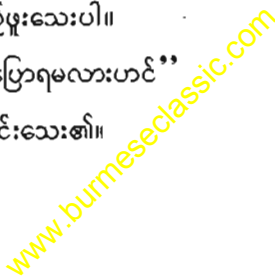
မိန့်မိန့်က တစ်ချက်တော့တွေဝေသွား၏။

ကောင်းက သူ့နောက်လိုက်ရဲသလားဟုသာ သွေးတိုးစမ်း
မေးနေတာ။ လူကြီးတွေသဘောကျနေထိုင်ပြီး တောင်းရမ်း

ထက်ထပ်ယူဖို့တော့ သေချာမဆွေးနွေးကြည့်ဖူးသေးပါ။

“ကောင်းကို ဒက်ဒီနဲ့လာတွေ့ဖို့ ပြောရမလားဟင်”

မိန့်မိန့်က သူ့ဆီကပင် အကြံတောင်းသေး၏။

ဘာလေးမှန်းကိုမသိပါ။

“ကိုဂုဏ်လူ ရှင့်အသည်းကို ကျွန်မ အစိမ်းလိုက်ခဲ့မယ်
ရှင့်မှာမလား၊ မနာဘူးလားပြော” ဆိုတာမျိုးအထိ မိန်မိန်က မေးမြန်း
ပြီးမှ ရက်စက်မည့်ပုံပေါက်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရသူလေးမို့ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူးလေ
သူ့ကို သိပ်ခါးသီးနေတယ်ဆိုရင်လည်း လက်ထပ်ရယူဖို့
ဆိုင်နိုင်ဖို့ထက် သူမအလိုကျ စွန့်လွှတ်ပေးဖို့ သတ္တိမွှေးရတော့
ပေါ့။

ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းအား။

အင်း မလွယ်ပါဘူး မိန်မိန်ရယ်။

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ နီးကပ်လာသလိုလိုရှိပြီးမှ မင်းကို တစ်သိ
သူရင်ခွင်ထဲထည့်ပေးဖို့ ကြည်ဖြူခြင်ပြုဖို့ဆိုတာ လက်တွေ့မှာ လုပ်
သိပ်ခက်ခဲတာပဲကွာ။

“မိန်မိန်ဒက်ဒီနဲ့ အရင်ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦးကွာ”

“ကိုဂုဏ်ကြီးကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် သိလား”

ဒီတစ်ခါ လက်ခံရတဲ့ ကျေးဇူးတွေလောက် နှလုံးသား

မွန်းကျပ်ဖိစီးစေနိုင်တာ မရှိတော့ပါဘူး။

မင်းစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကြီးစားဖြည့်ဆည်းကြည့်

ရဦးမှာပေါ့ကွ။

မျိုးပပသည် ရွှေရောင်ပန်းလွယ်အိတ် ခပ်ရွယ်ရွယ်လေးကို လွယ်လျက် ပလက်မောင်းပေါ်ကဆင်းကာ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

ရုံးထဲကနေ တစ်ယောက်တည်းထွက်လာခဲ့ရတာ ရင်ခုန်သလိုလိုပင်ဖြစ်ရသည်။

ရင်ခုန်ဆိုကြည့်ဦးလေ။

ဂုဏ်ကချိန်းတာ။ ကောက်ဖီဆိုင်ကို ခဏဆင်းလာတဲ့။

ပိုပြီးထူးဆန်းတာက

“မမျိုးတစ်ယောက်တည်းပဲလာခဲ့ပါ” ဆိုတဲ့ သူ့စကား။

ဘာကိစ္စများပါလိမ့်။ မျိုးနဲ့ သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆိုသော်လည်း တစ်ခါမှ ခုလိုမချိန်းဖူးဘူးလေ။

ဖုန်းချပြီးတာနှင့် ကမန်းကတန်းကောက်ထွက်လာခဲ့သော

ချီးသည် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့အရောက် မှန်ချပ်ကြီးများကို ထွင်းဖောက်ကာ မြင်နေရသော ဂုဏ်လူမျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းကြောင့် ရင်ထဲလှစ်ခနဲ တစ်ချက်စိုးထင်သွားသည်။

သူက လမ်းမပေါ်ကမြင်နေရသည့် မှန်ချပ်နှင့်ကပ်လျက် စားပွဲမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေတာ။

ဆိုင်က ကိုယ်တိုင်ယူနေစံမို့ အလုပ်မရှုပ်အောင် မျိုးအတွက်ပါ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပိုယူထားတဲ့ ပုံကိုကြည့်လျှင် သူ့ပြောချဉ်းစကားက အရေးကြီးပုံပေါ်သည်။

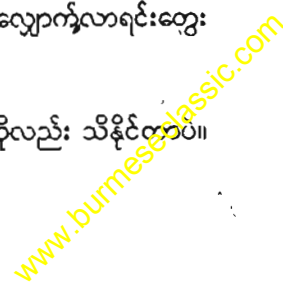
သူ့မျက်နှာထား ရှုတည်တည် ခပ်တင်းတင်းကို လှမ်းအကဲခတ်၍ မျိုးစိတ်ထဲ ပိုထင်လာသည်။

သူတည့်တည့်မတ်မတ် စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက အေးစက်တင်းမာပြီး စိတ်ဆိုးနေသလိုပဲဟု မျိုးထင်မိသည်။

သူစိတ်ဆိုးအောင် မျိုးဘာလုပ်မိသလဲ။

ဘုရားရေ။ မဟုတ်မှလွဲရော ဟိုကောင်မလေးကိစ္စများ ဂုဏ်သိသွားပြီလား။ သူထိုင်နေရာစားပွဲဆီ လျှောက်လာရင်းတွေ့သည်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီက မပီရီတော့ သိမယ်ဆိုလည်း သိနိုင်တာပဲ။

မျိုးပပက သူ့ကို ခပ်အေးအေးပဲ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။
ဂုဏ်က ပြန်မပြုံးဘဲ ခေါင်းဆက်ရုံဆတ်သည်။

“ထိုင်ပါ မမျိုး”

“ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စများလဲ”

မျိုးက ထိုင်ခဲ့မှာ အသာအယာထိုင်ပြီးတာနှင့် မေးလိုက်
ပါသည်။ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် သူပြောတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်အောင်
စိတ်စောနေမိတာပါ။

မျိုးပပဟန်ပန်လေးက ခပ်တည်တည်ပင်။

ဂုဏ်လူသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ အတွင်းစိတ်သဘောမော
ကို အတော်လေးအံ့ဩမိသည်။

အပေါ်ယံကြည့်တော့ ကိုယ့်ညီမအရွယ် မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို အိမ်ကမသိအောင် ရည်စားစမ်းခိုးထားဖို့ အားပေးကူညီ
မည့်သူဟု မထင်ရပါလား။

“မိန်မိန်ဖူးနီအကြောင်းပြောမလို့”

“မိန်လေးအကြောင်း”

သူမက ချစ်စနိုးနှင့် မိန်လေးဟုပင် ခေါ်နေသေးသည့်
အား မိန်းမတွေများ တယ်လန့်စရာကောင်းပါလား။

“မိန်လေးကို ကောင်မင်းသုန်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်နဲ့ ဂျှင်းပေး
တာ ဘာသဘောလဲ မမျိုး၊ မမျိုး ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်
လုံးဝမထင်မိဘူး၊ ကိုယ့်ညီမလေး မသိနားမလည်အရွယ်အပေါ်မှာ
ခင်ဗျား ဒီလောက်မရက်စက်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျာ”

သူ့စကားကြောင့် မျိုးပပမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ရှင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဂုဏ်ရဲ့၊ မိန်လေးနဲ့
ကောင်းကို ကျွန်မက ဘာလို့ဂျှင်းပေးရမှာလဲ၊ ကြုံလို့မိတ်ဆက်ပေး
မိတာပဲရှိတာ၊ မိန်မိန်က ကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့
ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားတတ်တဲ့အရွယ်ပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားပယောဂ မပါဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
မညာစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားဖက်က ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု တွန်းပို့တာပါ၊
ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အရောက်ပို့တာ၊ ကျွန်တော့်ကို မိန်လေး အားလုံး
ပြောပြတယ်”

သူဤသို့ ဒေါသနှင့် ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလျှင် မျိုးပပ
လည်း ရှူးရှူးရှားရှား အသက်ရှူမြန်လာရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး သင်းက ဟိုကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်
တော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပုံစံနဲ့ နာကျင်ခံခက်နေပါလား။

“ဘာပြောပြလဲ၊ ကျွန်မအပြစ်လိုပြောလား၊ သူ့ကို ကျွန်မ ရှေ့ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းရဲတယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို အဲလို ဘာလှိုင်းကြီး လာမအော်ပါနဲ့ဂုဏ်၊ ကျွန်မသည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မေးမယ် အဲဒီကောင်မင်းသုန်က လူကောင်းလား၊ တေလေဂျိုပိုးလား”

“ဘာမကောင်းစရာရှိလဲ၊ အဲဒီကောင်လေးက ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မခိုင်ရဲ့မောင်”

“မခိုင်ရဲ့ မောင်၊ ဟား ဟား ဟုတ်တာပေါ့၊ မခိုင်အမေရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ကပါလာတဲ့သားလေ၊ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီး လေလွင့်ပျက်ဆီးနေတဲ့ကောင်၊ နာမည်ပျက်ရှိတယ်ဆိုတာ ထည့်ပြော ပေးဦးလေ၊ ဒါကို ခင်ဗျားက ကွန်ပျူတာနဲ့ကျောင်းပြီးထားတယ် ဘာညာမိတ်ဆက်ပေးတာ မဟုတ်လား”

ဂုဏ်လူ အတိအကျပြောသဖြင့် မျိုးပပ အင်္ဂါမိအံ့အား သင့်ရ၏။ သို့သော် အလျော့မပေးဘဲ

“အို အဲဒါတွေ ကျွန်မမှမသိဘဲ၊ ကျွန်မက မခိုင်ဆီက သိရသလောက်ပဲ ပြန်ပြောပြတာ၊ ကောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဘာမှအာမခံချက်ပေးမထားဘူးလေ၊ ဟိုကောင်မလေးက သူ့ဟာသူ

ရည်းစားမထားဖူးလို့ အရူးအမူးစွဲလန်းသွားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ကြိုက်မယ်ဆုံးဖြတ်ရင် အကြောင်းသိအောင် သူ့အရင်စုံစမ်းပေါ့၊ ဘာကိစ္စ ဘေးလူတွေ လိုက်အပြစ်ရှာရမှာလဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက မိန်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လုံတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို အန်ကယ်သီလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးမို့လား၊ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး အမှန်အတိုင်း တကယ့်ကိုပြော ပြရမယ်”

သူဒီလိုဆိုလိုက်တော့ မျိုးပပ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။ နန်ကယ်သာ မျိုးအကြောင်းသိသွားလျှင် မတွေ့ဝံ့။ သူ့သမီး ထွဋ်ထွဋ်ဖူးဖူးလေးကို ဒီလိုအောင်သွယ်ရပါမလားဆိုပြီး မျိုးကို ကုမ္ပဏီကနေ ကန်တောင်ထုတ်မလားမပြောနိုင်။

မျိုးပပရဲတင်ထားတဲ့ ခေါင်းတင်မောင်းတင် အရှိန်ကြီးက ချက်ချင်းလို ဒုန်းခနဲပြုတ်ကျသွားပါသည်။

“မျိုးတောင်းပန်တယ် ဂုဏ်ရယ်၊ ဂုဏ်က ဒီလိုပြောတော့ မျိုးလည်း စိတ်တိုသွားမိလို့ပါ၊ တကယ်အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိန်လေးကို ရိုးရိုးပဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပါ၊ သူတို့ တကယ်ကြိုက်

သွားမှန်းမျိုးတောင် သေချာမသိပါဘူး ဂုဏ်ရယ်၊ မျိုးကိုယုံပါ။
 ကောင်းက မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုပြီး ခဏခဏ ခေါင်းစားနေလို့သာ
 မျိုးက မိတ်ဆက်ပေးမိတာပါ။ အဲဒါမှားသွားပြီလို့ မျိုး အရမ်းနှောင်
 တရနေတာ၊ မိန်လေးက သူစိမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မျိုးညီမတော်နေတာ
 ပဲ။ အန်ကယ်ကလည်း အလုပ်ပေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဒီလို
 မိသားစုအပေါ် မျိုးက မကောင်းတဲ့စိတ်အကြံနဲ့ လုပ်ပုံမလားလို့၊
 အန်ကယ်သိရင် အထင်လွဲသွားပါဦးမယ်၊ အန်ကယ်ကိုတော့ သွားမ
 ပြောလိုက်ပါနဲ့နော်၊ မိန်လေးကိုပဲ မျိုးတွေ့ပြီး ချောမော့နားချပါမယ်၊
 သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလည်း ဖြတ်လိုက်ပါလို့ပဲ တိုက်တွန်းရမှာပေါ့
 မဟုတ်ဘူးလား။”

လေသံပြောင်းသွားသော မျိုးပပသဏ္ဍာန်က သြချရ
 လောက်၏။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါဘိက္ခာ။

ဂုဏ်လူက ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးဖွရင်း သက်ပြင်း
 တစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အခုအရေးကြီးတာက မိန်လေးကို ဒီချာတိတ်လက်ထဲ
 ပါမသွားအောင် ကယ်တင်ဖို့ပါပဲ။

မိန်လေးက အဟုတ်ထင်ပြီး သူ့ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြောပြီး

သက်ထပ်ဖို့အထိပင် ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။

ဂုဏ်လူရင်ထဲ နင့်နေအောင် ထိခိုက်ခံစားရသည်။

မျိုးပပကို မကျေနပ်သော်လည်း နောက်ထပ်စကား ပြော
 ချင်စိတ်မရှိ။

ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာကိုပင် မမြင်ချင်အောင် စိတ်ပျက်
 ဆထင်သေးမိသည်။

သူမ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

ကိုယ့်ရင်ထဲက သည်းဦးပန်းကလေးကို တစ်ပါးသူ

သက်ထဲ ဘာကြောင့်ထည့်ပေးချင်တာလဲ။

ဂုဏ်က မျိုးပပကို ခင်မင်ယုံကြည်စွာနှင့် မိန်မိန်လေး

အပေါ် ငယ်စဉ်ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း
 ဖွင့်ပြောပြထားပါလျက်နှင့်။

မျိုးသည် ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်းပင် သူ့နှလုံးသားကို မမြင်

သော လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်ပုတ်လိုက်တာ
 ဖြစ်သည်။

ဒီအဆုံးအရှုံးနာကျင်မှုကို သူ့ကိုဘာကြောင့် ရစေချင်တာလဲ

ဂုဏ်လူမစဉ်းစားတတ်။

မိန်မိန်ဖူးနီကိုသာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလျှင် သူဘယ်
လောက်ထိ နာကျင်ကြေကွဲ နှမြောလွမ်းဆွတ်ရမည်ဆိုတာ မသိလို
လား။

ဒါမှမဟုတ် ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီး ကြေကွဲရမှာကိုပဲ မြင်ချင်လို့
လား။

အဲဒီလိုမြင်ချင်တာက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။
ဂုဏ်လူက မျိုးပပကို စိတ်ပျက်ခါးသီးစွာ ကြည့်နေမိစစ်
မျိုးပပက ဂုဏ်လူ၏အကြည့်ကို ခံစားမိပါသည်။
ဂုဏ်လူ မျိုးကို နာကြည်းသွားခဲ့ပြီ။

အရင်ကမျိုးအပေါ် နှစ်လိုမက်မောခြင်းမဟုတ်ရင်တောင်
ခင်မင်နွေးထွေးသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်တတ်သေးသည့်
အခုတော့ သူ့အကြည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ ဥပေက္ခာနှင့် စိမ်းကာ
သာရှိတော့သည်။

အင်းလေး ရှိပါစေတော့။
မျိုးချစ်တဲ့သူဆီက အချစ်တွေကို မရနိုင်လျှင်တောင် အနစ်
တွေ၊ ခါးသီးမှုတွေ မကျေနပ်ခံပြင်းမှုတွေကို လက်ဆောင်အပြစ်
ယူဆောင်သွားရမည်ပေါ့။

မျိုးအတွက် အမှတ်တရပါ ဂုဏ်ရယ်။
ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ တစ်ခုခုတိုင်းဟာ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ
ဦးစစ်စေတဲ့ အမှတ်တရချည်းပါပဲ။

မျိုးပပသည် သူ့လုပ်ရပ်တစ်ခုရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက်
သူမ၏ အတွင်းစိတ်၌ ကျေနပ်နေမိပါသည်။

ဂုဏ်။
ရှင်မြတ်နိုးတဲ့ သန့်သန့်စင်စင် အဖူးအငုံ နုနုထွတ်ထွတ်
သေးဟာ အချစ်ဦးသူရှိခဲ့ပြီ။

ရှင်ဟာ သူ့ရဲ့ပထမဦးဆုံးလူ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့
ဘူး။

မိန်မိန်ဖူးနီမှာ ရည်းစားဦးရှိခဲ့ပြီ။
တကယ်လို့ ကံကောင်းလို့ ဆုံဆည်းခဲ့ရင်တောင် ရှင်ဟာ
မိန်မိန်ဖူးနီရဲ့ ဒုတိယလူပဲ။

အချစ်ဦးတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။
မျိုးလိုချင်တာ အဲဒါပဲလေ။
ကျွန်မအတွက် ဘာမှမရနိုင်တော့တာ သေချာရင်
လက်လှမ်းမီသရွေ့တော့ ကျွန်မ ပျက်ဆီးခဲ့မှာပဲ။

ကျွန်မကို စိတ်ပုတ်တဲ့မိန်းမလို့ ထင်ချင်လည်းထင်နေ

“ဒီမှာ မမျိုး”

“ရှင်”

အကြည့်ချင်းအားပြိုင်နေရာမှ ဂုဏ်လူက ဒေါ်လိုက်

“ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို ပြောပြလိုက်

ခင်ဗျားရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာမသိလေမယ့် မိန်မိန်အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ထားမိတဲ့ မေတ္တာက ရာသက်ပန်အတွက် သူဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ကျွန်တော်ရင်မှာ တစ်သက်လုံး သူ့ကိုပဲ ချစ်သွားမယ်ဆိုတာပဲ”

မျိုးပပက လှောင်ရိပ်စွန်းသော နှုတ်ခမ်းမဲ့နှင့် ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။

ချစ်စမ်းပါ။ သူ့ကိုရှင်ကြိုက်သလောက် ချစ်လိုက်တာ ကျွန်မဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ။

ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငိုလည်းမငိုပါဘူး။

မျိုးပပက မသိမသာလေး အံကြိတ်ရင်း သူမကို အားတင်းလိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားဖက်က မိန်မိန်အပေါ် သဘောရိုးနဲ့ မိတ်ဆက်

ပေးခဲ့တာဆိုရင် အခု အဲဒီကောင်လေးအကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ရှေ့ဆက်မပတ်သက်သင့်တဲ့ လူဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်တားမြစ်ပါ။ သူတို့ကို အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားဆိုရင် အခုအဆက်အသွယ်ပြတ်အောင် ခင်ဗျားကြိုးစားကြည့် ရမှာပေါ့ ကိုယ့်အမှားကိုယ်ပြင်ပါ ဒေါ်မျိုးပပ။ အန်ကယ်မသိစေချင် ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့အမှားကို ခင်ဗျားတာပန်ယူဖြေရှင်းလေ။ ဒါမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မဖြတ်ခိုင်းရင်ရော ရှင်ဟာမလေးက ကောင်းကို ပြတ်နိုင်မှာမို့လို့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလိမ်ထားတာတွေတော့ ပြောရမှာ ပေါ့”

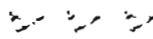
“အဲမယ်လေးနော် ရှင်ဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေရင် အမြင် ကပ်လာပြီ။ ခိုးပြေးကြဟေ့လို့တောင် တိုက်တွန်းပစ်ချင်လာပြီ”

“ဘာဗျ ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ”

“ဪ ဂုဏ်တစ်ယောက်ကလည်း ပြုတူးပြုတ် အော် နေပြန်ပြီ။ ဒါလေးတောင် မကြားရဲဘူးဖြစ်နေတာကိုး။ ဟင်း ဟင်း ကျွန်မကစတာပါ။ ကိုအကဲပိုရယ်။ အလကားစတာပါနော်”

ဂုဏ်လူမျက်နှာထားတင်းတင်းကြောင့် မျိုးပပက သူ့စကားကို ကမန်းကတန်း ပြန်ပျော့ချလိုက်ရပါ၏။

ရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်နေတာကတော့ ဂုဏ်လူရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ပြီး အရာရာစိန်ခေါ်ပစ်လိုက်ချင်မိတာဖြစ်သည်။

ဂုဏ်လူက အန်ကယ်ရာဇာကို ဘာမှအသိမပေးသေးပေမဲ့ ချစ်မေက မမျိုးနှင့် မိန်လေးတို့ ဖုန်းထဲက ပြောစကားတွေကိုကြားပြီး အန်ကယ်ဆီ ပေါက်ကြားသွားစေခဲ့သည်။

ပြဿနာက ထင်တာထက်ပိုစောသွားသည်။

မျိုးပပရဲ့ပယောဂနှင့် သူ့သမီး ရည်းစားရနေပြီဆိုတာ မင်းမင်းရာဇာဆီသွားတဲ့အခါ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲဒေါသဖြစ်လေတော့သည်။

မျိုးပပကို ရုံးခန်းမှာခေါ်တွေ့ပြီး ချက်ချင်းအလုပ်က ထုတ်ပစ်သည်ဆိုသဖြင့် မိန်မိန်ဖူးနီမှာ ဒက်ဒီကို မနည်းတောင်းပန်ခေါ်၏။

တကယ်တော့ မမျိုးနှင့်သိပ်မဆိုင်။

ကာယကံရှင် သူမမှာသာ အပြစ်ရှိချင်ရှိမှာပါ။

မမျိုးကို မထိခိုက် မနစ်နာစေချင်သဖြင့် မိန်မိန်က ဒက်ဒီ
နှင့် အခြေအတင်ဆွေးနွေးရတော့သည်။

ကောင်းကိုမခွဲနိုင် မရက်စက်နိုင်ပေမဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်
ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ရသည်။

တကယ်လည်း ကောင်းနှင့်ထပ်တွေ့ခွင့်မရ။

တစ်ဖက်က ကောင်းမင်းသုန်မှာလည်း ဘုမသိဘမသိ
အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခံရသဖြင့် ခံပြင်းပေါက်ကွဲနေပြီး မိန်မိန်ပူးဖိုနှင့်
တွေ့နိုင်ရန် အသည်းအသန်ကြိုးပမ်းနေ၏။

ဒက်ဒီ ကိုဂုဏ်နှင့် ကြီးမေတို့ကလည်း ပြန်ဆက်သွယ်မှာ
စိုးရိမ်ပြီး သူမကို အလစ်မပေးကြချေ။

မိန့်သဘောကတော့ သူနှင့်တစ်ခါလောက် အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြချင်ပါသေးသည်။

ကြီးမေနှင့်အတူ လှည်းတန်းဈေးသို့ လိုက်လာပြီးမှ အသား
တန်းဖက် မလျှောက်ချင်ဘူး ခေါင်းမူးတယ်ဟု အကြောင်းပြကာ
အဆက်အသွယ်ကလေးမှ အင်းမိန်လမ်းမပေါ်သို့ မိန်မိန်လျှောက်လာခဲ့
သည်။

ကြီးမေဈေးဝယ်ရင် တပတ်ဆယ်ရက်စာဝယ်တာမို့
တစ်နာရီကျော်လောက်တော့ အနည်းဆုံးကြာတတ်သည်။ ဒီလို
ချိန်မှာ မိန်မိန်က ကောင်းနှင့်တွေ့ဖို့ချိန်ထားတာ။

တွေ့ချင်လွန်းလို့သာထွက်လာတာ တကယ်တမ်း ဘယ်မှ
ဆေးဝေးသွားလို့ကမဖြစ်။

စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောချင်တာပါ။ အိမ်မှာ အခြေအနေ
ကောင်းလို့ မိန့်ကို မရအရမဆက်သွယ်ဖို့မှာချင်တာ အဓိကဖြစ်
သည်။

ဖုန်းထဲကနေ မလာပါနဲ့တားလည်း ကောင်းကံနားမ
ထောင်။

ခြံရှေ့ထိ ဇွတ်လာနှောင့်ယှက်နေတာမို့ ဒက်ဒီက သူ့ကို
စိန်ခေါ်တယ်ထင်ပြီး ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာ။

ကောင်းအကြောင်း စတင်ပြောမိတာကိုက မိန်မိန်အမှားပါ
ပဲ။ ပိုပြီးထပ်မှားတာက မမျိုးအောင်သွယ်မှန်း ဒက်ဒီသိသွားတာပဲ။

ခုတစ်ခါ သူနှင့်တွေ့ဖို့ကြိုးစားရင်ရော မိန်ထပ်မှားဦးမှာ
လား။

နလုံးသားမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ကြောက်ရွံ့နေသည်။
လက်ဖျားတွေက အေး။ ခြေလှမ်းတွေကနားလျှက်

ခလုတ်လည်းတိုက်မိသေးသည်။

“မိန်မိန်ဖူးနီ”

“ဟင်”

နာမည်ခေါ်သံကြားတော့ ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းရဲ့
သူငယ်ချင်း ဖိုးလပြည့်ဖြစ်နေသည်။

“ဖိုးလပြည့်”

“ဟုတ်တယ်မိန်မိန် ကျွန်တော် မိန်မိန်ကိုစောင့်နေတာ။

ကားကဟိုဖက်မှာရပ်ထားတယ် လာ လာ”

ဖိုးလပြည့်က သူမကို ခပ်သွက်သွက်လာခေါ်တာဖြစ်၏။

မိန်မိန် သူ့နောက်က ခပ်မြန်မြန်လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟိုကောင်လည်း အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ကား

ဘောင်မမောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲမောင်းရတာ”

“ဟုတ်လား”

“မိန်မိန် သူ့နောက်လိုက်တော့မယ်မို့လား”

“အို မဟုတ်တာဘဲ၊ ဈေးလာရင်းနဲ့ ခဏလေးလာတွေ့

တာပါ”

“ဪ ဪ”

ဖိုးလပြည့်က အစိပွါယ်ပါပါပြုံးသည်။

သူနှင့်ကောင်းကောင်းကတော့ ကြိုတင်တိုင်ပင်စီစဉ်ပြီးသား

ပါ။

မိန်မိန်ကတော့ ကောင်းအစီအစဉ်တွေကို သိပုံမရ။

ဒါကြောင့်လည်း မိန်မိန်ဖူးနီဆီမှာ ဘာအထုပ်အပိုး ဘာ

အဝတ်အစားအိတ်မှ ပါမလာခဲ့တာဖြစ်မည်။

ပခုံးလွယ်သော ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်သေးသေး ပြောင်လက်

လက်ကလေးတစ်ခုပဲပါတာတွေ့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးလပြည့်ကတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဒီလို ရင်ခုန်စရာ စွန့်စားမှုမှာ ကူညီချင်သူဖြစ်သည်။

ဒီလောက်လှတဲ့ ရှုမငြီးစရာကောင်မလေးကို ကောင်းကောင်းရယူပိုင်ဆိုင်ချင်မယ်ဆိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်စရာ။ တပ်မက်ချင်စရာပဲလေ။

သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား။

အနားမှာ ပန်းပွင့်လေးတွေပါသော စကဒ်ပျော့အိမ်က ခူးဆစ်ကျော်ရုံဖုံးတာမို့ သွယ်နုဝင်းမွတ်သော ခြေသလုံးလေးက မြင်သူငေးချင်စရာ။

မင်းဝတ်ရောင် ပုခုံးကြိုးချည်အင်္ကျီလေးပေါ်ကမှ ဂျင်းဝတ်ကုတ်ပုံဆန်လေးကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

သူမရဲ့ ရုပ်ရည်နှင့် ယန်ယန်လေးမှာ အပြစ်ပြောစရာ အဆင်မပြေတာဆိုလို့ တစ်ခုမှရှာမတွေ့ပေ။

ကောင်းကင် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တကယ့်ရှယ်လေးကိုမှ ရှာဖွေတတ်သည်။

ဖိုးလပြည့်သည် ကောင်မလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

သူတောင် အားကျသလို ရင်ဖိုသလိုလိုဖြစ်လာပါသည်။

ကောင်းတော့ စွန့်စားပျော်ပါတယ်လေ။

“ဖိုးလပြည့်”

“ဗျာ”

“လျှောက်မှာလျှောက်တာမဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်လို့

ပြန်လှည့်ကြည့်နေတာလဲ”

ဖိုးလပြည့်က ပြုံးစိစိဖြင့်

“မိုက်လွန်းလို့ကြည့်မိတာပါ၊ ကောင်းကို ကျွန်တော်

အရမ်းအားကျလို့ဗျ”

မိန့်မိန့်သည် ပွင့်လင်းသော သူ့အပြောကို ရိုန်းခနဲရှက်သွား

မိကာ

“ကဲ ကြည့်မနေနဲ့တော့၊ ကားဆီရောက်တော့မှာကို

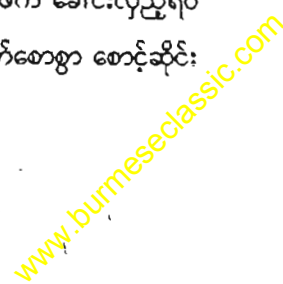
မဟုတ်ဘူး”

“ရောက်ပါပြီဗျာ ဟိုမှာ”

လမ်းချိုးတစ်ခုရဲ့ထိပ်နားမှာ လမ်းမဖက် ခေါင်းလှည့်ရပ်

ထားတဲ့ ကားအနီးမှာ ကောင်းမင်းသုန်က စိတ်စောစွာ စောင့်ဆိုင်း

၏။

၁၈၈

ဆုလေးနွယ် (ရန်တုန်တက္ကသိုလ်)

“လာမှလာပါမလားလို့ မိန့်လေးရာ၊ မှန်းဆက်တာလည်း
မရဘူး”

“ဟယ်တော့ မှန်းတောင် ကားထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ”

မိန့်လည်း ပျာယီးပျာယာနှင့် ခုမှပဲသတိရ၏။

“ကဲ ကျန်ခဲ့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကားပေါ်မြန်မြန်
တက်လိုက်တော့”

သူတို့နှစ်ယောက်သား ရေးကြီးသုတ်ပြာပုံစံဖြင့် ကား

တံခါး ဖွင့်ပေးကြသည်။

“အချိန်မရဘူးနော် ကောင်း၊ ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”

သူမက ပူပူပန်ပန် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာမေးမိသေး၏။

ဖိုးလပြည့်က ကောင်းမျက်နှာကို ဘယ်လိုလဲဟုကြည့်

သည်။

ကောင်းပြောထားတဲ့ အစီအစဉ်က မိန့်မိန့်ဖူးနီကို တစ်ခါ

တည်း ခိုးပြေးဖို့ဖြစ်သည်။

ခုတလော မိန့်မိန့်နှင့်တွေ့ဖို့ ခက်တာမို့ ရလာတဲ့အခွင့်

အရေးကို ဒီကောင် လက်လွှတ်ခံမှာမဟုတ်။

ကောင်းက ချစ်စရာကောင်းလှသော မိန့်မိန့်မျက်နှာလေးကို

တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြု ခေါင်းဆတ်လိုက်
သည်။

“ဖိုးပြည့် ကားပေါ်တက်၊ တစ်နေရာသွားမယ်”

“အိုကေ သေချာတယ်နော်”

ဖိုးလပြည့်က ရှေ့ခန်းမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်လိုက်၏။

မိန့်မိန့်နှင့် ကောင်းက နောက်ခန်းထဲမှာအတူတူ။

ကောင်းအနေနှင့်ကတော့ သူမဒက်ဒီ ဘယ်လိုပဲတားတား

မိန့်မိန့်ကို ရအောင်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။

လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

အချစ်မှာ တရားတာ မတရားတာ သူမသိ။

အဓိကက ဂုဏ်လူကို အရှုံးမပေးဖို့ဘဲ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို

ပြန်ပြင်ဖို့ စိတ်မကူး။

ဒီလိုလုပ်မိတာကို မိန့်မကျေနပ်ဘူးဆိုလည်း သူအစွမ်း

ကုန် ချောမော့တောင်းပန်လိုက်မည်။

“ကောင်း”

ရုတ်တရက် အနားကပ်ခေါ်သံလေးကြားမှ ကောင်းမင်း

သုန် လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ကောင်းရဲ့၊ စကားလည်း
မပြောဘူး၊ ဒါက အခု ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဟင်”

မိန်မိန်ဖူးနီက ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေနှင့်မို့ ကြာရှည်
တိတ်ဆိတ်မနေနိုင်ဘဲ သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“မစဉ်းစားပါဘူး၊ ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောရအောင်ကွာအော်”

“ဪ အေးအေးဆေးဆေး အဝေးကြီးသွားလို့မှမရတဲ့
ဥစ္စာ၊ ကားပေါ်မှာပဲ ပြောရမှာပဲထင်တယ်”

ခါတိုင်းလို မိန်တို့နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ ကားရှေ့ခန်း
မှာ ဖိုးလပြည့်ရှိနေတော့ မိန်စိတ်ထဲ မလွတ်လပ်သလိုဖြစ်နေသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ”

ကောင်းက သူမမျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပခုံးလေးကို
ဖွဖွဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ၊ ဖိုးလပြည့်ရှိတယ်”

သူ့လက်ကို ရှက်စနိုးဖယ်ချဲ့ရင်း မိန်က သတိပေးသည်။
ကောင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“ရပါတယ် ဒီကောင့်ကို ဂရုမစိုက်နဲ့”

“အို ကောင်းအော်”

“မချစ်ဘူးလား”

သူက တိုးတိုးမေးသည်။

“ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပေါ့ကောင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒက်ဒီသိသွားရင်မလွယ်ဘူး၊ မိန်က ပြတ်သွားပြီလို့ ပြောထားတာ၊
မိန်တို့တကယ်လည်း ခဏလောက်တော့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထား
မှ ဖြစ်မယ်၊ ကောင်းကို မိန်တောင်းပန်ပါတယ် ကောင်းနဲ့လာတွေ့
တာသိရင် ဒက်ဒီက ကိုဂုဏ်ကြီးနဲ့ ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးမယ်လို့
ပြောထားတယ်၊ မိန်က လုံးဝမဆက်သွယ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးထား
လို့သာပေါ့”

“အခု ကိုယ်ရှိတာပဲ၊ မင်းဒက်ဒီကို မကြောက်နဲ့တော့”

“ပြီးတော့ ကိုဂုဏ်ကြီးကလည်း”

သူက တစ်ပိုင်းအစနှင့် မိန်နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖျားနှင့်
လာပိတ်ပြီး

“ဒီလူကြီးအကြောင်းမပြောနဲ့၊ ကိုယ်မကြားချင်ဘူး”

“မိန်က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြနေတဲ့ဟာကို”

“မရှင်းပြနဲ့တော့ ရပြီ၊ မိန် ကိုယ့်နားရှိရင်တော်ပြီ”

“ခက်တာပဲ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကောင်းရဲ့”

“မိန်လေးရော ကောင်းနဲ့အတူတူ မနေချင်ဘူးလား”

ဒါက မေးစရာလားနော်။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် အတူတူ နေချင်မှာချည်းပဲပေါ့။

သူက ပြုံးစစလေးမေးရုံမဟုတ်ဘဲ မိန်ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုး ပွတ်သပ်နေသဖြင့် မိန်လည်း ခါတိုင်းလို သူ့ပုခုံးကို ဖွဖွမီ မိလေသည်။

သူ့ဆီက စီးကရက်နဲ့အတူ ရနေကျ ဘော်ဒီစပရေးနဲ့ လေးတစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်ရတာမို့ မိန်ရင်မှာ ဖိုခနဲနွေးရသည်။

သူက မိန်နှင့်တွေ့မှာမို့ ပိုရှိုးထုတ်လာသလားမသိပါဘူး။

အိတ်တွေအများကြီးပါသော ဘောင်းဘီထူပွပွနှင့် မိန် သဘောကျသော အော်တာရှပ် ကော်ဖီရောင်လေးကိုဝတ်ထားပြီး မွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ပုံစံက ပျော်လည်းပျော်နေတဲ့ပုံ။

မိန်ကတော့ စိတ်မအေးတာမို့ သူ့လိုမပျော်နိုင်။

စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် နောက်ဆံတင်းနေသည်။

ဆွေးမှာရပ်စောင့်နေတဲ့ ဦးဆာကားပေါ်မှာသာ မိန်ကိုမဆွေး

ရင် ကြီးမေတော့ မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံးနှင့် ပူပန်ပျာယာခတ်သွား ခေါ်လိမ့်မည်။

မိန် သူ့ဆီလစ်ပြီဆိုတာလည်း တွက်မိမှာပဲ။

ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှိန့်ထားမိရာက မိန်က ခေါင်းပြန့် ခတ်သည်။

ဖိုးလပြည့်မောင်းနေတာက အရှိန်များလိုက်တာ။

ဟိုင်းဝေးသွားမှာကျနေတာပဲ။

အင်းစိန်ကနေ မင်္ဂလာဒုံဖက်ပင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဘယ်ဆိုင်သွားမှာလဲ ကောင်းရဲ့၊ တဖြေးဖြေးနဲ့ မြို့ပြင်

ရောက်တော့မယ် ကြည့်ဦး၊ မောင်းနေလိုက်တာ တကတည်း အချိန် ခရပါဘူးဆိုမှ”

မိန်မိန်က နှုတ်ခမ်းဆုချင်လာ၏။

သူ့မပြောပဲ ငြိမ်နေလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

ကောင်း မင်းသုန်ရိပ်မိလာသည်။

သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရမှာလဲ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။

မိန်မိန်က သူ့ကို အတော်ယုံနေသည်။ ခုထက်ထိတောင်

ဆိုင်တစ်ခုခုကို သွားနေသည်ဟု ထင်နေဆဲ။

ဖိုးလပြည့်သည် သူ့ကားသူသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေလျှင်
ကားနောက်ခန်းက ပဋိပက္ခကို စိတ်မဝင်စား လှည့်လည်းမကြည့်
ပေ။

သူတို့ဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့် တစ်နေရာကို ဦးတည်
ခေါ်လာတယ်ဆိုတာ မိန်မိန်သဘောပေါက်သွားရပြီ။

သို့သော် ဤသို့သဘောပေါက်လိုက်မိချိန်ဟာ နောက်ကျ
သည်။

အခုဆိုရင် ကားက မြို့ပြင်ဖက် ဦးတည်နေခဲ့ပြီ။

လှည်းတန်းကနေ အများကြီးလှမ်းလာခဲ့ပြီမဟုတ်လား
ကြီးမေက ညနေပိုင်း ဈေးဝယ်မည်ဆိုပြီး ထွက်လာတာနဲ့
အခု နေရောင်ပင်ပျောက်ကာ ညနေစောင်းဖြစ်နေပြီ။

အခြေအနေကို အံ့အားသင့်ပြီး တခဏငြိမ်တွေ့သွားမိတဲ့
မိန်မိန်ဖူးနီက သတိဝင်လျက် ကောင်းဖက်သို့ ဖျပ်ခနဲပြန်လှည့်လိုက်
၏။

ကောင်းရဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲမိကာ
“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီလိုအကြံကို မိန်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မိ
တို့နှစ်ယောက်က တကယ်လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲကောင်းရဲ့

မိန်းမလိုပါဘူးနော်၊ ကောင်း မိန်စကားကိုနားထောင်ပါ၊ ကား
ပြည့်လှည့်ခိုင်းလိုက်နော်”

မိန်မိန်က ချောမောတောင်းပန်သော်လည်း ကောင်းမင်းသုန်
က ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သလို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးသာ ခေါင်းယမ်း

“လှည့်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ သိပ်မကြာခင်ရောက်တော့မှာ”
“ဘယ်ကိုရောက်တော့မှာလဲ”

သူက မိန်နားရွက်လေးနား မျက်နှာငဲ့ချပြီး
“ချစ်နီဗွာန်ဘုံလေးပေါ့”

“မရဘူး မိန်မသွားဘူး၊ ကားပေါ်ကခုန်ဆင်းချပစ်လိုက်
ကနော်၊ ကောင်းကို မိန်ပြောနေတယ်”

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ အဲလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့
မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ်အသည်းကွဲသွားမှာပေါ့”

သူက စိတ်မချသလို ရင်ခွင်ထဲ အတိုးဆွဲဖက်ထား၏။
“လွတ်”

မိန်ရုန်းပေမဲ့ သူမလွှတ်ပေ။ နှုတ်ကသာ တထွတ်ထွတ်နှင့်
ကောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည်။

ချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင်လို့။ ပြန်မလွှတ်နိုင်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်တွေနဲ့ပဲ မိန့်ဘဝက နစ်မြန်းရမှာတဲ့လား။

မိန့်မိန့်ရင်တွေ ချောက်ချားတုန်ယင်ပြီး တဆတ်ဆတ်ခုန် နေသည်။

သူနှင့်မိန့်မိန့်ကို ရုန်းရင်းဆန်ခတ် လုံးထွေးငြင်းခုန်ပြောင်း ဆန်နေဆဲမှာပဲ ကားက မှော်ဘီထဲဝင်လာခဲ့ပြီ။

သူ့အပြုအမူနှင့် အနိုင်ယူမှုကို မိန့် မကျေမနပ် ထုဂိုက်ရုန်း ကန်နေပေမဲ့ အချည်းနှီးပင်။

သူက နောက်ဆုတ်မည့်ပုံမရပါ။ မိန့်ကိုမရအရသိမ်းပိုက် တော့မည့်ဟန်မျိုးရှိသည်။

ဒီလိုပုံနှင့် အချစ်ခရီး အစပျိုးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူး သော မိန့်မိန့်ဟာ ကောင်းကို ဒေါသလည်း အတော်ဖြစ်မိ၏။

“မိန့်မိန့်”

“ဖယ် ရှင်လာမထိနဲ့ သွား”

ဖိုးလပြည့်က အရှိန်မြင့်ပြီးမောင်းလာသော ကားသည် မှော်ဘီမြို့က သစ်ပင်တို့နှင့် အုံဆိုင်းနေသော ခြံကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာပြီး သစ်သားအိမ် ခပ်သေးသေးတစ်ခုရှေ့နားရောက်မှ

အားကရပ်သွားလေသည်။

“ဟူး ရောက်ပြီ”

ဖိုးလပြည့်က တာဝန်ကျေပြီဆိုသောပုံစံနှင့် သက်ပြင်းမှတ် တတ်လိုက်သည်။

အချိန်က နေဝင်မိုးချုပ်မှောင်စပြုလေပြီ။

ကောင်းမင်းသုန်က ဝမ်းသာအားရပင် ကားပေါ်ကဆင်း

ပြီး မိန့်ဖက်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ

“ဆင်းရအောင် မိန့်လေး”

“အို မဆင်းဘူး။ ရှင် ဒီလိုအနိုင်ပိုင်းလို့ရမလား။ အတင်း

အမွေခွတ်ခေါ်လာတာ ရှင်ကို ဘယ်လောက်မုန်းလည်းသိရဲ့လား”

မိန့် ကက်ကက်လန် ဒီလိုပြောတော့လည်း သူ့ရင်ထဲ နှစ်နှစ်အောင့်အောင့်ကြီးဖြစ်ရသည်။ ဖိုးလပြည့်က အလိုက်သိစွာ

ငါ့ဖက်နားရှောင်ထွက်သွားပြီမို့ သူက မိန့်မိန့်ကို ပွေ့ချီဇွတ်ခေါ် လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ လွတ် လွတ်”

အပိုင်ကြံခဲ့ပြီးမှတော့ ကောင်းက လက်မလွတ်နိုင်။

အလျှော့မပေးနိုင်တော့ပါ။ သူစိတ်ပျော့ယိုင်သွားလို့မဖြစ်တော့ပါ။

ဒီထိအောင်ရောက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က အလှမ်းမဝေးတော့ဘူးလေ။

မိန်လေးက ရုတ်တရက်မို့သာ ကြောက်ရွံ့နေတာပါ။ တကယ်တမ်း သူ့ကို စွဲလန်းသဘောကျတာ သူ့အသိဆုံးပဲမို့လား။

တကယ်တော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့အဓိက နည်းကတော့ ဘယ်လိုနည်းပဲ အသုံးပြုပြုပေါ့လေ။

“ချစ်လေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ နော်၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မလုပ်နဲ့လေ၊ ကိုယ်တို့က ချစ်သူတွေပဲ၊ မကျေနပ်ရင် အိမ်ထဲရောက်မှ ကြိုက်သလိုထုရိုက်ပစ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ အခုတော့ အေးဆေး လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မိန်မလိုက်ဘူး၊ အဲလိုအတင်း အကျပ် လုပ်တတ်မှန်းသိရင် ရှင့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူးသိရဲ့လား၊ မုန်းတယ်”

“ကဲကွာ ကြိုက်သလောက်မှန်း၊ မိန်လေးမှန်းလည်း ကိုယ်က ချစ်မှာပဲ”

သူက လှစ်ခနဲရအောင် ပွေခေါ်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၏။ မိန်မိန်က ယက်ကန်ယက်ကန်လေး ရုန်းနေပေမဲ့ ရှက်တာနဲ့

အကျယ်ကြီးတော့လည်း မအော်ရဲပေ။ သူ့ဆွဲခေါ်ရာ အိမ်မှောင်မှောင် လေးထဲပါလာသည်။

သူ့ကို ထုရိုက်ရင်းက မျက်ရည်တွေလည်းကျလာရ၏။

“ဟာ မငိုနဲ့လေကွာ၊ မနက်ဖြန်လက်ထပ်ကြမယ်၊ ကိုယ်က အနိုင်ယူတာမဟုတ်ပါဘူး ချစ်လို့၊ ခွဲရမှာစိုးလို့ပါ၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါကွာ”

“အို ဘာမှနားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြန်မယ် ပြန်ပို့”
“လုံးဝထွေးပြန်ပြောမိသည်။

“ချစ်လို့ခိုးလာပြီးမှတော့ မိန်လေးရယ်၊ ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပါ့မလား နော်၊ မငိုနဲ့တော့၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါကွာ”

“ရှင့်ကိုချစ်မိတာကိုက မိန်အပြစ်ပါပဲ၊ ဒုက်ဒီပြောကတည်းက လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမှာ၊ ရှင်က မိန်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သူ”

“ဘယ်သူကပြောလည်း တန်ဖိုးမထားဘူးလို့၊ အဲလိုတော့ ခွပ်ခွပ်ပါနဲ့ မိန်လေးရာ၊ တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ဝေးမှာစိုးလို့ပါကွာ”

“တော်ပြီ ထပ်မပြောနဲ့၊ မိန်နားလည်း လုံးဝလာမကပ်နဲ့”

“ဟာကွာ”

မိန့်က တွန်းသည်။ သူကဇွတ်အတင်းဖက်ရင်း နမ်းရှုံ့နှင့်
မို့ ရုန်းကန်ရတာ မိန့်ပဲခုံးနုလေးတွေပင် နာကျင်လာရ၏။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်း
တတ်ပါသေးလားဆိုတာ မိန့် ခုမှသိသည်။

သူ့ကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့မိတာ မှားပြီဟု မိန့်
နောင်တရသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းဆန်နေနေ သူဟာ မိန်းကလေးတို့
သဘောကို လျော့တွက်ထားသူနဲ့ တူပါရဲ့။

သူသာ ဇွဲရိုရို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချော့မော့တွန်းဖွင့်နေရင်
မိန့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတစ်ချပ်က ပွင့်သွား
မှာပဲဟု ထင်နေပုံရသည်။

မိန့်ကလည်း သူ အဲဒီလို အထင်ဆေးလျော့တွက်တာကို
ပဲ စိတ်နာမိသည်။

ခုထိကို သူ့အမှား သူ မသိသေး။

မိန့်မိန့်ဖူးနီသည် ရုပ်ကလေးက နူးနူးညှည့်နှင့် ချစ်စရာ
ကောင်းသော်လည်း စိတ်ကတော့ ပြတ်သားခိုင်းမာသည်။ သူမ
ဒီလောက်ထိ အသည်းမာမည်ဟု ကောင်းမင်းသုန် မထင်ခဲ့မိတာ
အမှန်။

သစ်သားအိမ် မှောင်မှောင်လေးပေါ် ရောက်သာလာရော
သူမက ကောင်းကို အကပ်မခံ။

အလိုမကျစွာ ရိုက်ထုတွန်းဖယ်နေဆဲပါ။

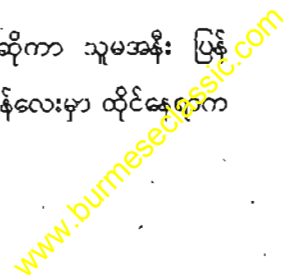
သူ ခဏဖက်ထားလို့ပင် မရ။

သူ့လက်ဖျံကို လက်သည်းချွန်လေးနှင့် နာအောင်ဖိဆိတ်
သည်။ ပါးစပ်နှင့်လည်း ကုန်းကိုက်ဖို့ ဝန်မလေး။

ကောင်းမှာတော့ ချစ်သူလေးရဲ့ အလှအပမှာ အစ
ကတည်းက ယစ်မူးကျဆုံးနေတာမို့ ခုလို တိတ်ဆိတ်သော အိမ်

လေးထဲ နှစ်ယောက်တည်းဘဲရှိတော့ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။
 နူးညံ့ချောမွတ်သော သူမ ပခုံးသားလေးတွေကို ပွတ်သပ်
 ရင်း စိတ်ရိုင်းတွေက ဝင်ချင်သည်။
 ဒီလောက်အလှသွေးကြွယ်တဲ့ အပျိုစင် နုနုဖူးဖူးလေးကို
 ပိုင်ဆိုင်ရယူချင်မိတာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။
 အခုလောက်ဆို သူ့သမီးကို ခိုးသွားပြီဆိုတာ သူ့ဒက်ဒီ
 သိလောက်ပြီထင်သည်။
 သူတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲချင်သော အဘိုးကြီးကိုလည်း သူက
 ပညာပေးချင်သေးသည်။
 ဂုဏ်လူ ဆိုတဲ့လူကရော ဘာတတ်နိုင်မလဲ။
 မိန်မိန်သာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို ကြွေကျ
 သွားပြီဆိုရင် ဂုဏ်လူ အဆွေးကြီး ဆွေးပြီပေါ့။
 နောက်ကောက်ကျ ပက်လက်လန်ပြီး ဘာမှတတ်နိုင်မှာ
 မဟုတ်တော့။
 ကောင်းကံ တစ်မိမိခွဲတွေးကာ ပီတိနှင့်ကျေနပ်နေသည်။
 မိန်မိန်ကတော့ သူမကို ပြုံးမိန်မိန်ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်
 နေသေ ကောင်း အမူအရာကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

ဒီတစ်ခါ ရင်ခုန်တာက ကြောက်လို့သက်သက်ပင်။
 သူ့အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းတွေ မိန်ရင်မှာမရှိတော့။
 မိန် ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲ သိသိ
 သာသာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော ဟစ်ရုံတစ်ရာကို လန့်
 ဖျပ် တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။
 “ကောင်း ရှင် ဝေးဝေးမှာသွားထိုင်၊ မိန်ကို အဲဒီလို
 လာမကြည့်နဲ့”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်၊ ကိုယ့်ကို ကြောက်နေတာလား၊
 ကိုယ်က ကြောက်စရာမှမဟုတ်ဘူးကွာ”
 သူ့အတွင်းစိတ်ကို မိန်လေးက ရိပ်မိနေသည်။ တွန့်ဆုတ်
 ဆုတ် ဖြစ်နေပုံလေးကပင် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို လှိုက်ဖို့
 တုန်ခါစေသည်။
 “ချစ်သူချင်းတွေပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ်တို့ လွတ်လွတ်
 လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး နေရအောင် ဟိုကောင်တောင် အပေါ်
 တက်မလာဘူး တွေလား”
 ကောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားသံနှင့်ဆိုကာ သူမအနီး ပြန်
 တိုးကပ်လာသည်။ မိန်မိန်က ကွပ်ပျစ်အစွန်လေးမှာ ထိုင်နေရက်

ထရပ်ဖို့ ရည်ရွယ်သည်။ ကောင်းက သူမပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်
၍ သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲချဖို့ ကြံရွယ်သည်။

မိန့် မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်းကာ တုန်လှုပ်သွား၏။

သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်ရင်း အခြေအနေ မဟန်တာကို

မိန့် ရိပ်မိလာသည်။

နားသိုးကြိုးပြတ်သလို စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေတဲ့ကောင်းကို

မိန့် ဘယ်လိုချော့မော့နစ်သိမ့်ရမလဲဟု အပြေးအလွှား ခေါင်းထဲ
စဉ်းစားသည်။

သူထံက အလိုရမ္မက်တွေကို မိန့် ဘယ်လိုကာကွယ်ရ
မလဲ။

“ကောင်းရယ် အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“ကောင်းကို စိတ်ဆိုးလား”

“ဟင့်အင်း မဆိုးပါဘူး။ မိန့် ပြောစရာရှိတယ်၊ ဖယ်

ကွာ”

“နောက်မှပြော”

“နေပါဦး အခုပြောမလို့”

“မိန့်လေးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“အို ကောင်းကလည်း ချစ်တာကဟုတ်ပါပြီ၊ မိန့် အခု
အရမ်းဗိုက်ဆာနေတယ်၊ ဘာမှစားစရာမရှိဘူးလားဟင်”

ကောင်းမင်းသုန်က ခေါင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ဖွဲ့ကုတ်လိုက်၏။

အရေးထဲကျမှ ကောင်မလေးက ဗိုက်ဆာနေတယ်တဲ့။

ကျွတ် ပြဿနာပဲ။

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

မိန့်မိန့်က နောက်နည်းနည်း မသိမသာဆုတ်ကာ

“မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ ကောင်းရဲ့၊ မီးဖွင့်ဦးလေ”

“ဒဲမှာ မီးမှမရှိတာ”

“ဟင် ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဖယောင်းတိုင်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကောင်းဆီမှာ မီးခြစ်
ပါတယ်”

“ဒါဆို ရှာကြည့်လေ၊ ခြင်တွေတောင် ကိုက်နေပြီ”

မိန့်လေးအသံက သနားကြင်နာချင်စဖွယ် ဖြစ်နေတော့
လည်း ကောင်းက သူမသဘောကို ဦးစားပေးလိုက်ကာ ဖယောင်း
တိုင် အရင် ထရှာရသည်။

မိန်မိန်က မျက်မှောင်လေးကုပ်ရင်း ထွက်ပြေးရမလား စဉ်းစားသည်။

ထွက်ပြေးလို့လည်း ရပါမလား။ ခြံက အကျယ်ကြီး။ လူသူကင်းမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတာ ကြောက်စရာပင်ကောင်းသည်။

ပြီးတော့ ဖိုးလပြည့်က ကားတစ်စီးနှင့် ခြံထဲမှာ စတန်းဘိုင် ရှိနေသေးတာ။

အခါအခွင့်မသင့်သဖြင့် ပင့်သက်သာ ရှိက်မိသည်။

ကောင်းကိုပဲ ပြန်ကြဖို့ ချောမော့တောင်းပန်ရမှာပဲ။

ကောင်းက ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ် ရှာဖွေထုတ်လာ ကာ တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

အိမ်လေးထဲမှာ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်လေးတော့ လင်းပြာ သွားလေပြီ။

“ကောင်းပါတယ်။ Candle Light နဲ့ဆိုတော့ ပြီးတော့ တောင် Romantic ဖြစ်သေးတယ်၊ ဟား ဟား”

သူက ဖယောင်းတိုင်မီးရဲ့ အလင်းရောင်မှာ ဆံနွယ်လေးတွေ ဖရီဖရီ ဝဲကျပြီး မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတွေနှင့် လှချင်တိုင်း လှကာ စွဲမက်ရင်ခုန်ဖွယ်ကောင်းနေသော မိန်ကို နက်နက်

ရှိုင်းရှိုင်းကြည့်ကာ ပြောတာဖြစ်သည်။

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ နေရာဒေသလေးကလည်း ကောင်းကို အသက်ရှူမှားအောင် ဖန်တီးတွန်းပို့နေသည်။

ဒီညဦးလေးဟာ သူ့ဘဝမှာ အလှဆုံး ညတစ်ညလို့ ဆောင်ဆိုချင်ဆိုနိုင်သည်။

မိန်လေးက သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့မျက်နှာ ထွဲသွား၏။

မိန်ကတော့ စိတ်တွေကျဉ်းကျပ်နေမိသည်။

ရည်းစားက ခိုးလာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုမှမပျော်နိုင်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း မိန် အခုမှ သတိပြုမိတာပါ။ သူမက ကိုယ့်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို အသက်တမျှ

ဘန်ဖိုးထားသူပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပစ်စလက်ခတ် ဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် မိန် ဒီလိုတော့ မခိုက်မခိုင်။

ကောင်းရဲ့အကြောင်းကို သိသွားတဲ့အခါ သူမရင်ထဲက ခိုင်သောအချစ်တွေဟာ ရေခဲတုံး အရည်ပျော်သလိုပဲ ခဏနှင့် ပျောက်ကျပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။

ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ ပြန်ရှာလိုလည်း ဒီအချစ်က အနိုင်
အခဲအဖြစ် ရှိမနေတော့ပါဘူး။

သို့သော် သူ့ကိုတော့ မိန့် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုမဖြစ်ပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လှည့်ဖျားအလိမ္မာသုံးကာ လွတ်
လမ်းရှာရဦးမည်။

မှားပြီဟူသော နောင်တနှင့်အတူ အရင်ဆုံး ပြေးပြီးသတ်
ရမိသူမှာ ဦးဂုဏ်လူကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူဟာ မိန့်ကို အလိုလိုထိ
တတ်သူ၊ ဖိန့်ဆန္ဒတွေကို အမြဲတမ်း ဦးစားပေးတတ်သူ။

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် သဘောတူပေမယ့် သူက မိန့်ကို သိမ်း
ပိုက်ဖို့ တစ်ဖက်သတ် အားမထုတ်ခဲ့ပေ။

ဒက်ဒီမျက်နှာ ဒက်ဒီစကားသံများကိုလည်း မြင်ယောင်
ကြားယောင်မိသည်။ ကြီးမေရဲ့ သတိပေးဆုံးမစကားများကို သေချာ
မလိုက်နာမိတာ မိန့် အပြစ်ပါပဲ။

အရေးထဲမှာ သူမရဲ့လက်ကိုဝိဖုန်းက ကားထဲ မေ့ကုန်
ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ဒီအချိန်သာ ဖုန်းဆက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုဂုဏ်ကြီး
အားကိုးတကြီး ဖုန်းခေါ်မိမှာ သေချာသည်။

ကိုဂုဏ်ရယ်

အထင်မလွဲပါနဲ့။

မိန့်သဘော မိန့်ဆန္ဒနဲ့ ဒီကိုပါလာခဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်
ပါဘူး။

ယခု မိန့်မိန့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ကိုဂုဏ်
တို့ယ်ချင်းစာ နားလည်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

သူမရဲ့စိတ်ထဲက တမ်းတမှုတွေကို ကောင်းကတော့ မသိ။

“မိန့်လေး ခေါက်ဆွဲကြော်ကြိုက်လား၊ ကားပေါ်မှာ
ခေါက်ဆွဲကြော်ဘူးတွေ ဝယ်ထားတာတော့ ရှိတယ်၊ ဒီကျရင်
ဒိုက်ဆာမှာပဲဆိုပြီး ဖိုးပြည့် ဝင်ဝယ်လာတာ”

ဒါကြောင့် ကားထဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ရနေတာကိုး။

သူတို့က ကျကျနန စီစဉ်ခဲ့ပြီးသားပါလား။

တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီး အခွင့်အရေး ရမလား
အာမိတဲ့ မိန့်မိန့်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။

“စားပွဲတွေ ဘာတွေတော့ မရှိဘူး၊ ဒီကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ
ဆိုင်စားလိုက်တာပေါ့။ ကောင်း ပြင်ပေးမယ်၊ ဟိုကောင်ကို
သုမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလေး”

သူက အိမ်အပြင် လှေကားထစ်ဆီဆင်းပြီး ဖိုးလပြည့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးပြည့်၊ ခဏလာဦးကွ”

ဖိုးလပြည့်သည် ကားအနီးမှာ မတ်တတ်။

ဒီညလည်း သူ ကားထဲမှာ အိပ်ရမှာလားဟု တွေးနေ တုန်း ကောင်းကောင်းက လှမ်းခေါ်သည်။

သူ အိမ်ဘက်လျှောက်လာတော့

“ဖိုးပြည့် မိန်လေးက ဗိုက်ဆာပြီတဲ့ကွ”

“ဟာ သူ့ဆာရင် မင်းဘာသာကျွေးပေါ့၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင် လဲ”

“ဟေ့ကောင် ခေါက်ဆွဲကြော်က ကားထဲမှာလေကွာ ဘယ်လိုကျွေးရမှာလဲ”

“အဟဲ ဟုတ်လား”

ဖိုးပြည့်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်

“သွားယူခဲ့ကွာ၊ မင်းလည်း လာစားလိုက်ပေါ့”

“ငါ မစားပါဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ အေးအေး ဆေးဆေး စားစမ်းပါ၊ ငါ့ဟာငါ ကားပေါ်မှာပဲ ဆွဲလိုက်မှာပေါ့”

“အဲဒီမှာ မှောင်နေပြီလေကွာ၊ ခြင်လည်း ကိုက်မယ်”

“ရတယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလည်း ပါတယ်၊ ခြင်ဆေးခွေလည်း ပါတယ်၊ မင်းပါ ယူထားဦးမလား၊ ဟဲ ဟဲ မင်းကတော့ အခုနေ ခြင်ကိုက်လည်း ကိုက်မှန်းသိမယ့်ကောင် ဟေ့တ်ပါဘူး”

“သွားစမ်းပါ၊ အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ကောင်းကောင်းက ဖိုးလပြည့်ကို အသာတွန်းလွှတ်လိုက် သည်။ ဒီကောင်က ကူညီချင်စိတ်တော့ ရှိသည်။ ဘော်ဒါတွေ ထဲ ဒီကောင်မဆိုး။ အမြဲတမ်း အားကိုးရသည်။

အခုလည်း ဘီယာဘူးက အစ၊ သူ့အတွက် စီးကရက်၊ မိန်လေးဖို့ အချဉ်ထုပ်စားစရာအဆုံး ဒီကောင်ပဲ အပြည့်အစုံ ဝယ် လာတာ။

အခုလို လိုအပ်တော့ အဆင်သင့်ပါပဲ။

ဖိုးပြည့်က စားစရာအထုပ်အပိုး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ သွားဆွဲလာသည်။

ကောင်းက ထွက်ယူသည်။ မိန်မိန်ကတော့ တိတ်တဆိတ် ရပ်တန့်ကာ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ အကြံထုတ်နေဆဲပါပဲ။

ကောင်းကောင်းက အထုပ်တွေဖွင့်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ
စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်ကို နောက်တစ်တိုင် ထပ်ထွန်းသည်။ ။

ဒါဟာ မိန်းမ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း Romantic ဆန်ဆန်
စားရမယ့် ထမင်းပိုင်းလော။

ပြီးလျှင် မိန်းမိန်းကို သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံစေဖို့ ချောသိပ်ရ
မည်။

ကျွန်တုံ့ပြဿနာတွေအားလုံး နောက်မှရှင်း။ ကောင်း
ဘာမှဂရုမစိုက်။ အရေးကြီးတာ မိန်းမိန်းဖူးနီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွား
ဖို့ပင်။

ဒီလိုသူဌေးသမီးလေးကို ရပြီဆိုလျှင် တစ်သက်စားမကုန်
အောင် ချမ်းသာပြီပေါ့။

သူဇနီး ဖြစ်သွားပြီဆိုမှတော့ ဘယ်သူတွေက လိုက်ခဲ့
နိုင်ဦးမှာလဲ။

တကယ်တမ်း ခေါက်ဆွဲကြော်လည်း ရှေ့ရောက်ရော
မိန်းမိန်း တစ်စွန်း နှစ်စွန်းထက် ပိုမစားနိုင်။

စိတ်ဆွဲပူပြီး တုန်လှုပ်နေတော့ မျိုလည်းမကျပါဘူး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမိန်း၊ စားလို့မကောင်းဘူးလား”

ကောင်းက သတိထားမိစွာ မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်”

မိန်းလေးရဲ့ဖြေသံက အေးတိအေးစက်။

“ကိုယ် ဘီယာနည်းနည်းသောက်မယ်နော်”

သူက မိန့်ထံ ခွင့်တောင်းသလို ဆိုသည်။ မိန့် သူ့ကို

အမှပြောချင်စိတ်မရှိ။

ဒီညကို မိန့် သူနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းရမှာလား။

ဒါကိုပဲတွေ့ပြီး အားငယ်ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

မိန့်နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေပေးဖို့ သူ့ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်

မလဲ။

မကြံတတ်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

.....

“တောက် ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်စိုက်မယ်လို့
မထင်ဘူး၊ ကြည့်စမ်း ဒါဆို အခု ဟိုကောင်နောက် လိုက်သွား
တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

အန်ကယ်ရာဇာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေသဖြင့် ကြီးမား
လည်း သူ့အပြစ်ဟု ယူဆကာ အသံမထွက်ရဲ။

ဂုဏ်လူကတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ဟိုဆက်ဒီဆက် စုံစမ်း
မေးမြန်းနေသည်။

သူ အရမ်းစိတ်ပူနေပေမယ့် အချိန်မီ မိန့်လေးကို ပြန်
တွေ့ဖို့က အရေးကြီးနေသည်မဟုတ်လား။

“ဟဲ့လို အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဖိုးလပြည့်လား
ကောင်းမင်းသုန် ဘော်ဒါတွေဆီ သူသိသမျှ လှမ်းစုံစမ်း
ရ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ညီပါ”

“အေး ဟုတ်လား၊ ဖိုးလပြည့် ဘယ်သွားလဲ”

“ညနေတုန်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ကောင်းကောင်းနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုဖိုးပြည့်
သူငယ်ချင်းလား”

“ငါ ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြမယ်၊ အခု မင်း အိမ်ကပဲ
စောင့်နေပါ၊ ငါ ထွက်လာမယ်၊ ကောင်းကောင်းတို့ ဘယ်သွား
လဲ မင်းသိလား”

“မှော်ဘီလို့တော့ ပြောတယ်ဗျ”

သတင်းရသွားသဖြင့် ဂုဏ်လူ အားတက်သွားမိသည်။

အန်ကယ်နှင့်အတူ ချက်ချင်းပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဖိုးလပြည့် ညီကို အကူအကြောင်းပြော၍ ကားပေါ်
တင်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

ကောင်လေးမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း လမ်းပြလုပ်ရသဖြင့်
ကြောက်လည်းကြောက်နေ၏။

သူက ဒီပြဿနာတွေကိုမသိဘဲ ရိုးရိုးသားသား မှော်ဘီ

သွားကြောင်း ပြောမိတာ။

ကိုကောင်းမင်း မိန်းမခိုးပြေးတာ သူမှမသိဘဲ။

အခုတော့ ဘုမသိဘမသိနှင့် သူပါ ညပ်ပါခဲ့ရပြီ။

ဂုဏ်လူသည် ကားကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မောင်းနေရသော်လည်း စိတ်တွေကဖြင့် ပူထူလှုပ်ရှားနေရပါသည်။

မိန်းလေး မိန်းလေး။

တကယ်ပဲ ကောင်းကောင်းနောက် လိုက်သွားတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ဟိုကောင်လေးကပဲ လှည့်ပတ်ပြီး ညာခေါ်

သွားတာလား။

ကြီးမေပြောပုံအရာဆိုရင် မိန်မိန်မှာ ထိုရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိပုံမရ။

မိန်းလေးဟာ ဘာမှလည်း အမူအရာမပျက်၊ ဘာမှလည်း ပြင်ဆင်ထားပုံ မရဘူးတဲ့။

သူမရဲ့ GSM ဖုန်းပင် ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။

ခဏတဖြုတ် ချိန်းတွေ့စကားသွားပြောတာလောက်သာ ဖြစ်မှာပါ။

မိန်းလေး ဒီလောက်မမိုက်မဲဘူးဟု သူ ယုံကြည်နေဆဲပါ။

မှော်ဘီကိုသာ တရကြမ်း လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် ထိုသတင်း

ကို သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။

အန်ကယ်လ်ကတော့ ကားရဲ့ရှေ့တူရူကိုသာ ကြည့်ရင်း

ဆွေးဆေးအေး ဖြေရှင်းမည့်ပုံပေါ်သည်။

သူကတော့ ရင်မအေးနိုင်။

တကယ်လို့ မိန်မိန် ကိုယ်တိုင်ကသာ ကျေနပ်ကြည်ဖြူ

စွာ လိုက်လျောပြီး ကောင်းမင်းသုန် နောက် တကယ်ပါသွားတာ ဆိုလျှင် ဂုဏ်လူ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါ။

သူတို့ချစ်သူချင်း ခိုးယူပေါင်းသင်းကြပါပြီဆိုလျှင် ဘာ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အန်ကယ်ရာဇာကိုသာ ဒေါသမကြီးဖို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်မိဖို့ ဘေးက ထိန်းသိမ်းဖျောင်းဖျရုံသာ ရှိတာပေါ့။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ မိန်းလေးက အလိုမတူပါဘဲ ကောင်းမင်း သုန်က အတင်းအဓမ္မ ခိုးယူဖို့ကြံစည်တာဆိုလျှင်တော့ ဒီပြဿနာ က မလွယ်။

အန်ကယ်က သူ့သမီးကိစ္စ လွယ်လွယ်နှင့် ကျေးအေး

အလျှော့ပေးမည်မထင်။

ရှေ့လျှောက် ရင်ဆိုင်သွားရမည့် ပြဿနာများကိုတွေးကာ
ဂုဏ်လူ ရင်လေးမိသည်။

ကမူးရူးထိုးနှင့် ချက်ချင်းတန်းလိုက်လာပေမယ့် သူဟ
မိန်လေးကိုယ်တိုင် သဘောတူလိုက်ပါသွားတာဟု ဘာကြောင့်
မထင်မိတာလဲ။

ကောင်းမင်းသုန်က အတင်းအကျပ် ခိုးပြေးသွားတာပဲ
ဖြစ်မှာဟု သူ ဘာကြောင့် တစ်ထစ်ချ ထင်ရတာလဲ။

ပူလောင်နေတဲ့ နှလုံးသားဟာ မိန်လေးအတွက် စိုးရိမ်မှု
တွေနှင့် တင်းကျပ်မောပန်းနေသည်။

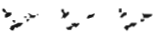
မိန်လေး ဒုက္ခရောက်နေပြီဟု သူ ထင်သည်။

သူ့ကို စိတ်ချင်းဆက်သွယ် သတင်းပို့နေသလိုမျိုး သူ
ခံစားရတယ်ဆိုရင် ယုံပါ့မလား။

မိန်လေး
ကောင်းမင်းသုန် လက်ထဲမှာ မင်း မကျရှုံးစေရဘူး။
သူသာ မင်းကို အနိုင်ကျင့်သိမ်းပိုက်ခဲ့ရင် ငါနဲ့တွေ့သွား
စေရမယ်။

အလိုမတူဘဲ ခိုးခဲ့တာဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီကောင့်ကို
လက်သီးစာ ကျွေးပစ်လိုက်မယ်။

ဂုဏ်လူက အံ့ကြိတ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြိုးဝါးနေမိ၏။

ခေါက်ဆွဲကြော်စားပြီးနောက် ကောင်းက ဖောဘူးတွေ သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းကာ ကွပ်ပျစ်လေးကို ဖြန့်၍ သန့်ရှင်းလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဖျာနှင့် ခေါင်းအုံး သွားယူကာ ဖြန့်ခင်းလိုက်၏။

ဒီတစ်ညတော့ ဖြစ်သလိုပဲ အိပ်စက်ရမည်။

ဒါတောင် ဒီမှာနေတဲ့ ဦးစိုင်းလီကို ကြိုပြီးဖယ်နှိုင်းထားရတာပါ။

စိုးလပြည့်က မပြန်ဘဲ ကားပေါ်မှာအိပ်ဖို့စီစဉ်ထားပြီးသား။

မိန့်မိန့်ဖူးနီသည် သူ့အရိပ်အခြေကြည့်ကာ တုန်လှုပ်နေမိပြီး မပေတဲ့လက်လေး ဆေးချင်ယောင်ဆောင်ကာ အိမ်ပြင်က

စဉ်အိုးနားသို့ အသာဆင်းလိုက်သည်။

“မိန့်လေး ဘယ်လဲ”

သူက မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ တွယ်ကပ်နေသဖြင့် ချက်ချင်း

မိန့်အနား ရောက်လာပါသည်။

“လက်ဆေးချင်လို့”

“ဒီမှာပဲနေ၊ လက်ဆေးရေ ကိုယ်ယူပေးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ငါ့ဘာသာဆေးမယ်”

မိန့်မိန့်က လှေကားထစ်ဆင်းလို့မဆုံးခင် သူက ဖြန့်ဆွဲတင်ပါသည်။ မိန့်လည်း အဲဒီလှေကားထစ်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီမှာ ဘာလို့ထိုင်တာလဲ၊ ထ ထ”

“ဒီမှာထိုင်လို့ကောင်းတယ်၊ လသာနေတယ်”

“လ မသာပါဘူး၊ လပြည့်ဖို့ လိုပါသေးတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လရောင်လေးရှိနေတဲ့ အိမ်အပြင်လှေကားထစ်မှာပဲ မိန့်မိန့်က ပေကတ်ပြီး ရအောင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဒါဟာ အိမ်ထဲထက်စာလျှင် ပိုပြီးလုံခြုံစိတ်ချရသည်။

သူ့ အတင်းဆွဲခေါ်ရင် မိန့်က လှေကားလက်ရန်းကို

မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ပေကတ်နေလိုက်မည်။

ဖိုးလပြည့်လည်း ကားထဲရှိနေတော့ သူလည်း သိပ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး မရအရ အိမ်ထဲခေါ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့။

မိန့်မိန့်က ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် လှေကားထစ်ပေါ်မှ ပြန်မထတော့ပေ။

သူက ဘေးချင်းကပ် အသားချင်းထိအောင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပခုံးကို ထွေးဖက်ပြန်၏။ မိန့်က ပခုံးပေါ် က သူလက်ကို အားမနာဘဲ ဖယ်ချလိုက်သည်။

မိန့်စိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် ခါးသီးသွားခဲ့ပြီ။

အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ထားပြီဟု မိန့် ထင်မိသော အချစ်သည် မိန့်စိတ်ပိုင်းလေးနှင့် ပြုယိုင်လဲပြီး စုန်းစုန်းမြုပ်ခဲ့လေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ”

“ဒက်ဒီနဲ့ ကြီးမေ အရမ်းစိတ်ပူနေလောက်ပြီ”

“ဒီအချိန်မှာ အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့တော့”

“ပြောရမှာပဲ၊ လူကြီးတွေ စိတ်ပူအောင် ရှင်ပဲလုပ်တာ”

“ဟ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မင်းဒက်ဒီက ကိုယ်နဲ့သဘောထား

မှာမှ မဟုတ်တာ”

အခုတော့ ဒက်ဒီတင် သဘောမတူတာမဟုတ်၊ သူမ သည်း ဒီလိုယောက်ျားကို ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့ပါ ဟု။

သူ့ကိုလက်ခံပြီး လွယ်လွယ်ချစ်မိတဲ့ အမှားများကို အခု နှုတ်ချင်း ပြန်ပြင်ဆင်လိုက်ချင်သည်။

ကိုဂုဏ်။

မိန့်အမှားကြောင့် မိန့်ဘဝ ပျက်ရတော့မှာလားဟင်း ရင်ထဲက ပြင်းပြင်းပြပြ တမ်းတမိသည်။

မိန့်မိန့် ဒီမှာရှိမှန်းသာ သူသိလျှင် ချက်ချင်းရောက်လာ ယဲဟု စိတ်ထဲက ယုံနေမိသည်။

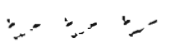
သူ ရောက်လာပါစေဟု ဖြစ်နိုင်နိုင် မဖြစ်နိုင်နိုင် ထပ်ခါ ထပ်လဲ ဆုတောင်းနေမိသည်။

ကောင်းမင်းသုန်က ထိတ်လန့်စိတ်ပူနေပုံရတဲ့ မိန့်မိန့် ကိုမှာလေးကိုကြည့်ကာ သူ စကားမမှားစေဘဲ ချောမော့မှသာ

မည်ဟု သဘောပေါက်မိသည်။

အေးစက်နေသော သူမလက်ဖျားလေးကို သူ့ဘက်ဆွဲ ဦး ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်နယ်နေမိသည်။

ပျော့ပျောင်းအိတွေးသော နူးနူးညံ့ညံ့ လက်လေးရဲ့ အတွေးဟာ သူ့စိတ်တွေကို လှုပ်ရှားစေသော်လည်း အင်မတန်ခေါင်းမာပုံရတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ရွက်သာ ချမိ၏။

ကားမီးရောင်က ရုတ်တရက် သူမဆီအရင်ဆုံးကျရောက်လာသည်။

မြင်ဖူးသမျှ ကားမီးရောင်လင်းလင်းတွေထဲ ထိုညက မီးရောင်လောက် လှပတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကားစက်သံကြားရတာနှင့် ရင်က အလိုလို တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည်။

“လာပြီ တကယ်ရောက်လာပြီ၊ ဒါ အိမ်ကကား၊ သေချာတယ်”

မျှော်လင့်ချက်အတွေးဟုန်နှင့် မိန်မိန်ဖူးနီက ထိုင်နေရာမှ ပြန်းခနဲ ခုန်ထသည်။

“ဟေ့ကောင် ကောင်းကောင်း၊ မိန်မိန်အိမ်က လိုက်လာပြီထင်တယ်”

ဖိုးလပြည့်က အလန့်တကြား သတင်းပေး၏။

လင်းသွားတာပေါ့။

“သမီး မိန်လေး”

“ဒက်ဒီ သမီး ခိုးရာလိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အထင် မလွဲပါနဲ့၊ သမီးကို သူ အတင်းခေါ်လာတာပါ”

“အေးပါ ဒက်ဒီ သိပြီ၊ သွား ကားပေါ်တက်”

ဦးမင်းရာဇာက သမီးဖြစ်သူကို အရင်ဆုံး ကားပေါ်တက် စေလိုက်သည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူတို့ သမီးရည်းစား ချိန်းစကားပြောရင်း ဒီထိလာမိတာပါ၊ တမင် ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖိုးလပြည့်က ဝင်တောင်းပန်လျှင်

“ဟေ့ကောင် မင်း အပိုတွေမပြောနဲ့၊ ကောင်းမင်းသုန် ဘာကောင်လဲ ငါသိပြီးသား”

ကောင်းက အံကြီးကြိတ်ပြီး ပေတေတေ ကြည့်နေ၏။

ဂုဏ်လူကို ဖိုးပြည့်သာ ဆွဲမထားရင် သူ့ကို ဘယ်နှစ်ချက်

ထပ်ထိုးကြိတ်မလဲ မသိနိုင်။

အခုတောင် ပါးချိတ်ရိုးမှာ ဖူးရောင်နာကျင်သွားရပြီ။

အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ မိန်မိန်က သူ့ဘက် လုံးဝမကြည့်
ပဲ။ မိန်မိန်ဖူးနီ အပြုအမူကို သူ အတော်နာကြည်းမိ၏။ သူ့ရင်
ထဲမှာ ဆူပွက်လောင်မြိုက်ကာ လူတွေကြားထဲ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်
ခန်းမသိ။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ပြင်ဆင်လည်း မထား။

ဒီအထိ အခုလို ချက်ချင်း လိုက်လာမည်ဟု သူ မထင်မိ။

သူဟာ ရုံးနိမ့် အရှက်ကွဲသူတစ်ယောက်အဖြစ် မျက်နှာ
ဦး ဘယ်လိုထားရမလဲ မသိတော့။

မိန်မိန်ဖူးနီက သူ့အိမ်က မှာခွဲကူးကားထဲ အပြေးလေး
သွားထိုင်လိုက်ပြီ။

သူဟာ အပြစ်ရှိသူပီပီ ထိုနေရာ၌ ကြာရှည်နေလို့ မဖြစ်
ဘော။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် ဒီကနေ သူ့အမြန်ဆုံး
ထွက်ခွာမှဖြစ်မည်ဆိုတာ ကောင်းမင်းသုန် သဘောပေါက်သွား
သည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ သူ့ကားဆီ ပြေး၏။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲ”

ဖိုးပြည့် အမေးကို မဖြေ။

သော့တန်းလန်းနှင့် ကားပေါ် ဖျတ်ခနဲဝင်ထိုင်ပြီး လျင်မြန်စွာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းထွက်လိုက်သည်။
ကားက နဂိုကတည်းက အပြင်လမ်းဘက်သို့ ဦးတည် ပြီးသား။

“ဝေါ ဝူး”

သူ့အဖြူအမူကို အားလုံးက အိုင်ကံမိပြီး ရပ်ကြည့်နေ ကြ၏။

ကောင်းကတော့ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အားလုံး ပျက်စီး ကြေမွသွားပြီမို့ ဘာမှလှည့်ကြည့်မနေတော့ပါ။ ကားကိုသာ တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့၏။

“ဟာ ဒီကောင် ပြေးပြီ၊ တွေ့လား၊ အခြောက်လိုကောင် ငါ့သမီးတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ဒီကောင်ကို အသတ်ပဲ၊ တောက်”

ဦးမင်းရာဇာက သူ့ ရဲစခန်းမပို့လိုက်ရသဖြင့် တောက် တခတ်ခတ် ဖြစ်နေ၏။

ဖိုးလပြည့်တို့ ညီအစ်ကိုမှာသာ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ကျန် ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဖိုးပြည့်ကတော့ ကောင်းကောင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားတာကို အပြစ်မမြင်။

ပြဿနာဖြစ်လာမှတော့ ဒီကောင်လည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြီပေါ့။

အစကတည်းက ကောင်မလေးနဲ့ ညှိပါဦးလို့ သူပြောခဲ့ သားပဲ။ ကောင်းက တစ္ဆေထိုသမားမို့ နားမထောင်ခဲ့တာ။

အခုတော့ သွားပြီပေါ့။ စီစဉ်ထားသမျှ ရေစုန်မျောပြီ။

ဖိုးပြည့်သည် သူ့ညီ ငတိုးကိုသာ ဒီထိ လမ်းပြခေါ်လာ ရပါ့မလားဆိုပြီး မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်မိသည်။

ညီလေးဟာ လူရိုးလူအေးလေးမို့ မေးတာနှင့် ရိုက်မစစ် ဘဲ ပေါ်တော့မှာ သူ တွေးမိခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

အခုတော့ သူငယ်ချင်းအတွက် ဖိုးလပြည့် ရင်ထဲ မကောင်းပါ။

မိတ်ကပ်လာပြင်ပေးသူ မာမိကြီးက သူမရဲ့ ဆံထုံးပုံပုံ
မှာ ပန်းမပန်ရသေးခင် ဟဲစပရေးကို နှိပ်ဖြန်းလိုက်ပါသည်။

“ရှီး ရှီး”

မိန်မိန်ဖူးနီ မျက်နှာလေးက ဆံထုံးမြင့်မြင့် ခပ်လှလှလေး
နှင့်မို့ ရှင်းလင်းကာ ပို၍ချစ်စရာကောင်းလာရ၏။

မိတ်ကပ်မာမိက နောက်တစ်လှမ်းဆုပ်ကာ သူ့လက်ရာ
ကိုကြည့်ရင်း

“ဟယ် တို့သတို့သမီးလေးက ဆံထုံးနဲ့ သိပ်လိုက်ပါ
လား၊ ဒီလောက်လိုက်မယ်လို့ ထင်တောင်မထင်ဘူး၊ ကြည့်စမ်း
ပါဦး”

သူကြည့်ခိုင်း၍ မှန်ထဲသို့ မိန်မိန်က ကြည့်လိုက်သည်။
အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် သူမကိုယ်သူမ ကြည့်

ရတာ ထူးဆန်းနေသည်။

ဒီနေ့ သူမ သတို့သမီး ဖြစ်ရတော့မှာ။

စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလိုနှင့် ဘယ်

လိုကြီး ခံစားနေရမှန်း မသိပါ။

နှလုံးသားမှာ တုန်ယင်လှိုက်ဖို့နေသည်။

မှန်ထဲက မိတ်ကပ်ပြင်ထားတဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာဟာ တစ်ခါ
မှ မမြင်ဖူးတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တူနေသည်။ လှတာကတော့
သိပ်လှနေသည်။

ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်တူစိပ်စိပ်ကို မျက်လုံး

ပူတ်ခတ်ကြည့်ရင်း မိန် ရယ်လည်းရယ်ချင်သည်။

ဒက်ဒီ၊ ကြီးမေနှင့် အိမ်ကလူတွေအားလုံးလည်း အရေး

ဘကြီး လှုပ်ရှားပြင်ဆင်နေကြသည်။

မိတ်ကပ်မာမိက ပြီးရင် ကိုဂုဏ်ကိုလည်း ပြင်ပေးဦးမှာ။

ရင်ဖုံးတိုက်ပုံအင်္ကျီမှာ ပန်းကပ်ချိတ်ထားမယ့် သူ့သဏ္ဍာန်ကို မိန်
မြင်ရဦးမည်။

မှော်ဘီက ပြန်ရောက်လာတဲ့ညမှာကတည်းက ဒက်ဒီက

ဂုဏ်လူနှင့် သူမကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်

သည်။

တကယ်လည်း ဒီဆန်းဒေးမှာ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက်အောင် အလျင်စလို အပြေးအလွှား ဒုန်းစိုင်းပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

စီစဉ်စရာကိစ္စငှာ ဒီလောက်အများကြီးကို ရက်နည်းနည်း လေးနှင့် ပြီးအောင်စီစဉ်နိုင်တာ အံ့ဩချီးမွမ်းစရာပါ။

သတို့သားလောင်းဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်လူမှာလည်း မမောမပန်းပင် ဖိတ်စာဝေတာကစပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်မည့် ခြံဝင်းထဲ နေရာထိုင်ခင်းကျင်းစီစဉ်တဲ့အထိ ကိုယ်တိုင်ပါဝင် လုပ်ဆောင်ရှာသည်။

ထင်တုန်းက တော်တော်နှင့် အကောင်အထည်ပေါ်မလာသော မင်္ဂလာပွဲဟာ ဖြစ်မြောက်ချင်တော့လည်း ရက်ပိုင်းကလေးနှင့် ကျင်းပဖြစ်တော့မှာမဟုတ်လား။

ဒက်ဒီနှင့် ကြီးမေတို့ရဲ့ ဆန္ဒအရ အခုလို အလျင်အမြန် ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပဖို့ ဖြစ်လာတာ။

ကိုဂုဏ်လူက မှော်ဘီကအပြန် ကားပေါ်မှာ သူမ ကြိတ်ပြီး ငိုရှိုက်နေတုန်းက သူမကို တစ်ခုခုမေးချင်ပုံရပြီး မနေ့ကညမှ ထိုမေးခွန်းကို မေးခဲ့သည်။

“မိန့်လေး ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ

သလားဟင်”

“အို ကိုဂုဏ်ကြီးကလည်း”

မိန့်မိန့်ဖူးနီက ရှက်စနိုး မျက်လွှာချသွား၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ခံစားနေရတဲ့ပုံလေးဆိုတော့”

“စိတ်ထဲမှာ ဟစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့နော်၊ အဲဒါ

ကိုဂုဏ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဟိုချာတိတ်ကြောင့်လား”

“ရှင်”

“သူ့ကို တကယ်စိတ်နာကာလား မိန့်မိန့်၊ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာရော သူ့ကြောင့်လား”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီညကတည်းက ကိုယ်မေးချင်တာ၊ မိန့်လေးအပေါ် သူ ကျူးလွန်ခဲ့တာရှိလို့ ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြောပါ။ သူ့ကို ဒီလောက်နဲ့ ခွင့်လွှတ်ကျေအေးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

မိန့်မိန့်က သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ

“သူနဲ့ မိန့်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး၊ ကိုဂုဏ်က မိန့်ပြောတာ မယုံလို့လားဟင်”

“မယ့်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက မျက်နှာလွဲကာ အားနာသလိုဆိုသည်။

အင်းလေ မိန့်အပေါ်မှာ သူ့ မယ့်သင်္ကာများဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်စရာပဲပေါ့။

အခုလို နာမည်ပျက်တစ်ခု အမဲစွန်းထင်ရတာကို မိန့်ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါ။

အထူးသဖြင့် ကိုဂုဏ် မယ့်မှာကိုပဲ ပိုစိုးရိမ်မိသည်။

ကိုယ်မေးတာကို မိန့်လေး တစ်မျိုးမတွေးနဲ့ဦး။

မေးပြီးကာမှ ဂုဏ်လူက မိန့်မိန့်သိက္ခာကိုမယ့်သလို ဖြစ်မှာစိုးကာ အားတုံအားနာဖြစ်မိသည်။

“ကဲ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန် စည့်ခံပွဲရှိတယ်ဆိုတော့ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်ဦးနော်၊ ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

မိန့်မိန့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ နှုတ်ဆက်ပြန်သွား

တော့မှ မိန့်ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ တလှေကြီး ကျန်ခဲ့၏။

ကောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိန့် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်လုံပြီး စိတ်သန့်ပေမယ့် ကိုဂုဏ်က ဘာတွေများ ဘယ်လိုစဉ်းစားမိသလဲ။

မိန့်ကတော့ သူ့ကို စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့်သာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာပါ။

မိန့်ရင်ထဲက အဖြူစင်ဆုံး အချစ်တွေ ပေးအပ်ကာ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် အတူလက်တွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကြီးမေရေ ပြီးပြီ၊ သတို့သမီးကို ကြည့်ဦး၊ ဘယ်လောက်လှထားသလဲဆိုတာ၊ သတို့သားမြင်ရင် အသက်ရှူမှားသွားမှာ သိလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ့တူမကြီးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာနော်၊ ဒီပုံစံလေးနဲ့မြင်ရတာ ကြီးဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

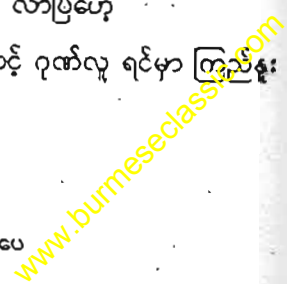
ကြီးမေက ကြည့်နူးဝမ်းမြောက် သဘောကျနေပါ၏။

“နေဦး ဗွီဒီယိုကင်မရာမင်း သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ မှန်တင်ခဲ့မှာ ပြင်ဆင်နေတဲ့ပုံလေး စရိုက်လို့ရအောင်”

ကြီးမေ ထွက်သွားမလို့ပြင်ဆင်မှာပဲ အခန်းဝမှာ ကိုဂုဏ်လူပေါ်လာပါသည်။

“ဟော သတို့သားလည်း လာပြီဟေ့”

ကြီးမေ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဂုဏ်လူ ရင်မှာ ကြည့်နူးပီတိနှင့် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“လာလေ သား”

ဂုဏ်လူက မိန်မိန်ဖူးနီ အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ပြီးပြီလား၊ အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေ တော်တော်စုံ
နေပြီ”

“ပြီးပါပြီနော်၊ ရှင့်သတို့သမီးက ရယ်ဒီပဲ၊ အခု ရှင်ပဲ
ကျန်တယ်”

ဂုဏ်လူသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းအောင် လှရက်
နိုင်လွန်းသော မိန်မိန်လေးကို မျက်တောင်မခတ်နိုင်အောင်ပင်
ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီဆိုတာ အိပ်မက် မက်နေသလို
ပဲ ထင်မိတုန်းပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့မပခုံးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ပွေ့ပိုက်
ယုယကာ အနမ်းလေးတစ်ပွင့်လောက် ပေးလိုက်ချင်မိသည်။

မိန်သည် ကိုဂုဏ်ရဲ့ တောက်ပသက်ဝင်လှသော မျက်လုံး
ရွန်းရီရီတွေရဲ့ စူးငေးသော အကြည့်မှာ လူက ထူပူပြီး မနေ
တတ်အောင် ရှက်ရွေးသွားရ၏။

သတို့သမီးလေးတစ်ဦးရဲ့ ရှက်ရွံ့ရင်ခန်းမှုဟာ ဆန်းကြယ်
လှစွာ သူ့မမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အလိုလို နီမြန်းလာရ၏။

“ဤ ရှင့်သတို့သမီးကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး လိုတာပြော
ပါဦး၊ ပြီးရင် ဗီဒီယိုရိုက်မှာနော် အသင့်ပြင်ထား”

မာမိကြီး ကျောခိုင်းလှည့်သွားလျှင် ဂုဏ်လူက စိတ်
လှုပ်ရှားစွာ သူ့မလက်ဖျားလေးတစ်ဖက်ကို မချင့်မရဲ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်မိ၏။

“လှလိုက်တာကွာ၊ ကြည့်လို့တောင် မဝဘူး”

နူးညံ့တိုးဖွသော စကားသံကြောင့် မိန်နှလုံးသားမှာ
ချိုမြိန်ကြည်နူးသွားမိသည်။

လက်ကလေးကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားတာ ရှက်ပေမယ့်လည်း
မရန်းမိပေ။

“မိန်မိန် စိတ်လှုပ်ရှားနေလား”

“ဟင့်အင်း”

မိန်မိန်က ညာလိုက်သည်။ တကယ်တော့ စိတ်လှုပ်ရှား
နေသည်မှာ ရင်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ခုန်ပေါက်နေကာ ဝှန်းခိုင်းကြည့်
နေသည်။

“ကိုယ်တော့ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားတယ်ကွာ၊ ကို
တကယ် မိန်လေးကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီပေါ့နော်၊ ပျော်လိုက်တာကွာ”

“ဗီဒီယိုရိုက်မယ်ဟေ့”

ထွက်ပေါ်လာသော ထိုအသံကြောင့် သူက မိန့်လက်
ကမန်းကတန်း လွတ်လိုက်ပါသည်။

“ခဏနေရင် ဆင်းကြမယ်နော်၊ လူကြီးတွေလည်း နေ
နေပြီ”

သတို့သမီးကို မှန်တင်ခုံရှေ့ အလှပြင်နေပုံ၊ လက်ဝဲ
ရတနာဆင်ဖြန်းပေးနေပုံတွေ မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးနေလေပြီ

သတို့သားကတော့ သတို့သမီးလောက် အလုပ်မရှုပ်
ဝတ်စုံက ဝတ်ပြီးသားမို့ ခေါင်းနည်းနည်းထပ်ပြီး

ရင်ဘတ်မှာ ပန်းကပ်ချိတ်ရုံသာ ရှိပါသည်။

ဦးမင်းရာဇာက သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာပဲ အခမ်းအနားဆုံးဖြစ်အောင်

စီမံထားသည်။

တေးဂီတဝိုင်းလည်းပါတာမို့ ရွှင်မြူးသော တေးဂီတ
များက တစ်ခြံလုံး ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

ဧည့်ပရိသတ်များမှာလည်း တဖွဲဖွဲနှင့် ရောက်လာနေကြ
တုန်းပါ။

ခဏအကြာမှာပင် သတို့သားက သတို့သမီး မိန်မိန်ဖူးနီ
ကို လက်လေးတွဲခေါ်ကာ ခြံထဲသို့ဆင်းလာပါသည်။

နေဝင်လှဆဲဆဲ တနင်္ဂနွေရဲ့ ညနေဆည်းဆာလေးက
လှပနေသည်။ ခြံထဲမှာ မီးရောင်စုံတို့ ထွန်းထားပုံမှာ လှပကဗျာ

ဆန်သည်။

မင်္ဂလာမောင်နှံကို ဆလိုက်မီးကြီး ထွန်းလိုက်သဖြင့် လှပ
လင်းဖြာသွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာအချိန်အခါက အမှန်တကယ်
ကျရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဂုဏ်လှသည် ရှုမငြီးစရာ သတို့သမီးလေးနှင့် လက်ချင်း
ချိတ်ကာ ဧည့်ပရိသတ်တို့ကို အောင်မြင်ကြည်နူးသောအပြုံးနှင့်

ပြုံးကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့ဟာ သူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး၊ ရင်အခုန်ရဆုံး နေ့
တစ်နေ့ပဲ မဟုတ်လား။

ပြောရောင်အရက်ဦး

ကြီးမေ သတိပေးတော့ ပို၍ပင် ဝမ်းနည်းမိသည်။

“ကဲ ကဲ ညဉ့်နက်မယ်၊ ပြန်ကြဖို့ပြင်၊ ကြီးမေတို့လည်း

တော့မှာပဲ၊ ကိုးမိုင်ဆိုတာလည်း ဘယ်လောက်မှဝေးတာမဟုတ်

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ကောင်းကောင်း

ပြန်နေကြ ဟုတ်ပြီလား။”

ဆုံးမသြဝါဒတွေရွေ့ကာ ကြီးမေက မိန်မိန်ဦးခေါင်းလေး

ဖွဖွသပ်ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်

ဦး”

လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်ကာ ဂုဏ်လူနှင့် မိန်မိန်က ကား

တက်သည်။

ပြီးလျှင် သူတို့နေဖို့ ဒက်ဒီ လက်ဖွဲ့ထားသည့် ကိုးမိုင်

တိုက်လေးရှိရာ မောင်းလာပါသည်။

သူမ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးငေးနေတုန်းမှာပင် ကားက သူမတို့

ထိုင်ရမည့် လုံးချင်းတစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရှိရာ ရောက်လာခဲ့ပါ

သည်။

သော့ဖွင့်ဝင်လာကာ အရင်ဆုံး မီးတွေဖွင့်လိုက်သည်။

မင်္ဂလာနည်းခံပွဲလေး အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးချိန်မှာ အချိန်

လည်း အတော်လေး မိုးချုပ်သွားပြီ။

ခဏတဖြုတ်နားပြီး လူကြီးမိဘတွေကို ကန်တော့ကြ

သည်။

မိန်လေးက သူ့ဒက်ဒီရှေ့မှာ ကျွဲကျွဲလေးထိုင်ကာ ဒဏ်

ခူးပေါ် မေးတင်ရင်း မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲလာသည်။

သူမဘဝဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီ။

ဒီညဟာ ဒီအိမ်မှာ အပျိုဘဝနှင့် နောက်ဆုံးပဲလေ။

ပြီးလျှင် ဒက်ဒီနှင့် ကြီးမေတို့ကိုခွဲကာ ကိုယ့်အိမ်ကို

ပြန် ရတော့မှာ။

“ဟဲ့ မိန်မိန် ငိုဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကို

ဖြစ်သွားပြီ၊ အရင်လို ကလေးမဆန်ရတော့ဘူးနော် သမီး”

ဆေးနဲ့တို့ဖြင့် တိုက်ကလေးက သစ်လွင်လှပနေ၏။ ပရိဘောဂ အသစ်စက်စက်များ၊ လိုက်ကာ အဝါရောင်မျှောမျှောတို့ဖြင့် ဖားဖား ဝေအောင် ဂျပ်ဆင်ထားမှုများ၊ ကိုရိုးယားပါကေးရောင် လွင်လွင် လေးများဖြင့် အိမ်လေးက နေချင့်စဖွယ် ရှင်းသန့်ခမ်းနားနေပါ သည်။

နစ်ယောက်လုံးမှာ ပင်ပန်းထားသဖြင့် အနားယူချင်နေ ပြီဖြစ်ရာ ဂုဏ်လူက အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မိန့်မိန့်ကတော့ ဧည့်ခန်းက လယ်သာဆက်တီမှာ ခဏ ထိုင်ရင်း မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲသို့ မဝင်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။

မဝင်လိုကလည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ အဝတ်အစား လဲရဦး မှာ။ မိန့်အဝတ်တွေ အကုန်လုံးက ထိုအခန်းထဲက ဝီရိထိ ရောက် နှင့်နေပြီမဟုတ်လား။

လိုအပ်သော အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း အားလုံးကို မနေ့ကတည်းက လာပို့ထားပြီးသား။

သူမ တွေဝေထိုင်နေဆဲမှာ ဂုဏ်လူက မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဝတ်အစား လဲပြီးသွားပြီ။

ပြန်ထွက်လာတော့ ညဝတ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီအပွတို့နှင့်

ပြောသွားလေပြီ။

“မိန့်လေး ပင်ပန်းနေပြီလား၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦးလေ”

သူ ဒီလိုပြောမှ မိန့်မိန့်က ထိုင်နေရာမှ ထကာ အခန်း ထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာမိသည်။

ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာအိပ်ရာဘက် မကြည့်ဘဲ မြန်တင်ခုံရှေ့အရင်ထိုင်သည်။

ဝတ်ထားသော စိန်နားဆွဲနှင့် စိန်လည်တံလေးကို ကိုယ့် ဘာသာ စမ်းဖြုတ်နေဆဲ ကိုဂုဏ်က သူမနားသို့ လျှောက်လာ သည်။ သူမနားသို့ နီးကပ်စွာ လာရပ်လိုက်တာကြောင့် မိန့်ရင်ထဲ ကျန်လှုပ် အချန်မြန်သွားရ၏။

သူက ဖိန့်ကုပ်ပိုးလေးပေါ်က လည်တံရဲ့ချိတ်ကို အသာအယာ ကူညီဖြုတ်ပေးသည်။

စကားတော့ တစ်ခွန်းမှမပြောမိသေး။

မိန့် ဆံထုံးက ပန်းတွေ ကလစ်တွေကိုလည်း သူက နှိင်းကူညီဖြုတ်ပေးသည်။

ဆံထုံးဖြည့်လိုက်ဟော့ မိန့်ဆံပင် ညိုညိုလေးတွေက ခန်းပေါ် ဝဲဖြာကျလာ၏။

မိန်က ဆံပင်လေးတစ်ချက်ခါလျက် သူထံ မှန်ထဲကနေ ကြည့်မိသည်။

သူကလည်း မိန်ကို ကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာလေးနွေးခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

မိန်မိန်က ရှက်စနိုးနှင့် အကြည့်မြန်မြန်လွှဲမိသည်။

သူက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပြီး

“မိန်လေး ကိုယ့်ကိုရှက်နေတာလား”

“အင်း”

“ဟောဗျာ ကိုယ်တို့က အရင်းနှီးဆုံးလူတွေ ဖြစ်သွား ပြီလေ၊ ဇနီးမောင်နှံ တော်စပ်သွားပြီ”

“အို အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့”

မိန် မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူရယ်သည်။ ဖိန်သည် သူ အနားမှာရှိနေသဖြင့် ဘယ်လိုအဝတ်အစားလဲရမလဲ မစဉ်းစား တတ်။

ဗီရိုဖွင့်ကာ ဟိုဟာရှာသလို ဒီဟာရှာသလိုနှင့် အချိန် ဆွဲနေမိသည်။

သူက စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ရင်ထဲ ဖိုနွေးနွေးကြီးဖြစ်ကာ

ပို၍မနေတတ်။

“မိန်လေး ဘာတွေဒီလောက်ရှာနေတာလဲ”

“ဘာဝတ်ရမလဲ ရွေးနေတာပါ”

“ကိုယ်ပါ ဝိုင်းရွေးပေးရမယ်ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ရပါတယ်၊ တွေ့ပြီ”

ဒီတော့မှ ညဝတ်အင်္ကျီ ပိုးဂါဝန်အဖြူလေးကို ရွေးကာ မိန်မိန်က ရေချိုးခန်းဘက် လျှောက်သွားသည်။

အဝတ်အစားတွေပိုက်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ တံခါးပိတ် သွားလဲသော သူ့သတို့သမီးလေးရဲ့ အရှက်သည်းပုံကို ဂုဏ်လူ ပခုံးတွန့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

မိန်လေးရဲ့ အပြုအမူကို ချစ်စနိုးနှင့် အသည်းလည်း ယားမိ၏။

စည်းကမ်းရှိပြီး ယဉ်ကျေးနူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဟန်ပန် လေးကို အတိုင်းမသိ ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။

နှစ်ယောက်တည်းရှိသော မင်္ဂလာအိပ်ခန်းလေးထဲမှာပင် မိန်လေးက သူ့ကို ရှက်ရွံ့သတဲ့။

ဂုဏ်လူက ပြုံးတုံ့နှင့်ပင် အခန်းရဲ့ ဘေးဝရံတံတားလေး

ဆီ ထွက်ရပ်လို့ စီးကရက်ထစ်လိပ် ရှိုက်ငှာလိုက်သည်။

သူကလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေဟု စေတနာ နှင့် ရည်ရွယ်တာ။

မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲကာ ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသော မိန်မိန်ဖူးနီက အခန်းထဲမှာ သူ့ကိုမတွေ့လျှင် ဟိုဒီ မသိမသာ ရှာဖွေမိ၏။

နောက်မှ ဝရန်တာထွက်ရပ်နေတာ တွေ့သွားသည်။

သူက စီးကရက်ခဲလျက် အဝေးတစ်နေရာကို ငေးမော နေသည်။

သူ ဘာတွေ့တွေ့နေတာလဲ။

သူ့စိတ်ထဲက အတွေးတွေကို မိန် သိချင်စမ်းပါဘိ။

မိန်လေးအကြောင်း တွေးနေတာလား။

သူထံပါးသို့ သွားချင်သော်လည်း မသွားရဲသလိုလည်း

ဖြစ်နေသည်။

စဉ်ခံပွဲမှာ ခေါင်းညိတ်ရ ပြုံးပြရဖြင့် ဘာတွေပင်ပန်း

မှန်းမသိ စိတ်မောပင်ပန်းနေခဲ့ရာ ညဉ့်နက်ပြီမို့ လူက ခေါင်းကိုက်

ပြီး အနားယူချင်နေပြီ။

သို့သော် ဒီမင်္ဂလာမွေ့ရာလှလှကြီးပေါ် မိန်က အရင် ဦးဆောင် အိပ်နေလိုက်ဖို့ကလည်း ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်စရာလို ဖြစ် နေသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ပြန်ထိုင်ကာ ခေါင်းဖြီးရင်း မိန်က အချိန် ဆွဲနေမိပေမယ့် လူက ညောင်းညာတောင့်တင်းပြီး ငိုက်မြည်းလာ သည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်စက်အနားယူဖို့ တောင်းဆိုနေလေပြီ။

ပထမ ညတွေတုန်းကလည်း ညစဉ် ရက်ဆက်လို အိပ်မပျော်တာတွေ များခဲ့တော့ မိန် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

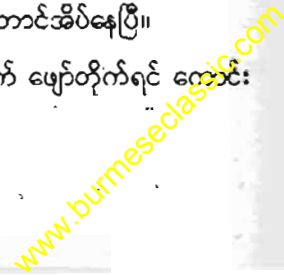
ကုန်တာ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် လှဲချ လိုက်သည်။ သူ့ဝင်လာမည့်ဘက်ကို ကျောပေးကာ ဟိုဘက် ထောင့်ကပ်၍ စောင်ပါ ခြံလိုက်သည်။

တင်းကျပ်နေသော စိတ်တွေကို လျှော့လိုက်လျှင် ငါးမိနစ် ပင် မကြာဘဲ သူမ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ဂုဏ်လူက စီးကရက်ကုန်သွားလျှင် တံခါးကို အသံ မမြည်အောင် အသာလေး ဖွင့်ဝင်လိုက်၏။

ဟောဗျာ။ သူလေးက အိပ်တောင်အိပ်နေပြီ။

မိန်လေးကို ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ရင် ဂတောင်း

မယ်ဆိုပြီး သူ ဝင်လာတာ။

စောင်ကို ကိုယ်တစ်ဝက်ခြံကာ ကျောခိုင်းအိပ်ပျော်နေသော မိန့်လေး မျက်နှာကို ဂုဏ်လူက သေချာမြင်ရအောင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ပန်းနုရောင် ဖဲခေါင်းအုံးလေးပေါ် ဆံနွယ်လေးတွေ ကပိုကရိဖြာကျလျက် ထူထဲကျောပျံ့နေသော မျက်တောင်စိပ်စိပ်လေးတွေကို မှေးမှိတ်လျက် အိပ်ပျော်နေသော မျက်နှာရှင်းရှင်းလေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်ကြင်နာချင်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းထူအာအာလေးကို ဖေပိတ်ကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပုံရတာမို့ ဂုဏ်လူ မနိုးရက်တော့ပေ။

သူမမျက်နှာလေးကို စွဲမက်နှစ်သက်စွာ ခပ်ကြာကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရင်း သူ့ဇနီးလေးဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို မယုံမရဲကြည့်နူးလိုက်ဖို့နေမိသည်။

အိပ်ပျော်နေပုံလေးက ချစ်စရာ သနားစရာလေးမို့ ဂုဏ်လူသည် သူမနားတိုးကပ်ကာ ဆံနွယ်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွသပ်တင်ပေးလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

သူမကို ထိကိုင်လိုက်လျှင် သူမ နိုးသွားမလား။

အသက်ရှူသံလေး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် သူ့နံ့ဘေးမှာ အိပ်စက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း ညင်ညင်သာသာ ထွေးပိုက်ချင်မိတာလည်း အမှန်ပင်။

ဂုဏ်လူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် သူမကို ဆီးမိုးကြည့်နေမိရာမှ ခွာမည်ပြင်လျက် မခွာနိုင်။

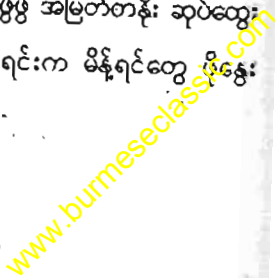
နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေကို အသာအသာ ခပ်ဖွဖွလေး သပ်တင်ပေးမိ၏။ သူမက နိုးမလား။

ဒီတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် တင်မှေးထားတဲ့ သူမရဲ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သည်။

မိန့်သည် ကိုယ်လေး လွန်ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်မိပြီးမှ အသာပြန်ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

သူ့ကို မျက်စိဖွင့်ပြီး မကြည့်ရဲ။ မိန့်ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်စိုးရွံ့နေသည်။

လက်လေးကို သူက ညင်သာဖွဖွ အမြတ်တနိုး ဆုပ်ထွေးထားတာမို့ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ထားရင်းက မိန့်ရင်တွေ ပို့နှေးလာရသည်။

ပြီးတော့ မိန့်ပါးမို့မို့ကို သူ ဖွဖွတို့ထိပြန်သည်။

ထို့နောက် သူ့ရဲ့ထွက်သက်နွေးနွေးက မိန့်မျက်နှာဆီ ရိုက်ခတ်တိုးရှေ့နေတာ ခံစားမိသည်။

မိန့်သည် မျက်လုံးလေးကို တင်းတင်းမိတ်လျက် လှုပ် ကို မလှုပ်မိပေ။

ရင်ထဲမှာတော့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေပါသည်။

သူက မိန့် စိုးရိမ်မိသလို မိန့်ကို ပြင်းပြင်းရှရှ မထိတွေ့ ပေ။

သူ့ဆီက ကြင်နာသော အနမ်းငွေ့ငွေ့လေးသာ မိန့် နဖူးဆီ ဖွဖွညင်သာ ကျရောက်လာသည်။

အခုနေသာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ် ရင်ဆိုင်ရပြီး မိန့် အသက်ရှူမှားသွားနိုင်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သူဟာ မိန့်ကို မနိုးတဲ့အပြင် စောင်လေးကိုပင် ရင်ညွန့်ထိ သေချာခြုံပေးလိုက်သေးသည်။

သူဟာ မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ် မျှော်မှန်းထားသည် ထက် ပိုမိုကြင်နာ နားလည်ပေးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါလား။

တင်းကျပ်တုန်လှုပ်နေသော မိန့်မိန့်စိတ်တွေဟာ အလိုလို

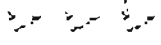
ပျော့ပျောင်းပြီး သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ့ကိုလည်း လေးစားကျေးဇူးတင်လှသည်။

မိန့်နံ့နားက မွေ့ရာမှာ နိမ့်ခဲနဲဖြစ်သွားသဖြင့် သူလည်း

အပူအပင်ကင်းကင်း အိပ်စက်လိုက်ပြီဆိုတာ သေချာသွား၏။

မိန့်သည် စိတ်အေးလုံခြုံစွာဖြင့် အခုမှ တံကယ်မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“ကျိ ကျိ ကျိ”

နှစ်ဦးသား နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်သည်မှာ နံနက် ဝေလီဝေလင်း ၎င်းလေးတွေ အော်မြည်သံကြားမှပင် နိုးလာကြ၏။

မိန်က မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်လှပသော အခန်းလေးထဲမှာ အိစက်နူးညံ့သော မွေ့ရာထူထူပေါ်မှာ ကိုဂုဏ်နှင့်အတူ ရှိနေတာဟာ သူမအတွက် ဆန်းကြယ်ထူးဆန်းနေပါသည်။

နံဘေးကိုကြည့်တော့ ကိုဂုဏ်က အိပ်ပျော်လျက်။

အမှန်တော့ နိုးပြီ။ မျက်စိမဖွင့်ချင်သေးလို့သာ ဂုဏ်လူ ဆက်အိပ်နေတာ။

မျက်စိမှိတ်လျှက်သား နံဘေးက ဇနီးသည်ကို လက်နှင့်

မမ်းလိုက်သည်။

မိန်မိန်ရှိနေတာ စမ်းမိလျှင် သူက ခပ်ဖွဖွဖက်ထားလိုက်

၏။

မိန်မိန်က အသက်မရှူရဲဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

တအောင်ကြာမှ သူလက်တွင်းက အသာဖယ်ကာ မိန်မိန်က အသာအယာ ထထိုင်လိုက်သည်။

ခုတင်ပေါ်ကနေ ကိုဂုဏ် မနိုးအောင် ဖြည်းဖြည်းလေးဆင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ရေချိုးခန်းဝင် သွားတိုက် မျက်နှာသစ် ဆံပင်တွေ ပြီးလိုက်သည်။

ကပိုကရို ဝဲကာကျနေသော ဆံစလေးတစ်မျှင်နှစ်မျှင်ကို သွတ်ထားကာ နောက်ဘက်က ဆံနွယ်တွေကို သိုးမွှေးကွင်း အနီရဲလေးနှင့် စည်းနှောင်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် မနက်ခင်းစာပြင်ဆင်ဖို့ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်လာသည်။

မီးဖိုခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်လေးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်ကို

လည်း မိန့် ငေးမိသည်။

မိန့်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦး ပထမဆုံးနေ့လေးက မနွေးထွေးဘဲ
ခြောက်ကပ်ပျင်းရိစရာများ ဖြစ်နေသလား။

ကိုဂုဏ်ဟာ သူမအပေါ် အနည်းငယ်များ အေးစက်နေ
သလားဟု ဒီမနက်မှ သံသယဝင်လာသည်။

ဟိုအရင်ကလို မချစ်တော့ဘူးလား ကိုဂုဏ်။

ကောင်းကောင်း သူမကို အတင်းအကျပ် ဇွတ်ခိုးပြေးတဲ့
ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ အခုထိ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရဲ့လား မသိ
ပါဘူး။

ယောက်ျားတွေဟာ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ကိုယ့်ဇနီး
ကိုဆိုလျှင် အလွန်အပြစ်ကင်းစေချင်တယ် မဟုတ်လား။

တတ်နိုင်လျှင် ယင်ဖိုပင်မသမ်းဖူးတဲ့ အပျိုစင်လေး
ဖြစ်စေချင်ကြတာချည်းပဲတဲ့။

ကောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိန့်အပေါ် သူ တစ်ခုခုများ
စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလို့များလား။

မိန့် အခုမှပင် ပူပူပန်ပန် တွေးလာမိ၏။

မိန့်တို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ မိန့်က ပြောပေမယ့် ယုံတာ
မယုံတာက သူ့အပိုင်းဖြစ်နေပြီလေ။

မိန့်က ယုံပါ ယုံပါ အတင်းအကျပ်ပြောလည်း သူ့ရင်
ထဲမှာ တကယ်တမ်း ယုံချင်မှ ယုံမှာပေါ့နော်။

သူ မယုံလည်း မိန့်က ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှဖြေရှင်းနိုင်
တာမှမဟုတ်ဘဲ။

အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူ မိန့်အပေါ် အထင်သေး အချစ်ပေါ့
သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်လာမိသည်။

သူ့အတွက် မိန့်ဟာ တန်ဖိုးလျော့သူတစ်ယောက်
ဘယ်တော့မှမဖြစ်ချင်။

မိန့်မိန့်ဖူးနီသည် ထိုအကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ
ထွေးနေမိကာ လူက ငေးငေးငိုငို နှေးတုံ့တုံဖြစ်နေရသည်။

လက်ထပ်ပြီးမှပင် သူ အချစ်လျော့မှာ တွေးကြောက်
တတ်ခဲ့ပြီ။

ကောင်းနှင့်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝနေရက် စာမျက်နှာတွေကို
မိန့် အခုမှ ကြက်ခြေတ်ပစ်ချင်လာမိသည်။

အမည်းစွန်းလေးတစ်စက် စွန်းထင်းသွားတာမှန်ပေမယ့်
မိန့်နှလုံးသား မိန့်အချစ် မိန့်ဘဝအားလုံးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်
နေတုန်းပါပဲ။

ဒါကို အမှန်အတိုင်း သူနားလည်လက်ခံပေးနိုင်လျှင်
ကောင်းမည်။

ကိုဂုဏ်ရယ် မိန့် တစ်ခါလောက် မိုက်မဲခဲ့တာ မှန်ပေ
မယ့် ရန်းမရ ပြင်မရအောင်တော့ မိုက်တွင်းနက်ခဲ့တာ မဟုတ်
ပါဘူး။

မိန့် တကယ် အားကိုးအားထား ပြုသွားရမယ့် ဘဝ
အဖော်မွန်ဟာ ကိုဂုဏ်ပဲဆိုတာ အချိန်မနှောင်းခင် မိန့် သိခဲ့ပါ
တယ်။

ဒါကို ရှင် ကျေနပ်ပါရဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပလုံစီရင်း မိန့်မိန့်ဖူးနီသည်
နံနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်စံကို ခပ်လေးလေးပဲ စီစဉ်လုပ်ကိုင်နေမိ
သည်။

မီးဖိုချောင်အသစ်မှာ ပစ္စည်းအသစ်တွေနှင့်ပွို ဘာကို အရင်

ဘယ်လိုစလုပ်ရမလဲ မသိသေးတာလည်း ပါသည်။

အရာအားလုံးဟာ နေသားတကျ မဖြစ်သေး။

သူမဟာ အခုမှ အိမ်ထောင်ရှင်မ အသစ်လေး မဟုတ်
လား။

ကြီးမေသည် သူမ စားတတ်သည့်မုန့်တွေ ကြိုတင်
ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်လို့သာ တော်ပါသေးသည်။

မနေ့ကတည်းကပင် ရေခဲသေတ္တာထဲ လိုတာတွေ ဝယ်
ခြမ်း ဖြည့်တင်းပေးထားလို့သာပေါ့။

လိုတာတွေ စားပွဲပေါ်အရင်ချလျက် မိန့်က သူမအတွက်
ဖန်းသီးဖျော်ရည် အရင်လုပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် တူနာ ငါးသေတ္တာဘူးကိုဖွင့်ကာ ကြီးမေ ဝယ်
ပေးထားတဲ့ စပျစ်သီးအရသာပါတဲ့ ပေါင်မုန့်လေးချပ်ထဲထည့်၊
ကြက်ဥတစ်ဝက်၊ ချစ်တစ်ဝက်ပါရောပြီး အသင့်ပြင်သည်။

ပြီးလျှင် စက်ထဲထည့် Press လုပ်လိုက်ရုံပေါ့။

ကိုဂုဏ်အတွက်က နက်စံကော်ဖီခါးခါးစိမ့်စိမ့်လေး
ဖျော်လျက် ဓာတ်ဘူးထဲ အသင့်ထည့်ထားလိုက်လျှင် သူမရဲ့

မနက်ခင်းစာက စားပွဲပေါ် အသင့်ခင်းကျင်းပြီးသွားပါပြီ။

အသီးအရွက်လေးတွေ ရေစင်စင်ဆေးပြီး လှလှပပ ထည့်သိုထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားနှင့် ချစ်အရည်ဘူး၊ ဆော့စ်ဘူးတို့ လည်း စားပွဲပေးမှာ ရှိပြီးသားဆိုတော့ ပြည့်စုံပြီမို့ မိန့်က အုပ်ဆောင်း နှင့်ပဲ အုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

~ ~ ~

သော်တာလမင်း * * * ငွေစင်ကြယ်တွေတိုင်တည်ရင်း * * *

အိမ်အပြန်လမ်း * * * မင်းရှိရာ * * *

မှန်းဆပြီး ပြန်လာမှာ

ကြင်နာသူ ရင်ခွင်မှာ * * * နီဝင်နားဖို့ ကြိုနေပါ * * *

ရင်မှာ မေးချင်နေသောစကား * * * အရင်လို ကိုယ့်ကို

ချစ်သေးလား * * *

မင်းဆီမှာ ရှိသေးလား ချစ်သူရာ * * *

ဦးထားတဲ့ အသံညှင်းတစ်နေရာ * * * အမြဲတမ်း ကိုယ်

နေဖို့ရာ * * *

ဂုဏ်လူက မျက်နှာကို တဘက်အဖြူတစ်ထည်နှင့် ပွတ် သုတ်ရင်း ကြားလိုက်ရသော သီချင်းသံကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟောဗျာ မိန်လေး။

မိန်လေးက သူ့စတိုင်လ်ခိုးကာ ကွာတားဂျင်းဖန်နှင့် တီရှပ်အနီလေးနှင့် ဦးထုပ်အပြာလေး ဘေးတစ်ခြမ်းစောင်းကာ သူ့ကားကို တံခါးလေးချပ်စလုံးဖွင့်လျက် အတွင်းခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေပါသည်။

ကားထဲက စီဒီကိုလည်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖွင့်ထားသေး၏။

သူက ဟိုတစ်ခါ Rဇာနည်ရဲ့ သီချင်းကို ဖွင့်သလို ဒီတစ်ခါ သူမက ရှင်ဖုန်းရဲ့သီချင်းလေးကို ဖွင့်ထားသည်။

ကြင်နာသူမင်းဆီမှာ ရှိသေးလား ချစ်သူရာ **
အမြဲတမ်းပဲ နားခိုဖို့ ** စိုးရိမ်တယ် ပျောက်ကွယ်မှာ
ကိုယ်ရင်ခုန်ရင်း ** အရာရာယုံကြည်မျှော်လင့်ရင်း
အချိန်ရှိတိုင်း နှလုံးသားမှာ ** အားတင်းနေမှာ **
ဒီနေရာ ကိုယ်သာပိုင် ** ဘယ်အခါ အစွဲနဲ့မကြံ့ချင်
ပါ ** ရင်မှာကြိတ်ကာ ဆုတောင်းမိ ** ကိုယ်ချစ်သွားမယ်
နောက်ဆုံးထိ မင်းဆီမှာ ရှိသေးလား ချစ်သူရာ ** ဦးထားတဲ့
အသည်းတစ်နေရာ ** အမြဲတမ်း ကိုယ်နေဖို့ရာ **

ကြင်နာသူ မင်းဆီမှာ ** ရှိသေးလား ချစ်သူရာ **
အမြဲတမ်းပဲ နားခိုဖို့ ** စိုးရိမ်တယ် ပျောက်ကွယ်မှာ
ဂုဏ်လူက သူမအနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟိတ်”
“အို ကိုဂုဏ်”

သူမခါးလေးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ခံရသဖြင့် မိန်လန့်ဖျပ်ထူပူသွားရသည်။

“မနက်စောစောစီးစီး ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ”
“ကားသန့်ရှင်းရေးပေါ့”
“ကားက သန့်ပြီးသားပါကွာ”

မိန်သည် သူမကိုယ်လုံးလေးကို ကိုဂုဏ် နောက်ကဖက်ထားသဖြင့် မနေတတ်ဘဲ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ရုန်းဖယ်ရင်း

“ဖယ်ဦးလေကွာ”
“ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ဖက်ထားတာပဲ”
“အို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”
“မိန်လေး မင်း ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ”

သူမေးခွန်းကြောင့် မိန် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင့်အင်း ဘာတွေစိုးရိမ်လို့လဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုယ် မချစ်တော့မှာ စိတ်ပူနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူသိနေတာကို အံ့အားသင့်ရင်း မိန်က ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ကိုယ်ကတော့ ပြောပါရစေဦး၊ မိန်လေးအပေါ် ဘာအကြောင်းနဲ့မှ အချစ်မလျော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့် ရင်ထဲက သိမ်းထားတဲ့နေရာက အမြဲတမ်း ရှိပြီးသားပဲ၊ စိတ်ချ”

“သွား အပိုတွေ သိပ်ပြောတာပဲ”

မိန်က ရှက်ကြည်နူးစွာ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားရ သည်။ သူက မိန်သဘောကို အတွင်းသိ အစင်းသိ ခံစားနားလည် နေပါလား။

သို့သော် သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲချမ်းမြေ့ကျေနပ်သွား မိသည်။

ဂုဏ်လူက နီမြန်းသွားသော ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို မချင့်မရဲ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ

“ဒါ ဘယ်လိုသတို့သမီးလေးလဲကွာ၊ မနက်စောစော

ခြံထဲဆင်းပြီး တွေ့တဲ့အလုပ် ရှာလုပ်နေပါလား၊ အိမ်ထဲမှာလည်း ပုန်းမနေဘူး”

“မိန်က ဘာလို့ပုန်းရမှာလဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ ပြန်ပြောလျှင် ဂုဏ်လူက တဟက်ဟက်နှင့် ရယ်လိုက်ပါသည်။

ထိုရယ်သံချိုရှုရှုကပင် သူမမျက်နှာလေးကို ပူနွေးစေ သည်။

“ဟွန်း ကိုဂုဏ်နော်”

“ဟောဗျာ ကိုယ် ဘာပြောရသေးလို့လဲ”

“ကဲပါ ဖယ်ပေးဦး၊ မိန် ကားကို ဆက်ရှင်းလိုက်ဦး မယ်လေ”

“အောင်မလေးဗျာ၊ တော်ပါပြီ၊ ကိုယ်လည်း ဗိုက်ဆာ နေပြီကွ”

ဂုဏ်လူက ပြောပြောဆိုဆို ကားထဲက စီဒီပလေယာကို လှမ်းပိတ်ကာ သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

မိန်မိန်ပူနီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး ဖြစ်နေ၏။

“ဗိုက်ဆာရင်လည်း သွားစာပါလား၊ စားပြီပေါ့မှာ ဘရိတ်ဖတ်စ် ပြင်ထားတဲ့ဥစ္စာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မိနီလေးကို အရေးတကြီး မေးစရာ လည်း ရှိသေးတယ်ကွ”

မိနီ မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားရကာ

“ဘာမေးမှာလဲ”

သူက မိနီမျက်နှာနား တိုးကပ်ကာ

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

ပြုံးစေနှင့် ချိုရိမြူးပျသော မျက်လုံးတွေနှင့် ချစ်စနိုး

ကြည့်ကာ မေးတာမို့ မိနီ ခေါင်းလေးငုံ့ချမိသည်။

“မဖြေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဖြေရအောင် တောင်းမှဖြစ်တော့

မယ်”

“ကိုဂုဏ်နော်”

သူမကိုယ်လေးကို သိမ်းဖက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်

တော့ မိနီမိနီက ရှက်လန့်တကြားလေး သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းမိ

သည်။

“ကိုယ်ကတော့ မိနီလေးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ သိလား”

မချင်မရဲပြောရင်း ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းဖယ်နေ သော ကောင်မလေးကို စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဂုဏ်လူ စွေခနဲ ပွေ့ချီ လိုက်ပါသည်။

“ဟာ ကိုဂုဏ်”

မိနီမိနီကိုယ်လေးမှာ မြောက်ခနဲ အသာအယာ ပါသွား တာမို့ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆုပ်ထားမိသည်။

“ဟား ဟား လွတ်မချပါဘူးကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့”

ဂုဏ်လူက ချစ်စနိုးလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပဲ ပွေ့ချီကာ သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းလေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ခေါ်ဆောင် လာခဲ့ပါသည်။

မိနီကိုယ်လေးကို သူ မွေ့ရာပေါ် ချပေးလုက်တဲ့အခါ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မိနီက မျက်လုံးမှိတ်ထားသည်။

ပြီးလျှင် သူ့နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးတွေက မိနီမျက်နှာလေးဆီ အသာအယာ ထိကပ်လာ၏။

နှစ်ဦးသား ရင်မှာ ကြည်နူးလှိုက်ဖြာရသော မင်္ဂလာဦး
နံနက်ခင်းလေးမှာ နောင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်စရာ ချိုမြိန်ယစ်မှူး
ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ဆုလေးနွယ်(ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်)

